

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Gjørup, Michael.; af Michael Gjørup

Titel | Title:

Bjørn i Bjørnegade : original Fortælling

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Ch. Michaelsens Boghandel, 1872

Fysiske størrelse | Physical extent:

281 s.

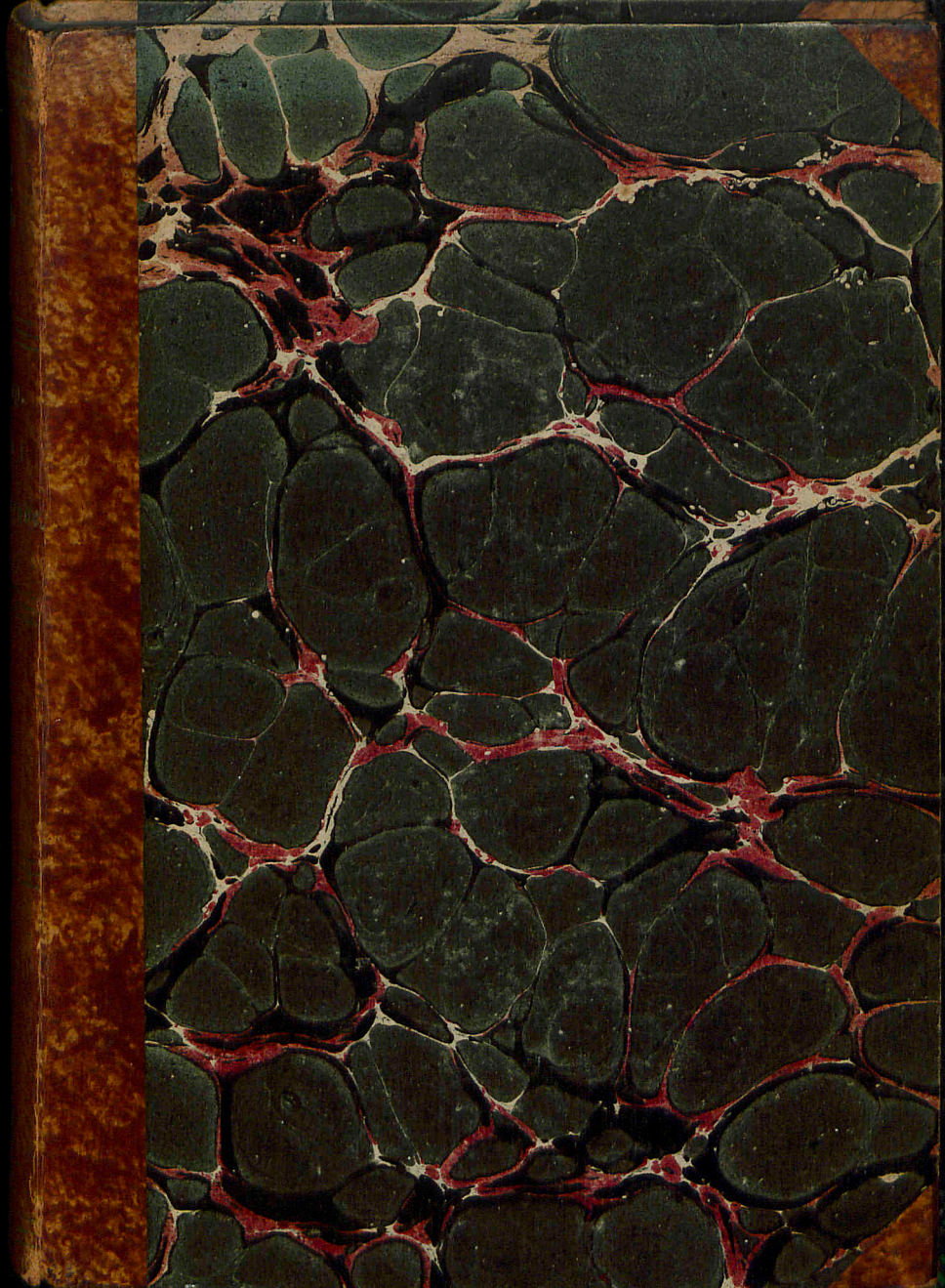
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

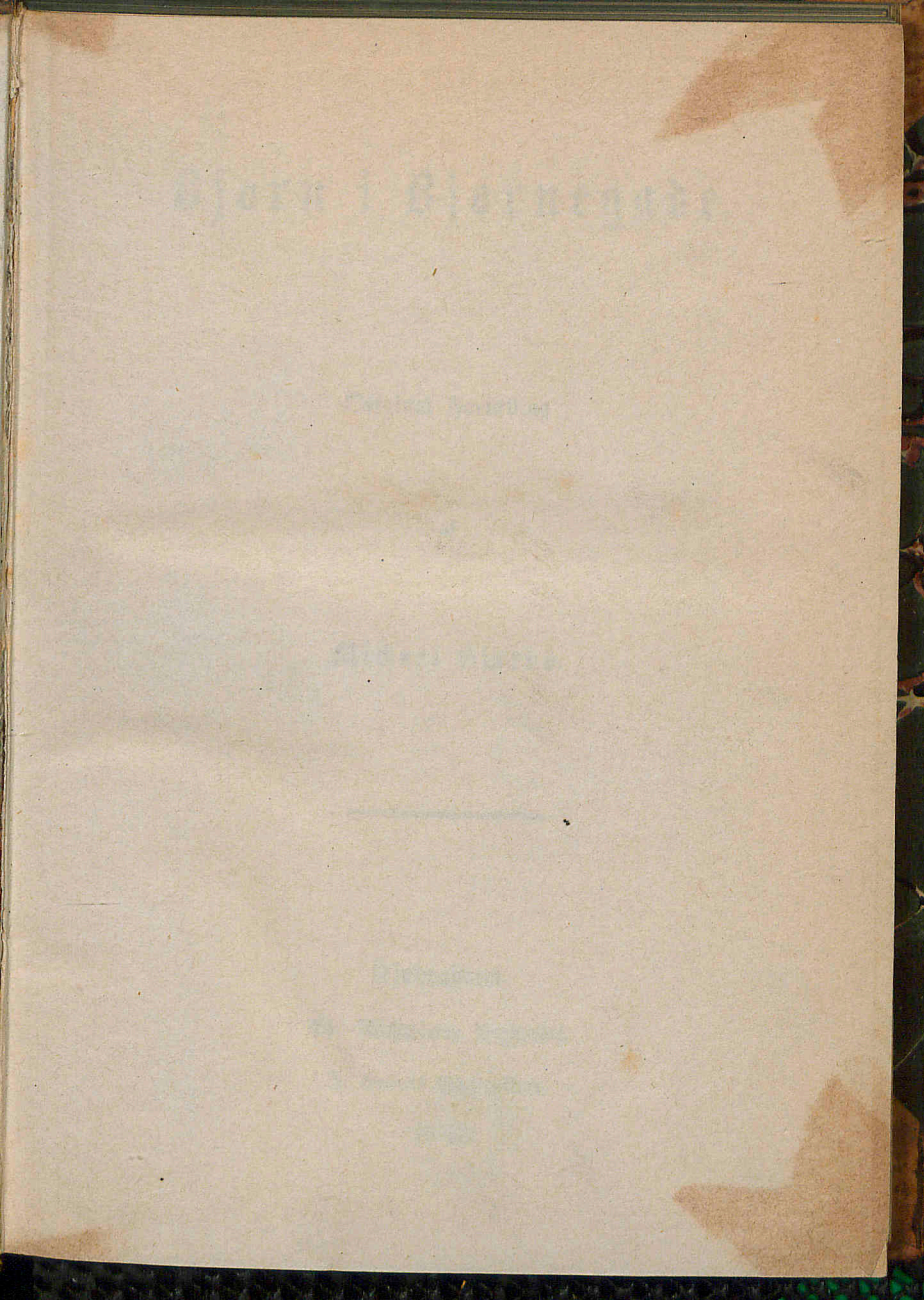
57. - 137.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130002483980

Bjørn i Bjørnegade.

Original Fortælling

af

Michael Gjørup.

Kjøbenhavn.

Ch. Michaëlsens Boghandel.

S. Cohens Bogtrykkeri.

1872.

Paa Grund af en Feil ved Ombrækningen har elste
Kapitel faaet to Overkrifter, den Sidste, Pag. 134, er
føljelig overflødig.

Første Bog.

Bjørn. — Bjørnsen. — Bjørnson.

Første Kapitel.

3 Nyboder.

Det var den 29de Januar 1846, at en lille Skare Mandstaf af Holmens faste Stof marcherede fra Gammelholm, gennem Norgesgade, over Garnisonspladsen og gennem Amaliegade ned til Amalienborg. I Spidsen for Skaren gik Holmens Chef og nogle andre Officerer i fuld Gala. Mændene i de forreste Sektioner vare prydede med blanke, skinnende Sølvmedajller paa Brystet, de havde nylig modtaget dem for 25 Aars tro Tjeneste og førtes nu ned til Amalienborg for at forestilles for Kong Christian den Ottende. De andre Mænd i Skaren vare vel ogsaa Medajllemænd, men deres Medajller havde ikke Nyhedens Glæde, de havde faaet dem forrige Aar eller for flere Aar tilbage; hvert Aar den 29de Januar mødte de nu paa Gammelholm og hævdede deres Medajllepenge.

Dengang Skaren var kommen til Amalienborg, gjorde der Holdt foran Kongens Palais, og Admiralen begav sig ind gennem Porten med de nye Medajllemænd. Efterat disse vare blevne forestillede for Majestæten, traadte denne ud paa Altanen og udtalte sin Glæde over, at saa Mange vare blevne

fundne værdige til at hædres med den smukke Medajlle. Et kraftigt Hurra var Svaret, og derefter afstiltes Skaren for at gaae Hver til Sit.

Folket levede dengang endnu i Minderne fra 1801, Marinen nød større Anseelse end Armeen, Soldatersange kjendte man ikke til, men derimod en Mængde Sømandsange til vore Søheltes Forherligelse. Denne Stemning virkede helt naturligt tilbage paa Flaadens Officerer og Mandskab, men medens de Første maaste ikke havde godt af denne Medgang, paavirkede den stærkt de Sidstes Værelse og meget af Raaheden i deres Leveviis forsvandt. Den gamle Tid kunde dog ikke saaledes paa een Gang kastes overbord, især fordi det var fra den Tid, at man havde sine herligste Minder. Først to Aar efter brød den nye Tid rigtigt igjennem, men medens den paa den ene Side hævede Mandskabets Selvagtelse, blev paa den anden Marinens tidligere Sejre nu fordunklede af Landhærens nyere.

Tre Mænd forløbe i ivrig Samtale Amalienborg Plads. Den Yngste havde idag faaet Medajllen, han bar en Kanoneers Distinktioner, og faae ud til at være lidt over 40 Aar. Der var noget Eigefremt og Trohjertet i hans Ansigt forenet med et tænksomt Udtryk. Han havde sort Haar, et stærkt sort Kindstæg og var ikke af den solide Begemshygning, som udmærkede den Ledfager, der gik paa hans høire Side. Det var en Overkanoneer paa henved de tredsindstve Aar. Ikke alene hans Ansigt, men ogsaa hans Figur havde en Slags gemhyelig Rundhed, han var i Besiddelse af et fortræffeligt Humør, stor Dærvhed og et Mod, hvorpaa han ved flere Lejligheder havde givet Prøver. Han havde ikke været med i selve Slaget 1801; han var dengang fjorten Aar gammel, og Dreng

ombord i et af Skibene, som hørte til Steen Willes Eftadre, der laa paa Indrerheben, derimod havde han senere kæmpet med ved Erobringen af engelske Brigger. Den tredje Mand hørte til Holmens Haandværkere og var Baadebygger. Han var paa Overkanonerens Alder, maasse lidt ældre. Da han var lille af Væxt, maatte han bestandigt see op til sine temmelig høje Vefsagere, naar han talte til dem, og dette gjorde han ofte. Efterat man havde talt om Kongens Tale og erklæret den for at være „krabat“, gav Baadebyggeren en Skildring af sit Ophold paa Sorgenfri den foregaaende Sommer, da han selvanden var bleven kommanderet til at efterse Kongens Lyftbaade. Hvad han dengang havde seet og oplevet, havde gjort et dybt Indtryk paa ham; han havde gjort Bekjendtskab med Hoffets højtstaaende Mænd, som selv eiede Lyftbaade og ønskede dem efterse.

Overkanoneren standsede pludselig hans Tales Strøm og gjorde opmærksom paa, at en ny Medajllemand var tilstede, og at han umuligt kunde Andet end lade sig Venner ønske sig til Lykke ved et lille Glas. Denne Opfordring tog den Paa-gjældende ikke ilde op, men inviterede strax sine Vefsagere til at gaae ind med sig et Sted i Store Kongensgade. Der blev forlangt Ol og Brændevin, og dengang det kom, sagde Overkanoneren med en vis Høftidelighed:

„Jeg vil sige Dig, Bjørn, at er der Noget, som ærligt har fortjent Medajllen idag, da er det Dig; Du kan præstere, hvad der forlanges af dine Overordnede, og Du kan min Salighed ogsaa præstere, hvad der forlanges af dine Kammerater, herpaa ere disse Drikkevarer et Bevis, jeg vilde have sagt, at Du kan præstere mere end der forlanges,

dersom Du ogsaa havde ladet komme noget Smørrebrød."

Kanoner Bjørn bestilte strax Smørrebrød.

"Efter som Du er en Mand, der efterkommer alle rimelige Ønsker," vedblev Overkanoneren, "saa er det ikke alene som Kammerat, men ogsaa som Ven, at jeg vil drikke din Skaal med det Ønske, at det maa gaae Dig og din Familie godt og vel, saalænge I leve."

Man støbte Snaapseglassene mod hinanden og drak derefter en Slurk af samme Dlglas.

"Jeg deler Olsens Ønsker," sagde Vaabehyggeren, "Bjørn har fortjent alt Godt. Jeg kunde have ønsket, at der idag var blevet gjort samme Stads af ham og de andre nye Medajlle-mænd som i Christian den Syvendes Tid, dengang marcherede de til Slottet med Musik i Spidsen."

"Maa jeg takke for de mange gode Ønsker," svarede Bjørn, "jeg er stolt af idag at være bleven Medajllemand, om jeg end ligesom Biby kunde have ønsket, at der havde været lidt Musik med i Paraden. Derefter maa jeg bede Jer undskyldte, at jeg intet Selstak gjør i aften. I veed, at man det første Aar ingen Medajllepenge faaer, men kun Medajllen, og I veed ogsaa, at min Kone venter sig hver Dag med en Lille, og det er en dyr Historie. Jeg har spurgt hende, om hun ikke kunde vente en Maanedstid endnu, til vi fik bedre Raad, men hun har sagt Nej."

"Ingen Undskyldninger," sagde Olsen, "Tidderne ere ikke til at gjøre Gilder. Gid din Kone snart maa have det vel overstaaet. Det er jo det tredie Barn?"

"Det er det sjette. Tre af vore Børn ere døde, en Dreng og en Pige leve."

„Saa gid Du maa faae en Dreng, det har Du Fortjeneste af,“ sagde Biby, og sigtede herved til, at enhver Holmens Dreng fra sit ottende Aar hver Maaned fik $2\frac{1}{2}$ Skjeppe Rug, medens Wi gerne Intet fik.

„Det har aldrig manglet paa Drengene i min Familie,“ sagde Bjørn, „det er en gammel Familie i Nyboder. Der fortælles, at min Tjef-Oldefader har tjent under Niels Suul.“

„Aa, det samme fortælles om min,“ svarede Olsen. „Men det er heller intet Under, at vor Familie maa blive gammel i Kongens Tjeneste; Kongen slipper os jo ikke, han giver os Føde, fra vi ere smaa, han giver os fri Skolegang og Klæder, og naar vi ere konfirmerede, maa vi træde ind i samme Stilling, hvori vor Fader er, og først naar vi have tjent et vist Antal Aar, kunne vi faae Lov til at træde ud af Tjenesten.“

„Om Forladelse, Du kan løstjæbe Dig,“ sagde Biby.

„Savist. Kongen forlanger 2 til 300 Rd. som Erstatning for min Opdragelse; men hvem har saa mange Penge? Naar ikke særegne Omstændigheder tale herfor, gjør man klogeest i at blive i Tjenesten, man er da forsørget for Livstid; thi naar man bliver afskediget, faaer man Pension.“

„Seg mener dog,“ sagde Bjørn, „at det er urigtigt, at min Søn ikke kan blive, hvad han har lyst til, at han ikke engang kan komme ind i Holmens andre Korps, men maa ligesom sin Fader tage Tjeneste i Artillerikorps.“

„Maaste er dette urigtigt,“ sagde Olsen, „men jeg holder af, at Kongen tager sig af vore Børn lige fra deres Barndom. Jeg har tænkt over den Sag, og jeg maa give den gamle Admiral Holsten Ret; han sagde engang, at der gaves ingen

lykkeligere Mennesker end Nybodersfolk. De blive forsørgeede fra deres Fødsel til deres Grav dels med Penge og Klæder og dels med en god Natu-
ralsforplejning."

"Den kunde somme Tider være bedre," sagde
Baadebyggeren.

"Duer den ikke, kan man klage," svarede Ol-
sen. "Jeg vil sige Dig og Bjørn Noget. Jeg
holder Kraft knuse mig ikke af disse nymodens
Ideer, som ville vende op og ned paa Alting. Jeg
siger, man veed, hvad man har, men man veed
ikke, hvad man faaer. Men jeg har længe mærket,
at der ogsaa mellem os findes af disse Reformerte,
som ville reformere Landet, og som ere misfor-
nøiede med hele Studen. Faar de Lov til at raade,
siger jeg, at Studen gaar tilbunds."

Der var imidlertid givet Snapse rundt af
Olsen og derefter af Baadebyggeren; thi skjøndt de
havde opfordret den nye Medajllemand til at trak-
tere, havde det dog ikke været deres Mening, at
han skulde være alene derom. Paa de gamle Ulke
vare tre Snapse dog ikke istand til at gjøre anden
Virkning end at de bleve en Smule mere meddel-
somme. De to Andre havde med stor Opmærk-
somhed lyttet til Overkanonerens Ord, Biby nik-
kede og sagde:

"Ja, ja, Du har Ret; Olsen, lader os være
fornøiede med vor Stilling. Jeg klager ikke, skjøndt
det tidt kan være lidt skralt om Vinteren, men om
Sommeren har jeg god privat Fortjeneste. Sidste
Sommer var jeg jo paa Sorgenfri."

"Min Kone," sagde Bjørn, "har tjent hos en
Grosserer Bjørnson, og nu gjør hun Opart-
ning der, naar Familien har store Selskaber. Der
skal om kort Tid være et myrderligt stort Selskab,

og jeg haaber, at min Kone til den Tid maa have overstaaet sin Barselseng."

"Et myrderligt stort Selstøb?" gjentog Bibb.

"Ja. Hans ældste Søn skal have Bryllup. Naar den Slags Folk holde Bryllup, gaaer det ikke stille af."

"Hør engang," brummede Olsen, "jeg kjender ikke den Grosferer, og han kjender ikke mig, derfor gjorde I bedst i at kaste ham overbord og tale om andre Ting. — Halloj! Nei, det gaaer ikke. Flokken er bleven mange, og Mutter bliver sprøj-tende gal, hvis hun maa vente med Maden. Gaa I med?"

De rejste sig og vandrede lystigt samtalende til deres Hjem i Nyboder. Overkanoneren boede i Pindsvinegade, Baadebyggeren i Løvegade og Kanoneren i Bjørnegade, hvorfor hans Kammerater sagde, at Bjørn havde nemt ved at huske Navnet paa den Gade, hvori han boede.

Dengang stod Nyboder eller Kongens nye Boder eller, som de i Begyndelsen hed, St. Anna Boder endnu uberørt af Kjøbenhavns Trang til Udvidelse. Overstou havde for ikke længe siden forherliget Nyboder i en Folkedramme, og enhver dannet ung Mand, som kom ned i dens snorlige, slet brolagte Gader, følte ligesom et Pust fra Christian den Fjerdes, Niels Juels og Tordenskjolds Tid vifte sig imøde. Det var vanskeligt at finde Vej i dens mange smaa Gader, især naar man ikke vidste, at Gaderne paa den østlige Side af Adelgade vare opkaldte efter Dyr, paa den vestlige efter Blomster. En Stedfyndig vilde tillige kunne have gjort opmærksom paa, at det havde været Christian den Fjerdes Hensigt at anlægge en Mineralvæde Vest for Rigenegade, men at af denne

Række kun Sølvgade og Stenkulsgade vare bleve anlagte.

I dette Aarhundrede var der med Hensyn til den indre Orden i Nyboder foretaget store Forandringer til det Bedre, hvilket skyldtes en Kommandør Lütken, som i længere Tid havde været Kvarterets Kommandant. Før havde Beboerne fastet deren Fejestavn udenfor Gadedørene, hvilket havde tilfølgte, at der ophobede sig store Møddinger i Gaderne, ikke gode for Sundheden, men en søgt Tumleplads for Beboernes Høns og smaa Børn. Lütken havde udstedt strenge Ordre om Gadesejning og faaet Gaderne rene. Husene vare bleve numererede, hvilket dog ikke kom de gamle Ulke, som ikke kunde læse Tal, tilgode; de maatte som før finde deres Hjem ved Hjælp af en Sten, der blev lagt i en vis Stilling udenfor deres Gadedør. Befolkningens større Dannelselse bidrog til, at man nu sjeldnere saae en Mand og en Kone, som havde været oppe at flaaes, blive slæbte i Bagten, ledsagede af en hujende Stare Børn, ja, tidligere blev undertiden ved Nattetid hele Selstaber slæbte i Bagten; Drikkevarerne vare gaaede Mænd og Kvinder til Hovedet, en almindelig Batajllé havde været Følgen, og Skrigene havde opfordret Patrouillerne til at stride ind.

De nederste Klasser af den faste Stof havde „enkelt Hus“, nemlig et større og et mindre Værelse og fælles Kjøkken med Familien i samme Etage. Hvert Hus i Nyboder havde to Etager, og hver Etage var indrettet til to Familier. Beboede man en hel Etage, havde man „dobbelt Hus“ eller fire Værelser. Det var mere og mere blevet Brug, at Beboerne af „dobbelt Hus“ leiede de to Værelser til Gaden ud enten til yngre Officerer eller til medicinste Studenter, som sandt Veliggen-

heden bekvem, eftersom Hospitalerne laae ikke langt borte. Gaardsrummet var forholdsvis stort, og naar et Huses Beboere kunde blive enige herom, kunde de faae Tilladelse til at aflukke Gaardsrummet med et Plankværk, naturligtvis paa egen Bekostning. I et Hjørne plantedes Træer og anlagdes en lille Have, og langs Muren lod man en Vinranke snoe sig. Flittige Haandværkere opførte et Træstue i Gaarden, her arbejdede de i deres Fritid, og her sov om Natten de halvvoagne Børn, selv i den strengeste Vinterkulde.

Som Kanoneer havde Bjørn dobbelt Hus og boede paa „en Sal“, han havde flere Gange talt om at ville leje de to forreste Værelser ud, men var endnu ikke kommen saa vidt, thi han havde manglet Penge til at anstaffe sig de nødvendige Meubler. Rigtignok havde han efterhaanden faaet de fleste, men der manglede endnu et større Spejl til at hænge over Sofaen, og naar En og Anden bemærkede, at et saadant Spejl ikke behøvedes, svarede Bjørn: „Gud bevar os, hvor tør jeg vove at byde en Kavalleer et Værelse uden et Spejl!“ I Streetagen boede ligeledes en Kanoneer, han hed Kruse, en meget fredsommelig Mand, der lod sig kommandere af sin Kone. De havde mange Børn og sad i smaa Kaar. Om Vinteren tjente Manden lidt ved at være en Slags Maskinkarl ved det kongelige Theater.

Da Bjørn havde sagt Farvel til sine to Ledsagere og gik op ad Bjørnegade, kom Madam Kruse styrrende imod ham og raabte:

„Hvor bliver De dog af? Skynd Dem lidt! Min Mand har været efter Jordemoderen.“

„Hvem kunde ogsaa ane det,“ sagde Bjørn og tog til at løbe saa stærkt han kunde.

„Naa, naa, De behøver ikke at løbe,“ brum-

mede Madamen, som havde forberedt sig paa at give en lang Forklaring over sin Nabokones Tilstand.

Bjørn hørte hende ikke og var allerede ved sin Dør, hvor en smul Dreng paa syv Aar tog imod ham med det Udraab: „Moder er syg!“

„Du og din Søster maae blive hernebe,“ sagde Bjørn.

„Madam Kruse har taget os hernebe, vi ere her.“

„Det er rigtigt,“ sagde Faderen og løstede en lille treaars Pige, som var kommen løbende imod ham, op paa sin Arm og kyssede hende.

„Op til Mo'er,“ sagde den Lille.

„Det kan Du ikke, lille Anna,“ svarede han, „Moder har faaet Besøg af Storken, men naar I ere rigtigt artige, bringer den Jer maaeste en Broder eller Søster.“

„Na, vi skal være saa artige,“ sagde Drengen og klappede i Hænderne.

Bjørn ilede nu ovenpaa og traf ved sin Indtræbelse Jordemoderen.

„Naa, hvorledes gaaer det?“ spurgte han.

„Det gaaer godt. Seg skal sige til Deres Kone, at De er kommen, det vil glæde hende.“

„Gjør det, Madam Jacobsen.“

Madam Jacobsen gif ind i Kammeret, som det bageste Værelse altid benævnes i Nyboder, og kom tilbage med den Bædd, at hans Kone ønskede at se ham. Bjørn listede sig ind paa Taaspidserne og nikkede til en bleg, endnu smul Kone paa tredive Aar. Hun laa i en Seng med snehvide Lagen; foruden Sengen fandtes i Kammeret en simpel Snagerække, hvorpaa Familiens Klæder hang, endnu var man ikke kommen saa vidt at have Klædestab.

„Min kjære Mand,“ sagde hun og smilede til ham i sine Smerter.

„Marie, hvorledes har Du det?“ spurgte han med Inderlighed.

Smerterne overfaldt hende, Madam Jacobsen kom til, og Bjørn begav sig ind i det forreste Værelse, hvor Madam Kruse kort efter traadte ind.

„Gaa De ned til Fætter og Børnene,“ sagde hun, „her kan De ikke hjælpe.“

„Jeg vil dog blive her, det glæder min Kone, at hun veed, jeg er saa nær.“

„Det angaaer ikke mig,“ svarede Madamen og gik ind i Kammeret.

Bjørn foldede sine Hænder og sad i stille Bøn, mens hans Hustru blev forløst. Da han hørte den Spædes første Skrig, bad han en Bøn, at det maatte gaae den Nyfødte godt i Verden. Madam Kruse traadte ind, holdt den Lille paa sine Arme og sagde:

„Jeg gratulerer. En Datter.“

„Hun skal være velkommen,“ sagde Faderen.

„De havde maaste hellere seet, at det var blevet en Dreng?“

„Jeg tager med Glæde mod, hvad Vor Herre giver,“ svarede Bjørn.

„De kan godt komme ind nu,“ sagde Madam Jacobsen i Kammerets Dør eller, som det hedder i Nyboder, „Kammersdøren“.

Bjørn traadte smilende ind til sin Kone og sagde:

„Gud ske Lov, at det er godt overstaet.“

Han kyssede hende og bad hende om at forholde sig rolig. Desuagtet sagde hun:

„Det er sandt, Du og Børnene skulle jo have Middagsmad. Jeg havde en Gryde Urter over Ilden, dengang Smerterne overfaldt mig. Nu vil jeg bede Madam Kruse om at sætte den paa igjen.“

Dg hør, sørg for, at Madam Jacobsen faaer Kaffe med fint Brød til. Du veed, hvor vore bedste Kopper staae."

"Ingen Bekymringer," svarede Bjørn, "jeg skal selv sætte Kræerne i Kog igjen, Kaffen skal jeg ogsaa lave, og jeg skal sende en af Kruses Løse efter Brød."

Idet Madam Bjørn vilde lægge sit Hoved beroliget tilbage paa Puden, fik hun Dje paa sin Mand's Medajle. Et glad og stolt Smil lyste ud af hendes Dje, og hun sagde:

"Søg gratulerer Dig til din smukke Medajle, maa jeg se den?"

Han tog den af sit Bryst og gav hende den, idet han sagde:

"Søg giver Dig Medajlen som Belønning for dit Dagværk. Den lille Løs er bleven en Medajlepige. Hendes „Geburtsdag" ville vi da sagtens kunne fejre; thi hvert Aar kommer jeg paa den Dag til Penge."

Bordemoderen kom og anbefalede Stillehed, hvorfor Bjørn strax gik bort; Barfekonens kunde ikke afholde sig fra at vise hende den smukke Medajle og sige:

"Den har min Mand faaet af Kongen idag."

Bjørn fik hurtigt Ilden til at brænde under Kjedlen, og ligeledes varede det ikke længe, før Kaffen var færdig. Han bredte en smuk, ren Dug over Bordet, satte Hvedebrødet og Kopperne derpaa og bad Madam Jacobsen tage tiltalte med en Kop Kaffe. Madamen lod sig ikke byde to Gange. Hun hørte til den Slags Bordemødre, som gjøre Fordring paa at blive trakterede, hvor de komme, og som bestandig have en Mængde Historier at fortælle til Forherligelse af egen Dygtighed. I Almindelighed gif hun elegant klædt, men det var ingen Hemmelighed, at, var Dvertojet straalende,

var Undertøjet i høj Grad skident. Hun var om- trent fyrrethve Aar og Enke med tre Børn; om Søndagen kunde man undertiden møde hende med hendes „Forlovede“, et ungt Menneske paa lidt over thve Aar.

Medens Madamen fortalte Bjørn sine nyeste Historier, meldte den første Barselvisit sig. Den gamle Skit er ikke gaaet af Mode i Nyboder, at Barselkone maa modtage en Mængde Visiter af sine Bekjendte, som Alle medbringe „Noget til Barselkone“, dette Noget er enten en halv Flaske Vin, en Staal med sød Suppe, en Flaske Hindbærtsaft eller andet lignende. Rigtignok mene kyn- dige Folk, at Patienten har bedst af No, men da vedkommende Kone selv have maattet modtage Vi- siter under lignende Omstændigheder og ikke have taget Skade deraf, antage de, at det heller ikke vil kunne skade Andre. Den første Besøgende med- bragte en Flaske Hindbærtsaft. Madam Jacobsen fik, efterat have drukket den tredie Kop Kaffe, Lyst til at vise sin Myndighed, hun gif ind i Kammeret og sagde, at Patienten maatte have No. Den fremmede Kone trak sig i den Anledning tilbage, blev budt en Kop Kaffe af Bjørn, og de to Ma- damer kom derved i en interessant Passtiar, til Jordemoderen erindrede, at hun skulde et Sted hen „at søøbe“. Begge Madamerne gif da samtidigt bort, Madam Jacobsen med den Bemærkning, at hun kom igjen Kloffen otte.

Bjørn skyndte sig at tage den rene Dug af Fyrreræsbordet, hære Urterne ind og hente sine Børn op, for at de kunde spise til Middag. De skulde dog først hilse paa deres Moder, men hun var falden i en rolig Søvn. Hendes Mand kys- sede hende sagte paa Panden, tog Medajlen, som laa ovenpaa Dynen, og viste den til sine Børn,

da han og de vare komne ind i det andet Værelse. Lille Anna klappede glad i Hænderne og greb efter den blanke Skilling, Broderen saae mere alvorlig ud.

„Christian,“ sagde Bjørn, „en saadan Me-dajle skal Du ogsaa stræbe efter at faae, naar Du engang kommer i Tjenessten.“

„Det skal jeg nok,“ svarede Drengen kort.

Man fattede sig nu tilbords, og Bjørn havde lille Anna paa Skjødets. Maden smagte dem for-træffeligt. Da den var spist, bar Kanoneren Kar-rene ud i Kjøkkenet og vaskede dem af saa behæn-digt som nogen Koffkepige. Derefter blev Bordet, hvorpaa der var spist, tørt af, og den rene Dug atter bredt over det. For ikke at forstyrre Mode-ren i hendes Søv, bleve Børnene atter bragte nedenunder. Da Bjørn kom op, saae han ind til sin Kone og den Lille, der vedbleve at sove trygt. Det var imidlertid begyndt at stumre, han tændte et Tællelys og satte det i en blankt poleret Mes-singstage. Derefter kom han friske Spaaner ind i Kaffelovnen og sørgede for, at de kom til at brænde lystigt. Bjørn kjøbte den største Del af sit Brænd-sel paa Orlogsværstets Auktioner over gammelt Tømmer og Spaaner fra de ophuggede Skibe; disse Spaaner vare dengang billigere end nu, da Amagerne have fundet paa at bruge dem til Strøelse i Stalden.

„Det er nok koldt ude iasten,“ sagde Kano-neren til sig selv og saae ud ad Vinduet mod den klare Vinterhimmel, derefter gled hans Blik over Løvegades lave Husrækker hen til „Byens Huse“ paa den anden Side af Hoppenslænge. De fattige Folk, som boede der, havde sjældent Raad til at hænge Gardiner for Vinduerne, hvorfor det i Fra-stand saae ud som om Husrækken var illumineret.

Bjørn havde ofte moret sig med at se derpaa. Natten fore hans Tanker dog langt videre end til de sjerne Gjenbohuse, han tænkte paa sine Børns Fremtid. For Christian nærede han ikke mange Bekymringer, men derimod for de to smaa Piger. Efter i Taushed en kort Tid at have lænet sit Hoved til Vindueskarmen, rejste han sig pludselig og sagde:

„Gud er god, han hjælper dem nok.“

I det Samme kaldte hans Kone paa ham, og han gik ind i Sovestammeret. Paa hans Spørgsmaal om hendes Befindende, svarede hun:

„Jeg har det godt. Jeg har drømt en dejlig Drøm. Jeg skal fortælle Dig den. Men sæt først Natlampen herind, at jeg kan se til den Lille.“

Bjørn gjorde, som hun bad om, og lod tilige Døren mellem Kammeret og det forreste Værelse staae aaben. Efterat have seet til den Lille, sagde Moderen:

„Jeg drømte, at jeg sad ude paa Kirkegaarden ved vore Børns Grave, og at jeg græd over at have mistet dem. Da begyndte en lille Fugl at synge saa dejligt i Sirentræet, som stigger over Graven, og der kom Trøst til mit Hjerte, og jeg spurgte mig selv, om den lille Fugl vidste, at jeg sørgede. Pludselig taug Fuglen, og jeg saae mod Træet i Haab om, at den skulde begynde paany, da dukkede der et lille Ansigt frem mellem Bladene og Blomsterne, efterhaanden kom en lille Engel tilsynne, som jeg syntes at kjende, den nikkede til mig, det var vor lille Fanny, som døde, inden hun var to Aar gammel. Hun var dejlig, da hun levede, men hun var endnu dejligere i min Drøm. Skjøndt jeg ikke syntes, at hun bevægede Læberne, mærkede jeg dog, at hun talte til mig, og hun sagde: Moder, sørg ikke mere, Du vil faa en

anden Fanny, som ikke dør. Jeg rakte Armen ud efter mit dejlige Barn, men hun svævede op mod Himlen, og da hun kom mellem Solen og mig, blændede Solen mig, og hun forsvandt. — Ikke sandt, det var en dejlig Drøm? Lad den lille Pige komme til at hebde Fanny?"

"Som Du vil, Mutter."

"Tat, Bjørn, Du er en jegod Mand."

Bjørn anbefalede hende ikke at tale for meget, og fortalte hende, at Børnene havde faaet Middagsmad, mens hun sov.

Under det ene Bindue var en Forhøjning, hvorpaa Madamen, naar hun var rast, sad og syede. Da Klokken var syv, blev der paa denne Forhøjning redt en Seng til Børnene, som plejede at ligge paa Sofaen, men paa den skulde nu Faderen ligge. Efterat have drukket The hos Madam Kruse, bragtes de iseng, og de sov trygt, da Jordemoderen kom.

Mens hun puslede den Lille, kom Madam Kruse til for ret at bese Barnet.

"De er vel ikke bange for, at jeg skal overse det?" spurgte hun.

"Overse? Hvad mener De med det?" spurgte Jordemoderen. "Det er dum og taabelig Overtro."

"Det maa De ikke sige. Jeg kjenner flere end et Barn, som er blevet overseet, og derfor pusler jeg aldrig mine spæde Børn, naar der er Fremmede tilstede. Selv det Menneske, om hvem man mindst aner det, kan have Dje til at overse."

"Hvad man herude i Nyboder kalder, at et Barn er overseet, er ikke Andet end den engelske Syge."

"Siig ikke det; den engelske Syge kjenner jeg meget godt."

"Troer De ogsaa, at et Barn kan blive overseet?" spurgte Jordemoderen Barfjellonen.

"Det troer jeg rigtignok," var Svaret.

Madam Jacobsen rystede smilende paa Hovedet. Da hun var særbig med at pusle den Lille, satte Bjørn noget koldt Kjøkken, Öl og Brændevin frem paa Bordet og bad de to Madamer tage for sig af Retterne. De lode sig ikke bhde to Gange, og snart vare Knive og Gasler i fuld Aktivitet.

"De har jo faaet Medajlen idag." sagde Madam Kruse, "jeg har rent glemt at gratulere."

"Maa jeg ogsaa gratulere," sagde Madam Jacobsen.

"Tak."

"Det er en meget smuk Orden," sagde Jordemoderen.

"Ja," svarede Bjørn stolt, "Ekvipagemesteren sagde idag, at det var større Ære at have Medajlen end Sølvkorset; thi man vidste, at Enhver, som fik Medajlen, havde ærligt fortjent den. Deres Mand," henvendte Bjørn sig til Madam Kruse, "fik Medajlen ifjor."

"Og kan De huske det Selskab, vi havde?" spurgte Madam Kruse.

"Det kan jeg rigtignok. Vi skulde ogsaa have haft Selskab, hvis min Kone ikke havde været saa langt henne, det var godt, at vi ikke desuagtet indbød til Selskab, det var dog ikke kommet istand idag; men ville Damerne i Dagens to Anliggender drikke et Glas Punsch med mig?"

Dette vilde Damerne gjerne. Bjørn tog sin Hat paa og ilede over i Værtshuset lige overfor for at kjøbe Rom, Sukker og en Citron. I hver Gade i Nyboder er der et saakaldt Værtshus, hvor en Mand har Tilladelse til at handle med alle Slags Marktetendervarer. Bjørn kom kort efter

tilbage med Indgredienser til Punsch, som Madam Kruse bryggede i Husets eneste Terrin. Der-
 efter øste hun op i Glasene med en Tinpotageste
 og spurgte:

„Er Punsch god?“

„Udmærket,“ sagde Bjørn.

„Den er virkelig meget god,“ sagde Madam
 Jacobsen.

„Ja, lader os saa drikke den Lilles og min
 Kones Skaal,“ sagde Bjørn, „og ønske, at det
 maa vedblive at gaae dem godt.“

Man klinkede og drak, Madam Kruse stak
 Hovedet ind i Kammeret og sagde:

„Det var Deres og Barnets Skaal.“

„Jeg hørte det,“ sagde Barfjelkonen.

Madam Kruse drak derefter en Skaal for
 Medajlemanen, Bjørn en Skaal først for Madam
 Jacobsen og derefter for Madam Kruse, og Madam
 Jacobsen udbragte en Skaal for de to andre Børn.
 Bollen var derved bleven tømt, og Madamerne
 rejste sig for at tage Afsted.

„Ja, ja,“ sagde Madam Kruse ved Afsted, „kommer der Noget paa, veed De, Bjørn, at De
 kun behøver at kalde paa mig.“

Da Gæsterne vare borte, lagde Bjørn for
 den Nysødtes Skyld flere Spaaner i Kaffeovnen,
 saae efter om Dørene vare lukkede, gav sin Kone
 Godnatkysset og lagde sig derefter paaklædt paa
 Sofaen; thi Huset havde ikke flere Sengklæder end
 dem, som Konen og Børnene brugte. Han sov
 snart ind, og Matten forløb roligt. Maanen
 kom op og tittede ned til de Smaa paa Forhøj-
 ningen, og de drømte maaste, at Maanen var Fa-
 ders Medajle, som nu skinnede for hele Byen paa
 den klare Vinterhimmel.

Andet Kapitel.

En Dag paa Landkadetakademiet.

Den nuværende Fredericiagade, som vi paa Grund af dens Beliggenhed hellere havde seet blive kaldt Helgolandsgade, havde indtil for kort Tid siden flere Navne; den østlige Del hed Blankogade, derefter fulgte Akademigade, Kaninlængen, Bjørnegade, Nellikogade og Koffegade. I Akademigade, der gik mellem Bredgade og St. Kongensgade, laa eller ligger der endnu en stor Bygning, der imidlertid ikke mere som i 1846 har staaende med forgyldte Bogstaver over den store Port midt paa sin Façade:

DET KONGELIGE LANDCADETACADEMI.

Dengang stod Akademiet i fuld Flor og havde nogle af Landets dygtigste Lærere til at undervise sine Elever, hvoraf der var over 100. For en halv Snæs Aar siden er Akademiet blevet ophævet, men man begynder nu at indse, at dets Ophævelse hørte til de forhastede Reformier. Der er jo fra dette Akademi udgaaet Mænd som Rye, Schleppegrell, Wilster, Wørisbøffer, Henckel, Lassen, Bernstorff og Fl., ikke at tale om den preussiske Feltmarechal Moltke. Landkadetakademiet havde afgivet Stammen til vort Officcerskorps i den første slesvigiske Krig, en Stamme, der tildels bestod endnu 1864, men som om ikke mange Aars Forløb vil være „en Saga blot“.

Til dette Akademi ville vi en Morgen i Slutningen af Februar 1846 føre vore Læsere. Klokkeren er 7½, og saavel Akademi- som Bykadetter begynde allerede at samle sig til Paraden, som hver Morgen kl. 7¾ afholdes i Fægtesalen, en stor Sal i

Stueetagen, hvis Loft bæres af to svære Træpiller, og hvortil den før omtalte store Port fra Gaben fører ind. Kadetterne danne de tre Sider af en Firkant. Paa højre Fløj staaer Afgangeklassen, derefter følger ældste, næstældste, næstnygte og yngste Klasse. Akademikadetterne ere i den Dragt, de bære i Klassen ved Undervisningen, derimod ere Bykadetterne i fuld Uniform. For de fire ældste Klasser bestaaer denne i en rød Trøje med en Rød hvide Knapper, lyseblaa Krave med Sølvbroderi, lyseblaa Skulderklapper, kantede med Sølv-tresser, og bagpaa et Par smaa Stjæber, kantede med Hvidt. Buxerne ere mørkeblaa eller af Rødtlærred, og Huen mørkeblaa med Røkarde og en Sølvtræsse. Til Uniformen hørte en Sabel i en sort Læderstede med Messingbeslag, den bæres i en sort lakeret Rem over højre Skulder; over venstre Skulder bæres, ligeledes i en sort lakeret Rem, en lille Taske, prydet med det danske Vaaben i Sølv, og foran paa Remmen saaes Kongens Navnechiffer ligeledes i Sølv. Til Galla havde de fire ældste Klasser Tschako. Yngste Klasse eller de saakaldte blaa Kadetter havde en blaa Trøje istedetfor en rød, ingen Sabel og ingen Sølvtræsse om Huen. Kappen var derimod ens for alle Klasser og forsynet med et stort Slag, pyntet med en Række smaa Knapper, og var ikke en Nutidens Kuffekavaj ganske ulig.

Der var usædvanligt Liv og Frejdighed tilstede mellem alle disse unge Mennesker, man sladdrede, man lo og i de yngre Klasser vexlede man undertiden smaa venstabelige Pus og Stød. Naar Repetenterne kom og kommanderede: Træd an!, bleve Alle, som ved et Trylleslag, stille. Repetenterne havde taget Officeersexamen, men vare forpligtede til at forrette et Aars Underofficerstjeneste

ved Korpset, fordi de havde været Frikadetter eller, som det hed, „virkelige Kadetter“. Hver Klasse havde sin Repetent, nogle to.

Efterat have efterseet om enhver Kadets Dragt var ren, afslagde Repetenten Melding til Klassens Officeer og stillede sig paa højre Fløj af sin Klasse. Lidt efter lidt kom Korpsets Lieutenanter og nu indtraadte det højtidelige Øjeblik, da man ventede paa Chefen og den Næstkommanderende. Endelig aabnede den ved Porten vagthavende Kadet af yngste Klasse denne paa vid Gab, Officererne skyndte sig at danne den fjerde Side af Tirkanten og ind traadte Korpsets to Højstkommanderende, efterfulgte af den vagthavende Repetent, som bar Paroljournalen.

Chefen vandrede langsomt ned langs Rækkerne, efterfaae om Alle vare tilstede og Pudsningen god, derefter stillede han sig i Kredsens Midte, og den vagthavende Officeer traadte nu frem og oplæste Dagsbefalingen. I dag blev en Kadet straffet med to Timers Arrest, fordi han havde røgt Tobak, og en anden Kadet fik tre Kvarteers staaende Arrest, fordi han ikke havde hilst en Foresat paa Gaden. Efter Straffelisten kom Listen paa dem, som denne Aften vare kommanderede til at gaae i Komædie. Akademiet havde nemlig en Loge. Efterat Paroljournalen var oplæst, marcherede Kadetterne bort og, komne udenfor Fægtesalen, adspredte de sig til alle Sider for at søge deres Klasser, hvor Undervisningen begyndte Klokken otte.

Mellem yngste Klassen Akademikadetter fandtes en lille, oprakt Tyr, som idag syntes at være i overvættens godt Humeur; det var dog ikke, fordi han samme Aften var bleven kommanderet paa Komædie, men han havde faaet et Brev om, at hans Onkel i Frikvarteret Kl. 10 vilde komme ud

paa Akademiet og anmode Chefen om, at hans Brodersøn den følgende Dag i Anledning af en Familiehøjtid maatte faae Frihed. Det var denne extraordinaire Fribag, som glædede Kadetten. Da slog en Kadet af ældste Klasse ham paa Skulderen og sagde:

„Bjørnsen, din Fætter skal jo have Bryllup imorgen?“

„Ja.“

„Skal Du med?“

„Jeg haaber det.“

„Jeg har hørt, at der om Aftenen skal være Bal, og at din Onkel vil invitere nogle ældre Kadetter. Kan Du ikke skaffe mig med?“

„Jeg veed ikke —“

„Taler Du ikke med din Onkel idag?“

„Han kommer her Klokken ti.“

„Saa maa Du sige til ham, at Du ønsker, at han skal invitere mig til Ballet, fortæl ham, at jeg er en Ven af Dig.“

„Men — men hvad hedder De?“ spurgte Bjørnsen noget forlegen. Han var først bleven Kadet i November det foregaaende Aar og kjendte ikke alle sine Kammerater, navnlig ikke de ældre.

„Jeg hedder Otto Frossing, jeg er Kadet i ældste Klasse. Lad mig nu se, at Du gjør dine Sager godt, saa skal jeg sørge for, at Ingen i min Klasse giver Dig Støvler eller Sabler at pudse.“

Frossing skyndte sig bort; thi han saae allerede Læreren gaae ind i ældste Klasse. Bjørnsen tænkte ved sig selv, at han sagtens kunde gjøre den ældre Kadet den Tjeneste, hvorom han havde bedt, og gik ind i sin Klasse.

Det var indlysende for Selgren Bjørnsen, at han denne Dag maatte beslutte sig paa ikke at deltage i sine Kammeraters lystige Streger, hvor-

ved han let kunde udsætte sig for at blive negtet Udgangstilladelse den følgende Dag. Opgaven faldt ham strax noget vanskelig; thi Klassen skulde have to Timer Mathematik, Læreren var en gammel dygtig Mathematiker, men havde intet Begreb om at undervise Drengene. Mathematiktimerne vare derfor helligede altsens Uystighed. I Begyndelsen gik Alt imidlertid godt, Læreren sad paa en Stol og holdt et Foredrag om Trianglers Kongruens, men Bjørnsen saae allerede Uvejret begynde at trække op. Man havde nemlig i den sidste Tid fundet paa at more sig med at tage smaa Gløder ud af Kaffelovnen og kaste hinanden dem i Hovedet. Denne Tidsfordriv var allerede i fuld Gang mellem de nærmest ved Kaffelovnen Siddeende.

Bjørnsen aandede atter frit, da Læreren gik op til Tavlen og begyndte at tegne geometriske Figurer; han gav Kadetterne Ordre til at forlade deres Pladser og at stille sig om Tavlen for at kunne se bedre. Skjøndt Tavlen hang paa den modsatte Væg af den, hvorved Kaffelovnen stod, lykkedes det dog bestandigt Kadetterne at forsyne sig med friske Gløder; thi Læreren gik aldeles op i sit Foredrag og vendte aldrig Hovedet om for at see, hvad Eleverne toge sig for.

Men nu vilde Skjæbnen, at en Glød tog en fejl Retning og faldt paa Lærerens Bæse. Da han bar Parøkt, mærkede han det ikke strax, men derimod en stærk, svæden Lugt. Han saae sig om for at udfinde, hvor den kom fra, han spurgte Kadetterne, om de ikke havde mærket den samme Lugt, de raabte Alle Jo, idetsamme brændte Gløden igjennem Parøkten; Sagens Sammenhæng gik op for Mathematikeren, han soer bort fra Tavlen og uddelte med knyttet Næse Slag tilhøjre og til-

venstre. Efterat have banket dygtigt løs, sagde han, pludselig rolig:

„Nu har I faaet en dygtig Dragt Brygl, derfor gider jeg ikke skrive en Klage i Journalen over saadanne Hvalpe.“

Bjørnsens Horisont, som havde været formørket, blev pludselig atter lys, og Klokken blev ti, uden der rejste sig nogen ny Fare for hans Udgangstilladelse. Den gamle hidrige Lærer forlod Klassen med en højst alvorlig Mine, han maa have mærket, at hans Tid, til at kunne lære fra sig, var forbi; thi ikke længe efter tog han sin Afsked.

Nede paa Akademiets store Gaardsplads, hvis ene Side er beplantet med Uhorntræer, traf Selgren i Frikvartret sin Onkel Bjørnson. Det var en Mand mellem de 50 og 60 Aar, vel ved Magt og med en selvtilfreds, men tillige godmodig Mine udbredt over sit Ansigt.

„Naa, Selgren,“ sagde han, „her er jeg, siig mig nu, hvor jeg skal træffe Zeres Børsmatador, og hvad jeg skal sige til ham.“

„Du vil gjerne have mig fri hele Dagen imorgen?“

„Jadist vil jeg det. Men mine Damer have fortalt mig, at vi ville komme til at mangle Val-kavalerer, og derfor have de bedt mig om at invitere en halv Snes Kabetter, men det skulde være af de store og af prima Sort Dandsere. Kan Du være mig behjælpelig med at lede nogle ud, skal Du have Tak.“

„Jeg vil bede Dig allerførst at invitere en Kabet Otto Frosning i ældste Klasse, det er saadan en rar Fyr.“

„Dandses han godt?“

„Ja, jo, det troer jeg nok.“

„Saa vil jeg notere mig Navnet,“ sagde Grosfereren og skrev det op i sin Tegnebog. Nu, nævn mig nogle flere.“

„Jeg kjenner ikke de ældre Kadetter saa nøje, jeg troer, at Onkel gjør klogeest i at overlade til Majoren at bestemme, hvem der skal med?“

„Ja, ja, Du har Ret. — Er det en høflig Mand at tale med?“

„Ja, det troer jeg nok.“

„Hvor kan jeg træffe ham?“

„For Djeblittet er han paa sit Kontor.“

„Viis mig derop.“

Selgren førte sin Onkel op i den lange, brede Gang, der strakte sig midt gjennem den største Del af anden Etage, drejede derefter tilvenstre og kom helt ned i den Ende af Gangen, som laa nærmest Bredgade. Mod denne Gade vendte Chefens Kontor, Konversationskafeen og et Verelse med kemiske Apparater. Foran Kontoret laa Skriversens Verelse. Da Selgren havde seet sin Onkel gaae derind, vendte han om og stod Ansigt til Ansigt med Otto Frossing.

„Har Du talt til din Onkel om mig?“ spurgte han.

„Ja.“

„Bliver jeg inviteret?“

„Han har lovet mig det og skrevet Deres Navn op i sin Tegnebog.“

„Tak skal Du have. — Hør, naar din Onkel kommer ud fra Majoren, saa præsenteer mig for ham.“

„Det skal jeg gjerne.“

Det varede Noget, inden Grosfereren kom ud fra Chefens Kontor. Da han endelig kom, var det med en tilfreds Mine.

„En herlig Mand, en prægtig Mand,“ sagde han til Selgren, „der var ikke det Allerringeste ivejen. Du faaer fri imorgen, den Rødet, som Du talte til mig om, hvad var det nu, han hed?“

„Otto Frossing. Her staaer han. Maa jeg præsentere ham for Dig.“

„Gjerne, meget gjerne. Jeg haaber, at De vil komme til at more Dem godt imorgen Aften. De har en ganske fortræffelig Chef, De staaer Dem godt hos ham, han roste Dem, da jeg nævnte Deres Navn, og Du, Selgren . . . ja, med Dig vil jeg nok tale.“

Med et Buf og et varmt Haandtryk til den smilende Frossing skiltes han fra denne og gik bort med sin Brodersøn.

„Majoren fortalte mig, at Du var flittig,“ sagde Onklen, „det kan jeg lide. Hør, jeg har tænkt paa, at Du maa give en Bryllupspræsent; jeg har derfor bestilt en smuk og kostbar Viste, den henter Du imorgen hos Guldsmed Michelsen og forcerer min Datter. Endvidere har jeg tænkt paa, at Du mangler maasse Et og Andet til din Paa-kledning, her er 10 Rd., kunne de strække til?“

„Tak, Onkel,“ sagde Selgren glad.

„Og hør, Du er dog min salig Broders og hans salig Kones eneste Barn, husk paa, at skulde Du komme i en eller anden Forlegenhed, da henvend Dig frit til mig.“

„De er altfor god,“ svarede Selgren rørt.

„Sniksnak. Det var et kjønt ungt Menneske, Du præsenterede mig for, han saae lidt søvmerisk ud. Det behager Damerne. Hvad er det for en Klokke, der ringer?“

„Den kalder os op i Klasserne. Frikvarteret er forbi.“

„Farvel da. Vi sees imorgen i Risteklæderne.“

I de to paafølgende Timer havde Kabetterne i yngste Klasse Trihaandstegning, og da Tegnelæreren var en ualmindelig elskværdig Mand, var der neppe nogen Udsigt til, at noget Tilfælde skulde forstyrre Selgrens lyse Udsigter. Klassen forholdt sig rolig og tegnede sine Klodser eller chatterede dem med Sortkridt. Da vilde Læreren vise paa Tavlen, hvorledes Forkortninger ved en Kubus, seet over X, skulde tegnes. Han tog Kridtet og vilde tegne en Streg paa Tavlen, men istedetfor en Kridtstreg kom der en glindsende Tidstreg; en Kabet havde nemlig taget Kridtet ud af det Papir, hvormed det var omvundet, og lagt et Stykke Tællelys istedetfor. Læreren blev vred, og det havde han god Grund til; den Kabet, som havde at overholde Orden i Klassen, blev kaldt frem, men han forsikrede naturligvis, at han var uskyldig; et langt Forhør blev anstillet, men førte ikke til noget Resultat, hvorfor Læreren beredte sig til at skrive en Klage i Scouralen. Dette hjalp. Den Skyldige traadte frem og sagde:

„Det er mig. Jeg gjorde det, fordi jeg syntes, at det var saa morsomt.“

Den godmodige Lærer kneb ham lidt i Øret og sagde:

„Jeg maa bede Dig lade være med at gjøre det en anden Gang.“

Dermed var den Storm overstaaet. Den sidste Formiddagstime skulde der være Exercits, og der turde neppe Nogen vove at gjøre Kommers; thi Lieutenanten brød sig i Reglen ikke om at udfinde den Skyldige, men gav den Nærmeststaaende „paa Tørren“, som han udtrykte sig, ja, kunde undertiden finde paa at give Alle en hel Time Extraexercits.

Da Formiddagens Undervisning var forbi,

kom en af Selgrens Klassekammerater hen til ham og sagde:

„Jeg havde ventet, at Du havde faaet mig inviteret med til din Onkels Bal imorgen.“

„Jeg vilde gjerne have haadt Dig med, Rønfeldt, men det beroede ikke paa mig.“

„Na, Du havde blot behøvet at sige et Ord derom til din Onkel, og jeg var kommen med. Jeg vil ikke være din Ven mere.“

„Det gjør mig ondt, at Du tager Sagen paa den Maade.“

„Jeg siger Dig, at havde jeg været i dit Sted, havde jeg bestemt fordret, at Du skulde have været med.“

„Min Onkel ønskede kun ældre Kadetter, gode Dandsere. Det vilde have været ubefindigt af mig at forlange, at han skulde have taget blaae Kadetter. — Vær nu ikke vred længer. Min Onkel gav mig 10 Rd., vil Du have de fem?“

„Du troer at kunne tilkjøbe Dig mit Ven-
skab,“ sagde Rønfeldt stolt, „behold dine Penge.“

Rønfeldt vendte sig og gik. Det gjorde Selgren ondt, at han var bleven Uvenner med ham, saa meget mere som en indre Stemme sagde, at Rønfeldts Bebrejdelser ikke vare usfortjente. Han var yngre Søn af en Lehnsharoon, der i sin Ungdom havde været Offi-
ceer; Kadetten var en Dreng med et godmodigt, trohjertet Ansigt, og Selgren og han havde strax fattet Venstab for hinanden, de betroede hinanden deres smaa Sorger og Befymringer og læste de sværeste Lektier sammen. Det var Selgren en ubehagelig Tanke herefter at skulle staae alene, han søgte Rønfeldt og spurgte ham, om han vilde tage med paa Ballet, saafremt han den følgende Dag kunde skaffe ham en Invitation. Men Rønfeldt var ubøjjelig.

Kloffen tre skulde Undervisningen igjen begynde og vare til Kloffen fem. Det hændte sig netop, at den Dag bleve Akademiets Skorstene fejede, dette besørgeades af Slaver. Ved Siden af yngste Klases Rattelovn var en lille Tjernbør, hvorigjennem Slaverne krøbe ind i Skorstenen. De vare endnu ikke vendte tilbage, dengang Undervisningen skulde til at begynde, hvorfor et Par Kadetter fandt, at det var Spas, at lukke dem inde i Skorstenen. Som tænkt, saa gjort.

Den første Time var en Religionstime. Læreren var en meget gammel Præst B. ved Garnisonskirken. Neppe var han traadt ind i Klassen, før Slaverne vilde ud, men da de fandt Døren lukket, sparke de af al Magt paa den. Præsten spurgte naturligtvis, hvad det kunde være, og man svarede ham, at man troede at have seet nogle udbrudte Slaver gjemme sig i Skorstenen. I det samme aabnede en Kadet Tjernbøren, og en Del af en Slaves Krop viste sig i Abningen. Da blev Præsten greben af en panisk Skræk og styrtede ud af Klassen. Dphavsmændene til Spasen frygtede for, at han var ilet ind i Bagstuen og havde meldt Sagen til den vagthavende Officeer, den kunde da have havt alvorlige Følger for Vedkommende, men herpaa tænkte den skikkelige Præst ikke, han styrtede ud af Akademiets Port, og Klassen fik saaledes en Fritime.

Det var nu ganske behageligt, og mest behageligt for dem, som ikke vare tilstrækkeligt forberedte til den paafølgende Geografitime. Læreren i Geografi var ikke til at spøge med eller, rettere sagt, han var til at spøge med, naar man kunde sine Ting, i modsat Tilfælde gav han meget daarlige Karakterer, og dette havde et Par Timers Arrest tilfølgende den kommende Søndag. Han var den

eneste Lærer, som benyttede det gamle, ormstukne Trækatheder, der ellers stod henne i en Krog. Før Geografitimen skulde begynde, blev det slæbt midt hen for det forreste Bord, hvorved Læreren fik fri Oversigt over alle Eleverne.

Det var en meget høj, mager, yngre Mand, han bar et Par store Staalbriller, hvis Glas han jævnligt var bestjæftiget med at pudse. Synderligyndet var han ikke, og man havde givet ham Dgenavnet „Snogen“. Men Enhver maatte indrømme, at han var en fortrinlig Lærer. Han havde dog en Skjodesynd, han vilde gjerne fortælle Historier, og naar han ikke havde nogen sandfærdig paa rede Haand, digtede han strax en med behørig Overdrivelse. Kadetterne plejede da at udbrøde:

„Den er god,“ idet de ved „den“ underforstode „den Løgn“.

Han svarede da gjerne smilende:

„Ja, er den ikke fortræffelig?“

Idag hørte han blandt Andet Kadetterne i Grønlands Geografi. Tilfaldt begyndte han at tale om de grønlandske Isbjørne og spurgte Kadetterne, om de vidste, paa hvilken Maade man fangede Sælhundene. Det vidste Kadetterne naturligtvis ikke.

„Saa skal jeg fortælle Jer det,“ sagde han med stor Alvor, „men hør godt efter; thi det kan være, at jeg spørger Jer derom til Examen. Naar en af de store Isbjørne vil fange Sælhundene, begyver den sig ud til Iskanten; her vedbliver den at dyppe sin højre Pote i Vandet — læg vel Mærke til, at det er den højre Pote og ikke den venstre, det beviser Dyrrets Intelligens, det er ikke kejtpotet, det er altid den højre Pote — naar Bjørnen nu ved denne stadige Neddypning i Vandet i den stærke Kulde har faaet en stor Klump Is omkring Potten, er

denne bleven en brugbar og naturlig Køl. Nu gaaer Bjørnen paa Jagt efter Sælerne og slaaer dem for Panden med sin Køl. Det er forfærdeligt, den Mængde Sæler en Isbjørn kan æde om Dagen, over 3 til 400. Skyder man en Bjørn i et Øjeblik, den er proppet med Sælhundekjød, er dens eget Kjød saa gjennemtrængt med Tran, at man kan tænde Ild deri og bruge det som en Lampe. Derfor gaae Eskimoerne gjerne paa Jagt efter Bjørnene i den Tilstand; thi dræbe de en saadan Bjørn, have de Lys for hele den lange Vinter. Men glem nu ikke, hvad jeg har fortalt Jer, jeg spørger derom til Examen."

Dengang Undervisningen var forbi, satte Akademikadetterne sig under Klasserepetentens Opsyn til at læse paa deres Lektier til den følgende Dag. Lidt over Klokken sex fik dog de Kadetter, som skulde i Theatret, Tilladelse til at gaae, mellem disse vare Selgren og Rønsfelt. Ingen Akademikadet maatte forlade Akademiet, før hans Paaklædning i Vagtsiuen var bleven efterseet og sunden ordenlig af den vagthavende Officer eller Repetent. Derfor havde nu Kadetterne travlt med at pudse, inden de skulde i Theatret.

Kadetternes Loge i det kgl. Theater fandtes ligeoverfor den kgl. Loge. Den havde tidligere været Pageloge, men efterat Kadetterne nu gjorde Pagetjeneste, var den gaaet over til dem. To af Akademiets Lieutenanter, to Repetenter og otte Kadetter vare hver Aften kommanderede i Logen.

Denne Aften skulde der opføres Overkous og Arnesens Folkekomedie: „Capriciosa eller Familien i Nyboder“, et Stykke, der laa nærmere den Tid end vor. Selgren fulgte det med spændt Opmærksomhed, og det gjorde et ikke ringe Indtryk paa ham. Tylot af hvad han havde seet, forlod han

Theatret, og uden at tænke paa, at han ikke mere var Ven med Rønfelt, sagde han til denne:

„Det var et dejligt Stykke.“

„Jeg behøver ikke din Kritik,“ svarede Rønfelt mut.

„Kan Du virkelig være i daarligt Humør efter en saadan Aften?“

„Jeg er i daarligt Humør over, at Du er et saadant Afsen, som Du er, og at det nøder mig til ikke mere at betragte Dig som Ven.“

„Hvem skal da herefter være din Ven?“ spurgte Selgren, som ikke i dette Djeblig vilde tage Ordet „Afsen“ ilde op, især da det var blevet ud-talt i en halv gemhytlig Tone.

„Ingen,“ var Svaret.

„Jeg vil heller ingen anden Ven have. — Hør, Rønfelt, er det, fordi Du er Baron, at Du er saa stiv paa det, saa uforsonlig?“

„Det er det ikke, og for at Du ikke skal troe det, saa her er min Haand, jeg vil glemme, hvad der er skeet, men en anden Gang glemmer jeg ikke.“

De gave hinanden Haanden og følte sig glade; thi de havde begge fortrudt Uvenskabet. Rønfelt tog mod en Indbydelse af Selgren til at smutte ind paa et mindre Konditori og drikke en Kop Chokolade. Det var rigtignok forbudt Kadetterne at gaae paa Konditorier og Restaurationer, uden ledsaget af Vorne; Følgen af dette Forbud, hvis Overholdelse umuligt kunde kontrolleres, var imidlertid, at de søgte saadanne Steder, hvor de ikke kunde vente at træffe Officerer.

I Konditoriet var der ingen Andre tilstede end Somsfruen. Hun bragte den bestilte Chokolade og satte sig med sit Sjtøj henne bag Disken ved Kagerne. Det var en ret net Pige, og Rønfelt begyndte en Konversation med hende. Hun talte

utvunget med Kadetten, som efter sin Alder ikke kunde tillægges Prædikatet „farlig“. I Samtalens Løb fortalte hun, at hun var fra Nyboder. Djæblikkeligt meddelte Rønsfelt, at han havde været i Theatret og seet et Stykke, der handlede om Nyboder. Det samme Stykke havde hun ogsaa seet, samtalen blev livlig, og Selgren maatte gjentagne Gange minde sin Ven om, at det var paatide at bryde op.

„Det var en rar Pige, hende kunde jeg godt lide,“ sagde Rønsfelt, da de vare komne udenfor.

„Hun er fra Nyboder.“

„Ja. Hør, jeg vilde i Grunden ønske, at jeg var bleven Søkadet, istedetfor Landkadet, man var da kommen til at befale over Holmens raske Gutter.“

„Jeg ønsker det Samme som Du; det er jo Flaaden, som har bidraget mest til at udbrede Danmarks Røes og Magt. — Se, der ligger det gamle Nyboder, jeg har i Grunden aldrig før iaf-ten lagt Mærke til de smaa gule Huse. Synes Du ikke, at der er noget Poetisk udbredt over dem?“

„Ganste vist. — Hør, Bjørnsen, da vi nu engang ikke kunne blive Søofficerer, vil jeg ønske, at der maa komme en dygtig Krig, hvori Landeta-ten kan udmærke sig tilgavns.“

„Hvorfra skulde den Krig komme? — Se en- gang, i det Hus maa bestemt Ole Kaninstok have boet.“

„Og hvor er saa Konditorjomfruens Hjem?“ spurgte Rønsfelt.

„Det veed jeg ikke, men her er vort Hjem. Hvor det seer mørkt og stummelt ud. Vidste man det ikke, kunde man ikke falde paa at troe, at det har været et Operahus.“

De to Kadetter gif ind ad den lille Laage midt i Akademigade og meldte sig hos Portneren, der havde at opskrive, paa hvilken Tid de Kadetter, som havde haft Udgangstilladelse, kom hjem. De, som havde været i Theatret, kunde faae The og Smørrebrød ved deres Hjemkomst; det var imidlertid iasten blevet sildigt, Selgren og Rønsfelt foretrak derfor at gaae lige op til Sovesalen uden at ulejlige Peer, om hvem det hed i Visen:

„Dg Peer er Taffelbækker
 Dg dannet Menneske,
 Dg gjør Du Dig rigtig latter,
 Saa kan Du faae to Kopper The.“

Kort Tid efter laae de to Venner i deres Senge i den store, for alle Kadetter sælles Sovesal, som strakte sig under Taget gjennem hele Bygningens Længde, og hvor der om Sommeren var forfærdeligt varmt og om Vintren forfærdeligt koldt. Mange af disse unge Mennesker, som denne Nat sov her, skulde om et Par Aar kæmpe og bløde for Fædrelandet, Mange skulde ikke naae Manddomsaldren, men der var ogsaa nogle Faa, som vilde flygte bort i Nattens Mørke og kæmpe mod Kammerater, med hvem de nu slumrede Side om Side.

Tredie Kapitel.

Brylluppet.

Den nye Tid nærmede sig med stærke Skridt, men endnu stode den gamle Tids Grundpiller, af hvilke den absolute Kongemagt var den vigtigste. Gamle Sædvaner og Anskuelser holdt sig endnu trods skarper og skarper Satire, gamle Under

vedbleve at trykke Folket trods den unge Presses Opposition, og gamle Mænd vedbleve at styre Statsstibet i den gamle Retning. Men under det Gamle laa en sund, ny Kjerne, som blot behøvede lidt Sol for at sprænge sin Skal. Der var hos Folket en sjelden Livsfylde tilstede, som hos den Unge gav sig Luft i en Mængde gale Streger, der i vor Tid vilde forarge eller maaste kaldes barnagtige. I Pressen fandtes en Frejdighed, en Frihed, en Kraft og et Haab, som nu savnes, man vidste, at man blev strengt straffet, dersom man udtalte sin Mening altfor uforbeholdent, alligevel skrev man uforbeholdent og frygtede ikke Straffen. Tidens hele Hovedretning var hos de Dannede dog endnu ikke politisk, men æsthetisk, og de store Digtere og Skuespillere, som da glimrede paa vor Himmel, vare i Alles Munde.

Grosserer Bjørnson var en Mand af den gamle Tid og havde havt en af den Tids Svagheder, at vilde gjøre sit Navn fornemt ved at forandre det fra Bjørnsen til Bjørnson. Et stille Ønske, om at blive udnævnt til Agent, havde han endnu ikke faaet opfyldt. Han var ældste Søn af en Hofkræmmer Selgren Bjørnsen, som i Slutningen af forrige og Begyndelsen af dette Aarhundrede havde boet i Nyhavn og fra en fattig Mand tjent sig op til at blive en velstaaende. Sønnen Peter Bjørnsen var tidligt kommen paa et større Handelskontor og havde siden af Faderen faaet Penge til at blive Grosserer. Hofkræmmerens anden Søn Jens Bjørnsen havde været Officeer, men baade han og hans Kone vare døde kort efter hinanden under en Tyfus-epidemi. Deres eneste Barn Selgren var dengang otte Aar gammel. Begge hans Bedsteforældre vare døde. Onklen havde taget sig af ham, sat ham i

en god Skole og tinget ham i Pension hos en af Skolens Lærere. Selgrens Fader, der som Officeer sad i knappe Raar, havde bedt om og faaet sin Arv udbetalt, men, sælsomt nok, efterlod han og Konen sig efter deres Død ingen Formue. Dnklen bekostede derfor sin Brodersøns Opdragelse.

Ar efter Ar blev Grosserer Peter Bjørnson rigere. Han havde giftet sig med en rig Bryggers eneste Datter og faaet en betydelig Formue med hende. De havde to Sønner og en Datter. Carl, den ældste Søn, var nu lidt over 26 Ar gammel og for et Ar siden bleven optaget som Deltager i Faderens Forretning, Emil var 23 Ar og studerede Medicin, Elisabeth 19 Ar.

Moderen var en høj, fyldig Kone, der ligesom sin Mand havde en stærk honnet Ambition, derfor vare Rangs personer altid velkomne i hendes Hus. Mellem disse havde i de sidste Ar været en Entekammerjunkerinde von Werlau og hendes to Døttre Amalie og Charlotte, den Første var 20 Ar, den Sidste 16. Kammerjunkerinden var fattig, men af gammel adelig Familie; lidt efter lidt modnedes den Beslutning hos Fru Bjørnson at stifte et Parti mellem Carl og Amalie. Sønnen havde Intet herimod; thi Amalie var en smuk Pige, om end noget kold og hoffærdig i sit Væsen, Kammerjunkerinden havde heller Intet mod Partiet, og da Carl friede, rødmede Amalie og sagde et roligt Ja. Grosserer Bjørnson var ikke bleven indvietet i disse Forhandlinger; thi hans Kone vilde bringe ham en behagelig Overraskelse. Han blev ogsaa meget overrasket ved at høre sin ældste Søns Forlovelse, og hans første Udraab havde været:

„Men hun er jo fattig som en Kirkerotte!“

„Jy, Peter, hvor kan Du tale saa plat?“

spurgte hans Kone. „Man gifter sig ikke for Pengenes Skyld, man gifter sig af Kjærlighed.“

„Na ja, saamæn.“

„Saa skulde vi tilsidst faae at se, at Du har taget mig for mine Penges Skyld?“ sagde Fruen indigneret.

„Na, lille Maren, hvad er det dog for en uretsfærdig Bebrejdelse, Du gjør mig?“

„Har jeg ikke bedt Dig om, ikke at kalde mig Maren, men Mariane.“

„Om Forladelse. Gammel Bane er vanskelig at aflægge. — Nu ja, dette Parti er mig rigtignok en Overræstelse. Jeg havde troet, at Carl ikke vilde have giftet sig endnu, han holder af et lystigt Liv med lystige Venner. Det er maasse godt, at dette Liv ophører. Mod Pigens Person har jeg Intet at indvende, jeg synes endogsaa godt om hende, men jeg er bange for, at Carl kommer til at forsørge hendes Moder og Søster med.“

„Ere vi ikke rige nok dertil?“ spurgte Fruen stolt. „Jeg maa gjøre Dig opmærksom paa, at Fru von Werlan hører til en af vore ældste adelige Familier, at hun har en Fætter, som er Kammerherre og ansat ved Hoffet, og at . . .“

„Savist, savist. Carl kunde have gjort et slettere Parti.“

„Du har altsaa Intet mod Partiet?“

„Paa ingen Maade.“

Paa Grund af Omstændighederne be kostede Grossererens Brylluppet i sin Bopæl paa Nørregade; de unge Folk skulde boe paa en elegant første Sal i Raadhusstræde. Carls Broder Emil var just ingen Ven af Broderens fornemme Giftermaal; thi han regnede sig selv til Fremskridtspartiet og var en ivrig Modstander af Adelige og andre Privilegerede, imidlertid indskrænkede han sig

i Hjemmet til blot at satirisere over de Bonner og de Banner, en Satire, som hans Moder lod som hun overhørte. Men en Dag sagde Emil:

„Hør, Moder, jeg har fundet et udmærket Parti for Elisabeth.“

„Du!“ raabte hans Søster leende.

„Ja. Jeg har gjort Bekjendtskab med en Hofjunker von Knäckelbein, han har sine sytten Aner, og 1000 Rd. Gjæld for hver Ane.“

Moderen rynkede sin Pande og sagde:

„Jeg finder, at det er en slet Spøg.“

„Saa maa Carls Forlovelse ogsaa være en slet Spøg,“ svarede Emil sarkastisk.“

„Maa jeg udbejde mig, at Du afholder Dig fra saadanne Talemaader,“ sagde Moderen, alvorlig vred.

„Det er Tidens Aand, som taler gjennem mig,“ var Svaret, „det Nye baner sig Vej og vil sejre. Jeg skulde tro, at Aandens Adel var mere værd end den gamle Titeladel, som har overlevet sig selv.“

„Og Du henregner Dig vel til Aandens Adel, kan jeg tænke?“ spurgte Moderen spydigt.

„Ja,“ svarede Emil frejdigt.

„Hvor mange Aner har Du?“

„Jeg har en uoverskuelig Række; jeg har enhver stor Mand, som har arbejdet i Civilisationens Tjeneste.“

Elisabeth, der saae, at der fra Moderens Side traf et stærkt Uvejr op, styndte sig at give Samtalen en anden Vending. Det lykkedes hende, men Moderen begyndte mere og mere at indse, at Emils Forhold til hans tilkommende Svigerinde og hendes Familie ikke i Længden vilde blive det bedste, ja, maaste ligesom fjendtligt. —

Bryllupsdagen var kommen og med den en

glædelig Overraskelse for Grosfereren. Kammerjunkerinden havde indbudt sin Fætter Kammerherren til at deltage i Bryllupshøjtidelighederne, han havde om Morgenen afslagt en Visit hos sin Kousine, beklaget ikke at kunne komme paa Grund af Tjeneste ved Hoffet, givet Bruden et kostbart Armbaad i Present og fortalt, at det havde behaget Hans Majestæt at udnævne Grosferer Bjørnson til Agent.

„Det er en stor Naade af Hans Majestæt,“ sagde Fru v. Werlau, „min Datter bliver da ikke gift med en Søn af en slet og ret Borgerlig, men med en Rangsperson.“

Brudeparret blev viet i Frue Kirke, der var ophlyst med en Mængde Børlys. Følgets Vogne stode opmarcherede i en hel Kolonne paa den store Plads udenfor Kirken. I Kirken selv saae man den blege, stolte Brud, fulgt af en Skare rigt smykkede Brudepiger, den noget blaserede Brudgom, hans Fader, Moder og Svigermoder og en Mængde Slægt og Venner. Og udenom Følget havde der samlet sig et stort Publikum, mest af Damer, der med Spænding og Interesse fulgte Vielsen. Der fandtes ogsaa nogle unge Herrer, som saae noget forspirede ud og httrede Forundring over, at Carl saalænge kunde holde det ud uden „at stramme sig op med en halv Historie“, og endvidere gjorde den for Bruden smigrende Bemærkning, at hun var bethdelig friskere end Oqvartningspigen i „Helvede“, Carls sidste Kjæreste.

Under Orglets Toner vandrede Brudeparret og dets Følge gravitetist ud af Kirken og steg ind i Vognene, beundrede af en Mængde smaa Dreng og Piger og ældre Almuesfolk, som tilfældigvis gik forbi. Der hørtes blandt Mængden ingen stadefro Bemærkning om de Rige, hvilket man ved en saa-

dan Vejlighed kan høre nutildags, derimod stod man i taus Beundring af de kostbare Toiletter og de smukke Damer. Man var især nysgjerrig efter at se Bruden, og mangt et „Åa, hun er dejlig!“ lod sig høre. Derimod ærgrede det Selgren, som var i Følget, at en gammel Kjælling raabte, da han steg ind i Karetten: „Åa, sikken lille Kabet!“

Hos Agent Bjørnson var der stor Middag, hvor den Præst, som havde viet Parret, udbragte dets Skaal. Den ny Agents Skaal blev udbragt af en rig Grosferer, som var General-Konsul, og derefter fulgte en Mængde andre Skaaler. Man var i godt Humør til det forestaaende Val. Da man rejste sig fra Bordet, tog Emil sin Fætter Selgren tilside og sagde:

„Kom op paa mit Bærelse, jeg vil tale med Dig.“

Emil beboede et stort Kvistbærelse, hvor han i No kunde studere. I en Krog stod et Mennefskelet og grinte den Indtrædende imøde, og en Tasse med kirurgiske Instrumenter laa opluffet paa Kommoden. Bærelset var opfyldt af en Lugt af gammel Tobaksrøg, der kontrasterede stærkt mod de Dammers fine Parfume, man havde forladt. I Sofaen laa en sort Kat og sov.

„Vil Du have en Cigar?“ spurgte Emil.

„Ja Tak,“ svarede Selgren, skjøndt det som Kabet var ham forbudt at ryge.

„Hør,“ sagde Emil, „jeg vil spørge Dig om hvad det er for nogle Kabetter, som Fader har inviteret til Ballen i aften.“

„Jeg kjender dem ikke, det vil da sige, en af dem hedder Frosjing.“

„Du veed ikke, hvad de Andre hedde?“

„Nej. Onkel har overladt til Chefen at bestemme, hvem der skal komme.“

„Hvilke Dyr!“

Selgren saae forbausset paa sin Fætter.

„Ja, er det ikke lavt, saaledes at lade sig kommandere til at danse?“

„Men de ere jo bleve inviterede?“

„Det er blot en Omstrivning for kommandere. Det er jo nemlig ikke ualmindeligt, at mangler Familier Balkavallerer, gaae de til Chefen for Landkabetakademiet, og han kommanderer saa og saa mange Kadetter til at røre de unge Piger en vis Aften i en vis anseet Familie. Kadetterne blive derved kun en Slags Lejetjenere i finere Stil.“

„Saaledes betragte vi rigtignok ikke Sagen.“

„Det er, fordi I opdrages til Despotiets Slaver.“

„Det er ikke sandt!“ raabte Selgren indigneret.

„Blive I da opdragne til frie Mænd? Kunne I f. Ex. gaae ud, naar I ville?“

„Nej, men . . .“

„Altsaa ere I under samme Tugt som Gade-gaardslemmerne, der kun have Udgangstilladelse om Søndagen. Det Forargerlige er, at mange af disse unge Mennesker ikke ere satte i dette Slaveri af egen fri Villie, men at deres Forældre have bestemt dem til at gaae den militaire Vej. — Jeg vil sige Dig, Selgren, at den Tid maaste ikke er fjern, da Du som Officeer kan blive kommanderet til at styde paa os, Folket, som bliver nødt til at bruge Fortviolselsens Selvhjælp. Siig mig, vil Du lystre et saadant Kommandoord?“

Selgren betænkte sig et Djeblif, saae derefter sin Fætter lige i Ansigtet og sagde: Ja. Istedetfor at blive vred, lo Emil over Selgrens bestemte Mine og sagde:

„Jeg maa indrømme, at Anstalten gjør sine Sager godt. Du har neppe været der et halvt

Var og giver et saadant Svar. Nu, blive vi en- gang Sejrherrer, skulle en af vore første Bestræbelser gaae ud paa at faae Kadetakademierne ophævede."

"Det tillader Kongen aldrig."

"Kongen," lo Emil, "den Tid er snart forbi, da Kongerne have Noget at sige. Siden Du troer paa Kongens Magt, saa troer Du vel sagtens ogsaa paa Guds?"

Det gjorde Selgren rigtignok.

"Ja, nu har jeg ikke Tid til at udvikle den Sag nøjere," sagde Emil, "men jeg skal gjøre det ved Lejlighed. Jeg skal forøvrigt sørge for, at Du ikke iasten kommer i Forlegenhed, Du har jo Ret til at være her, Du er af Familien. Jeg vil sige Dig, her komme iasten nogle Studenter, nogle af mine Venner, og de ville vist vise deres Overlegenhed overfor Despotiets Slavefrø, Kadetterne."

"Hør, Emil, var jeg saa stor som Du, bankede jeg Dig," sagde Selgren rød i Hovedet af Harm, "jeg vil ikke være her et Øjeblik længer."

"Det bedrøver mig dybt, at Familiens eneste Bon, som rigtignok er et meget lille Bon, ikke mere vil beære mit fattige Kvistkammer med sin høje Nærværelse." Emil sigtede her til, at Kadetterne ligesom Officererne havde "Bon" foran deres Navn.

Paa Trapperne mødte Selgren sin Kousine Elisabeth.

"Du lugter af Tobak," sagde hun, "Du har bestemt været oppe hos Emil. Kom, jeg skal tage Lugten bort med Eau de Cologne."

Elisabeth førte sin Fætter ind i det for Damerne bestemte Toiletteværelse og overstænkede ham med Eau de Cologne.

"Men hvor seer Du dog fortrædelig ud," sagde hun.

"Det er Emils Skyld."

„Har han da fornærmet Dig?“

Selgren fortalte, hvad der var sket; ubemærket var hans Tante traadt ind i Værelset, hun slog Hænderne forskædet sammen og raabte:

„Kongen har idag udnævnt min Mand til Agent, og nu vil Emil gjøre Skandale med Kadetterne, hvoraf nogle maaste komme til Hoffet som Pager. — Det skal aldrig ske, jeg skal tvertimod sørge for, at der bliver viist Kadetterne al mulig Opmærksomhed. Du har baaret Dig aldeles rigtig ad, Selgren, vort Hus er et stærkt kongeligssindet Hus, og det vil det altid vedblive at være. Hør, Elisabeth, Du danser første Dans med Selgren. — Jeg skal tale med Emil, nej, det er bedre, at min Mand gjør det, men jeg skal holde et vaagent Øje med Emils Venner.“

Fru Bjørnson ilede bort, og Elisabeth sagde til Selgren:

„Det er raat af Emil at ville blande Politik ind i Ballivet, Politik hører ikke til det gode Selskab, men har alene hjemme i Bladene og paa Konditorierne.“

„Og saa at ville fortælle, at Studenterne ere Kadetterne overlegne,“ sagde Selgren harmfuldt.

Folk begyndte imidlertid at komme til Ballen, og snart viste Kadetterne sig. De bleve modtagne med stor Opmærksomhed, og deres smukke Uniform tog sig godt ud mellem den store Mængde civile Dragter. De unge Damer bleve glade ved at se dem; thi de vare bekjendte for at være gode Dansere, men Studenterne undlode ikke at tilhviise de Damer, de dansede med, smaa Sarkasmer over Kadetterne, Damerne loe, men Kadetterne sank ikke derved den mindste Smule i deres Agtelse. Emil havde faaet en alvorlig Tilrettevisning af sin Fader,

han surmulede derfor og dansede ikke, før Bruden inklinerede for ham.

„De er i daarligt Humeur?“ spurgte hun.

„Na ja, jeg har Grund dertil.“

„Jeg ønsker gjerne, at Alle ville være glade paa min Bryllupsdag.“

„Naar De ønsker det, skal jeg bestræbe mig for at være glad. Jeg skal sige Dem, der har været en lille Uenighed mellem Fader og mig angaaende . . . hm . . . angaaende Farveløren; Rødt er nu engang ikke min Farve,“ sagde Emil med et Blik paa en forbydende Rødt.

„Rødt er dog en nobel Farve, det er Kongehusets dominerende Farve.“

„Derfor er den ogsaa Laqvajfarven,“ svarede Emil.

Brudgommen, som var kommen til, hørte, at Broderen var ved at bestige sin Kjøphest; han skyndte sig derfor at byde sin unge Kone op til Dands og føre hende bort fra Emils Nærhed. Denne syntes imidlertid at have taget den Beslutning ikke at ville ærgre sig mere og blev en af Ballets ivrigste Dandsere.

Det var efter Midnat, der var spist til Aften, Champagnepropperne havde knaldet, og de Nygiftes Skaal var bleven udbragt under ustandselig Jubel. Dandsen var bleven mere animeret end før. Denne i en Vinduesfordybning stod Otto Frossing med en ung Dame, det var Charlotte, Brudens Søster.

„De tilgiver mig altsaa,“ sagde han, „at jeg paa den Maade søgte atter at faae Dem at se.“

„Ja.“

„Og De har Intet imod, at vi oftere sees?“

„Nej.“

„Charlotte — maa jeg kalde Dem saaledes, naar Ingen hører derpaa? — De veed, hvor in-

derlig kjær, De er mig. Siig mig, tør jeg haabe, at jeg engang ogsaa kan blive Dem kjær?"

Hun sukkede og sagde Ja.

"Du vil evigt elske mig?"

"Ja, Du er min første og skal ogsaa blive min sidste Kjærlighed."

Han greb hendes Haand, og der gaves i Balsalen ingen lykkeligere Mennesker end de to. Han var atten Aar og hun sexten. Vil det gjensidige Bøste blive holdt? Tiden vil vise det.

Naar Drengene paa Sjorten Aar ere paa Bal og faae Champagne, ende de sædvanlig med at blive forelskede i en af de tilstedeværende unge Damer. Selgren var ingen Undtagelse fra denne Regel, Gjenstanden for hans Forelskelse var iaften hans Kousine, som i sin Balpynt tog sig straalende ud. Han blev meget jaloux paa en Repetent, som viste Elisabeth stor Opmærksomhed, og var et Tilbud derom fremkommet, havde han ikke betænkt sig paa at slutte Forbund med Emil mod Repetenten. Lidt efter lidt forsvandt Studenterne fra Ballet, de gjæstede for en Timestid Emils Værelse og kom tilbage, lugtende stærkt af Tobak.

Klokken to toge Brud og Brudgom bort, men Ballet vedvarede endnu et Par Timer efter. Selgren gik bort med de andre Kabetter. Da de vare komne udenfor, foreslog en Repetent at gaae til „Mokka-Meier" og drikke Kaffe. Dette Forslag vandt Bifald hos Alle undtagen Frossing, som sagde, at han var træt og søvrig.

"Kom, lader os følges ad," sagde han til Selgren og stiltes fra de Andre.

"Jeg holder ikke af," vedblev Frossing, efter at de vare blevne ene, „at udvise et Bals smukke Indtryk ved at gaae op i en tilrøget, halvt oplyst

Kafé, og jeg vil sige Dig, at jeg aldrig nogensinde har moret mig saa godt som i aften."

"Det vil fornøje min Tante at høre," sagde Selgren.

"Du var Skyld i, at jeg kom med til Ballet. Det skal jeg ikke glemme. Jeg skal, som jeg har lovet Dig, sørge for, at Du ingen Støvler faaer at pudse for min Klasse."

Selgren takkede.

"Jeg kommer op til din Onkel paa Søndag og takter for Ballet," vedblev Frossing.

"De vil være velkommen."

"Troer Du, at Fru von Werlau er hos din Tante paa Søndag Formiddag?"

"Det veed jeg ikke."

"Kan Du stasse mig at vide, paa hvilken Dag i Ugen Fru Werlau har abonneret i Theatret?"

Det troede Selgren nok, at han kunde.

Frossing gjorde sin lille Kammerat endnu flere Spørgsmaal, som alle havde til Hensigt at faae at vide, naar der var en Mulighed for at træffe Charlotte i Agentens Hus. Klokken slog fire i Nyboder, da de to Kadetter smuttede ind ad Akademiporten, dygtigt trætte og søvnige, og med Visshed om, at skulle vækkes til Dagens Gjerning om to Timer.

Et kort Stykke bag efter dem havde en ung Kone vandret; hun kom ogsaa fra Ballet, hvor hun havde gjort Oprømtning. Hun bar en stor Kuv fuld af Levninger tilligemed et Par Glaster Vin, som Fru Bjørnson havde medgivet hende, for at hendes Mand kunde drikke Brudeparrets Skaal. Madamen glædede sig mest over det lækre Paalæg, hun havde til sin Mand. „Holmemad" denne Morgen.

Sagte listede hun sig op i Vejligheden, fatte

Kurven paa Kjøkkenbordet og traadte ind i Stuen. Børnene sov trygt, hendes Mand laa med den Mindste i Armen. Hun klædte sig sagte af og kom i Seng uden at forstyrre Kongens Søn.

Fjerde Kapitel.

Store Bededags Aften.

Dengang var store Bededags Aften paa Kjøbenhavns Vold en ganske anderledes Fest end i vore Dage, dengang kom ogsaa de „bedre Klasser“ op for at høre Klokkerne ringe, ja, selv Kongens Broder, Prinds Ferdinand, med sin Gemalinde, Kong Frederik den Sjettes Datter, saae man spadserere mellem Mængden. Det var forbudt at røge paa Volden, som hvert Øjeblik besøgtes af Patrouiller fra Kjøbenhavns Portvagter. Byens Porte stode endnu, og store Bededags Aften var Trængslen stor over Nørreport, hvor man kun kunde komme frem gjennem en snever Passage. I det Øjeblik Carl Bjørnsen med sin unge Kone, sin Svigermøder og sin Svigerinde var midt i Passagen, kom Prinds Ferdinand med sin Gemalinde gaaende fra den modsatte Side, fulgt af en stor Skare Menneſter. Der opstod et Øjeblik en ikke ringe Forvirring, Damerne skyndte sig tilſide af Erbødighed for Prindsen og Prindsessen, Charlotte blev i Trængslen skilt fra sin Familie, og en halvfuld Haandværksvend tiltalte hende i den Formening, at hun var en Sypige. Den unge Pige var ulukkelig og skyndte sig ud af Trængslen den modsatte Vej, hendes Familie havde taget. Haandværks-

svenden vedblev at forfølge hende og blev mere og mere paatrængende. Da hørte hun en Stemme udbryde:

„Frygt ikke, her er jeg.“

Hun gjenkjendte glad Otto Frossing, hvis Uniform imponerede Svenden, der trak sig brummende tilbage.

„Er Du heroppe med din Moder?“ spurgte Frossing.

„Ja, og med min Svoger og min Søster, lader os se at finde dem.“

De fulgtes nu ad gjennem Mængden, ivrigt spejdende efter de Borteblevne.

„Charlotte, er det ikke muligt, at jeg oftere kan se Dig end ved disse tilfældige og altid korte Møder? Du veed ikke, hvor jeg længes efter Dig?“

„Jeg vilde gjerne oftere se Dig, men hvorledes kan det blive muligt?“

„O, lov mig et Stevnemøde.“

„Et Stevnemøde!“ gjentog Charlotte lidt forstræffet. „Vilde det ikke være upassende?“

„Bort tilfældige Møde iasten seer jo næsten ud som et Stevnemøde, og det endogsaa midt i denne mhlrende Sværm.“

„Lader os skynde os at finde de Andre.“

„Et Møde en Hverdag paa Bolden vil ikke vække nær saa megen Opsigt.“

„Troer Du?“

„Ja. Jeg er overbevist derom. Vi kunne spadsere paa den lidet besøgte Østervold. Charlotte, jeg er saa dristig at bede Dig, om Du allerede imorgen Formiddag Kl. 10 vil møde mig paa Østervold.“

„Jeg vil betænke mig derpaa.“

„Hvortil Betænkningstid?“

„Nuvel, kan jeg komme, skal jeg komme.“

„Tak, tak min Elskede.“

„Men hvor blive de Andre af?“

De Andre vare strax efter Uheldet ved Nørre-Port gaaede ned ad Volden og stode i den For-
mening, at Charlotte havde gjort det Samme; det
var derfor heller ikke saa underligt, at hun og Fros-
sing ikke kunde finde dem. Derimod mødte de
Emil, som hilste med et spydigt Smil.

„Dette Møde vilde jeg ikke have havt for
Meget,“ sagde Charlotte, „det er et affhyeligt Men-
neske, lader os strax gaae ned ad Volden.“

Charlotte udtalte dette Dnske saa bestemt, at
Otto Frossing ikke vovede at gjøre Indvendinger.
Hun fortalte ham nu, at hun skulde tilbringe Aft-
nen i Agentens Hus, og da de vare ved Nørre-
gade, sagde hun Farvel, idet hun gjentog Løftet om
at komme til Stevnemødet næste Formiddag, saa-
fremt der ikke indtraadte uventede Forhindringer.

Ogsaa Selgren havde været paa Volden, sam-
men med sin Ven Rønsfelt. De havde pligtshyldigt
staaet Front for Prinds Ferdinand og vare der-
efter drevene ud ad Østerport til. Ved det der lig-
gende gamle Krudttaarn stod den sædvanlige Ba-
taille mellem Nyboders og Fattigvæsenets Dreng-
eller, som det hed, mellem „Krummerne“ og „Stor-
perne“. Slaget havde denne Gang været yderst
blodigt, og det var endnu ikke forbi, da de to Ra-
detter kom i Nærheden af Krudttaarnet.

En lille Nybodersdreng kom løbende, forfulgt
af en Sværm af Fattigvæsenets Dreng. Angsten
stod malet paa hans Ansigt, og han saae bønligt
paa nogle forbigaaende Familier, som imidlertid
ikke vilde blande sig i Drengenes Tvist. Nu vare
Forsølgerne lige i Hælene paa ham.

„Hjælp mig!“ skreg han til de to Radetter.

Djæbliffelig greb Selgren Nyboders Drengen
i Armen, vendte sig mod Forsølgerne og sagde:

„Hvis I ikke forsøje Jer bort, komme I i Bagten.“

„Wh! Hvad siger den Rabet?“ skreg Drengene, men holdt sig dog i ærbødig Afstand af Respekt for Uniformen.

„Gaa Du kun roligt hjem,“ sagde Selgren til Nybordersdrengen og viste hen paa den Nedgang, der er ved Stokhuset.

„Jeg tør ikke gaae hjem den Vej,“ svarede den Lille, „de ere saa Mange iasten, de passe os op i de nærmeste Gader.“

„Fader os følge Drengen hjem,“ sagde Rønfeldt, „naar man har sagt A, maa man altid sige B. Hvad hedder Du?“

„Jeg hedder Christian Bjørn.“

„Hvad er din Fader?“

„Han er Kanoneer.“

„Hvor boer han?“

„I Bjørnegade.“

Ved at følge Nybordersdrengen hjem overbeviste Rabetterne sig om, at Kampen mellem Drengene ogsaa rasede i de nærmest til Volden stødende Gader. De førte Christian velbeholdent til hans Hjem, hvor Bjørn stod i Skjortærmer i Gadedøren og røg sin Pibe. Han saae noget forundret sin Søn blive fulgt hjem af to blaa Rabetter, traadte udenfor sin Dør og spurgte:

„Er det mig tilladt at spørge, om Rægten har forseet sig?“

Selgren beroligede ham og forklarede ham Sagens Sammenhæng.

„Mange Tak,“ sagde Bjørn, „Christian er noget for ung til at gaae til Slagsmaal, men bliver han større, skal jeg ikke have Noget imod, at han store Bededags Aften møder paa Volden og giver disse Fattigskoledrengene en Lussing. Det er

nu vore Drenges Forlystelse paa den Aften. Maa jeg være saa fri at spørge om de Herrers Navne."

Kadetterne nævnede dem."

"Bjørnsen," sagde Bjørn, "De skulde vel aldrig være i Familie med Agenten?"

"Det er min Onkel," svarede Selgren.

"Ja saa. Det var da løjerligt. Min Kone har tjent oppe hos Deres Onkel. Det vil glæde hende, at De har været med til at skaffe Christian fri for Prygl."

Kadetterne sagde nu Farvel til Nybodersmanden og begave sig op ad Byen til. Selgren skulde til sin Onkel og spise varme Hvedetvæbatter.

"Og jeg maa hjem paa Akademiet og drikke The," sagde Rønsfelt.

"Har Du da slet ingen Familie her i Byen?" spurgte Selgren.

"Om Vintren. Men naar det lakker ad Foraaret, tage alle Godsejerne paa Landet."

"Hør, gaa med mig i aften op til Tante."

"Det gaaer ikke an."

"Sovist gjør det. Min Onkels Hus er meget gjæstfrit."

"Jeg kunde nok have lyst, men . . ."

"Men husk paa, at Peers The er loovlig tynd."

"Det er sandt nok."

"Og saa er der Ingen hjemme i aften, Du kan tale med."

"Jeg gaaer med Dig," sagde Rønsfelt med Bestemtbed. —

Dengang det begyndte at blive mørkt, vare Agenten, hans Kone, hans ældste Søn, hans Svingerbatter og hendes Moder samlede i Dagligstuen paa Nørregade. De Nygifte syntes at leve meget lykkeligt, men der var ikke det inderlige Forhold tilstede som ellers mellem unge Ægtefolk, der var

noget Konventionelt i deres Omgang, hvilket Karls Moder syntes at finde Behag i; thi hun antog fejlagtigt, at det hørte til god Tone. Naar Amalies Mand kom hjem fra sine Forretninger, ilede hun ikke med et glædestraalende Ansigt imod ham og kysede ham; hun rejste sig blot høflig fra sin Plads, naar han traadte ind i Stuen, og bød ham velkommen. Karl selv var i den første Tid meget om sin Kone, hun kunde, dersom hun havde forstaaet det, dengang have knyttet ham til sig for bestandigt, men Amalie var for stolt til at neblade sig til Sigt, og efterhaanden fik Karl Trang til at mødes i smaa Aftenselskaber med nogle af sine Venner fra Ungdomstiden. Flere af disse Venner vare imidlertid upræsenterable i en Familiefreds, de følte det selv og gjorde ingen Fordring paa at præsenteres for Fru Bjørnson.

„Det er glædeligt,“ sagde de, „at Bjørnson ikke som Andre er tabt for sine Venner, fordi han er bleven gift. Bjørnson er et Pragteksplar.“

Svigermoderen fandt, at Alt var som det skulde være, og hun havde Intet imod, at Svigersønnen engang imellem var ude om Aftenen; thi da spillede hun Ekarté med sin Datter og vandt ikke lidt. Charlotte var for ung til at anstille Betragtninger over Forholdet mellem de Nygifte. —

Medens man i Dagligstuen talte om Charlottes Udeblivelse, traadte Elisabeth ind og meldte, at Thebordet var dækket.

„Jeg er virkelig ængstelig for Charlotte,“ sagde hendes Moder.

„Det skal De ikke være,“ lød pludselig Emils spottende Stemme, „hun er i gode Hænder. Jeg kommer lige fra Borden, hvor jeg har mødt hende spadserende med Rabet Frossing.“

„Gud ste Lov, at hun har fundet Beskyttelse,“

sagde Moderen, „hun gaaer vel endnu deroppe og leder efter os?“

„Det gjør hun vistnok,“ svarede Emil, „Frosing vil rimeligviis gjerne vedblive at lede til Midnat.“

„Nu er Du ondskabsfuld,“ sagde Agenten, „det havde været rigtigt af Dig, at Du havde tilbudt hende din ledsagelse, men jeg kan tænke mig, at Du har været i Selskab med nogle af dine liberale Venner, og at I vare saa dybt inde i Udcastet til en Konstitution, at Du ikke havde Tid til at tænke paa den stakkels Pige.“

„Heri tager Fader fejl. Jeg troer, at Frøken Charlotte støtter mere om Kadettens ledsagelse end om min.“

„Og heri gjør hun Ret,“ sagde Fru von Werlau, „jeg har længe mærket, at jeg og Mine ikke ere saa heldige at behage Hr. Emil.“

„Hvad siger De!“ udbrød Fru Bjørnson. „Min Søn skulde da aldrig have været . . .“

„Han har endnu ikke været sig længere end til daarlige Bittigheder om Aristokratiet,“ sagde Fru von Werlau, „men man veed jo ikke om Hr. Emil, naar han ikke bliver tilbageviist, kan være sig videre.“

„Jeg maa udbede mig,“ sagde Agenten vred, „at Du viser Fru von Werlau al mulig Erbødighed.“

„For ikke at udsætte mig for at overtræde dit Forbud eller give Anledning til flere Misforstaaelser,“ sagde Emil, „anseer jeg det for rigtigt, at jeg faaer Lov til at flytte ud i Byen. Jeg har længe ønsket det; thi Nørregade ligger langt borte fra Hospitalerne.“

„Flyt, naar Du vil,“ sagde Faderen, „dersom Du troer, at det kan klare Sagen.“

„Det vil idetmindste bidrage til, at Fruen og jeg ikke saae hinanden saa ofte at se.“

„Saa flgt,“ gjentog Agenten.

Charlotte traadte nu ind og modtoges af sin Moder med:

„Hvor bliver Du dog af, min Pige?“

Hun fortalte, hvorledes hun var bleven stilt fra sine Vedsagere, forfulgt af en fuld Haandværks=svend og befriet for hans Efterstræbelser af Rabet Frossing. Ligeledes fortalte hun, at hun længe forgjæves havde ledt efter de Borteblevne, og at hun havde mødt Emil, som til hendes Forundring ikke havde tilbudt hende sin Vedsagelse.

„Ja, det har Du saamæn Grund til at forundre Dig over,“ sagde Fru Bjørnson, „vi have Alle forundret os derover.“

„Emil har altsaa fortalt, at han har mødt mig?“ spurgte Charlotte og en flygtig Rødme farvede hendes Kinder.

„O ja,“ sagde Fru von Werlau, „og han har undskyldt sig med, at Du vist ikke syntes om hans Vedsagelse.“

„Net betænkt, det gjør jeg heller ikke.“

Man lo over det kjække Svar, som synligt ærgrede Emil. Han vilde have svaret, men forhindrede heri ved at Selgren traadte ind med Rønsfelt. Paa en besteden Maade sagde Selgren til sin Tante, at han havde taget en Ven med, og at hun vel Intet havde derimod.

„Paa ingen Maade,“ sagde hun, „han skal være os hjertelig velkommen. Det gjør mig ondt, at han ingen Familie har her i Byen.“

„Rønsfelt!“ udbrod Fru von Werlau. „De er vel aldrig i Familie med Lehnsbaron Rønsfelt til Rønstrup.“

„Det er min Fader,“ sagde Rønsfelt.

„Hvor det interesserer mig. Jeg har kjendt Deres Fader som ung.“

Fru von Werlau var strax inde i en ivrig Samtale med Kadetten, og Elisabeth maatte endnu engang gjøre opmærksom paa, at Theen ventede. Da man rejste sig fra Theebordet, forlod Emil Selskabet, og Samtalen gik sin rolige Gang uden Disharmonier. Efter Moderens Opfordring underholdt Amalie en Tid Selskabet med Musik, hun spillede godt paa Fortepiano, men hendes Spil manglede Følelse. Paa Agenten, som ikke var nogen stor Musikelsker, havde Musikken en søvndyssende Virkning; da hans Svigerdatter endte en brillant Finale, foer han op og gjorde Selgren det Spørgsmaal:

„Hvorledes har din Chef det? En prægtig Mand!“

„Han befinder sig vist vel,“ svarede Selgren.

„Det er et stort Ansvar, han har, at skulle være den fornemste Leder for saa mange unge Menneskers Opdragelse.“

„Han har Ære af de Kadetter, vi have seet,“ sagde Fru Bjørnson, „hvor net kom de unge Mennesker ikke herop og talte for Ballet? Jeg bad dem Alle om at besøge os, naar de havde Lyst, men ingen af dem er kommen.“

„De have maasse blot anseet din Indbydelse for at være en høflig Talemaade,“ mente Karl.

„Hvorfor var De ikke med til Ballet, Hr. Baron?“ spurgte Fru von Werlau Kadet Knopselt.

„Fordi jeg ikke blev inviteret.“

„Det var en Forglemmelse af mig,“ sagde Selgren, „Onkel ønskede desuden helst ældre Kadetter.“

„Javist,“ sagde Agenten, „min Kone mente, at de vilde danse bedst. Men havde Selgren blot lukket sin Mund op om, at . . .“

„Onkel, det var en Forglemmelse af mig,“ gjentog Selgren.

„Men nu vil jeg gjøre din Forglemmelse god igjen,“ sagde Fru Bjørnson, „ved at bede Hr. Baronen komme her saa tidt, han har Lyst.“

„Besøg kun ogsaa os,“ sagde Amalie.

„Det er sandt, hvorledes kunne vi takke Frossing for den Opmærksomhed, han har viist Charlotte i aften?“ spurgte Fru von Werlau.

„Vi skulde jo have et lille Middagselskab paa Søndag,“ sagde Karl, „saa kunne vi bede ham med. Jeg skal gaae ind og skrive en Invitation, som Selgren kan bringe ham.“

„Jeg maa tilstaae, at min Svigersøn besidder den rette Taft,“ sagde Fru von Werlau.

Det var nu blevet silbigt, og de to Kadetter bleve anmodede om at følge Fru von Werlau og Charlotte hjem. De boede i St. Strandstræde. Paa Vejen underholdt Fruen sig bestandigt med Kønfelt, Charlotte gik bagefter med Selgren.

„Bliver Frossing snart Officeer?“ spurgte Charlotte.

„Første November næste Aar.“

„Kjender De Noget til hans Familie?“

„Nej, men jeg troer ikke, at han er herfra Bhen.“

„Taler De ofte med ham?“

„„Nej, vi tale sjældent med de ældre Kadetter.“

„Har han slet ikke talt til Dem om Ballet?“

„Jo. Vi fulgtes ad hjem efter Ballet. Han vilde ikke med de Andre op at drikke Kaffe hos „Mokka-Mejer“.“

„Hvem er „Mokka-Mejer“?“

„Vi gaae netop lige forbi Kaféen; den har ikke alene Indgang fra Østergade, men ogsaa fra Lille Kongensgade,“ forklarede Selgren.

„Det seer ikke ud til at være et passende Sted at besøge for Kabetter.“

„Kaffen der skal være god.“

„Jeg kan tænke mig, at Emil søger saadanne Steder. Kan De lide Emil?“

„Jeg hader ham,“ svarede Selgren med Energi.

„Men hvorfor?“ spurgte Charlotte forundret.

„Forbi, ja, nu skal jeg fortælle Dem det.“

Selgren fortalte nu den Samtale, han før Ballet havde haft med sin Fætter. Charlotte lyttede forundret til og udbrød:

„Efter dette hader jeg ham ikke mere, jeg foragter ham.“

Charlottes Ansigt fik i dette Øjeblik en trodsig Mine, som klædte hende allerkjæreste. Selgren fik for første Gang Øjet op for, at hun var smuk, og han syntes, at han kunde blive forelsket i hende. Man var imidlertid kommen til Fru von Werlaus Port, Kønfelt tog galant Nøglen og lukkede op, og Fruen bød ham et yderst venligt Godnat.

„Nu,“ sagde Selgren, da han og Kønfelt vare bleone ene, „fortryder Du, at Du iaften gik med mig?“

„Paa ingen Maade. Jeg har moret mig udmærket.“

„Hvad synes Du om min Familie?“

„Det er vist elskværdige Folk Allesammen. Beed Du, hvem jeg synes, der er smuk?“

„Charlotte Werlau?“

„Nej. Din Kousine Elisabeth. Var jeg ældre, jeg forelskede mig i hende.“

„Jeg synes dog, at Charlotte er kjønnere,“ sagde Selgren, der iaften glemte, at han Valastnen havde været dødelig forelsket i sin Kousine.

Der udspandt sig nu en lille Disput om de to Dammers Skjønhed, i det Samme gik Trossing forbi.

„Hr. Frossing,“ sagde Selgren, „jeg har en Billet til Dem fra min Fætter.“

„Til mig!“ udbrod Frossing urolig; han maatte jo antage, at Billetten var fra Emil, som havde seet ham spadserere med Charlotte paa Bolden. Hurtig aabnede han Billetten, læste den under en Gadelygte, men var endnu ikke beroliget.

„Hvorledes gaaer det til, at man inviterer mig til Middag?“ spurgte han.

„Min Fætter vil gjerne vise Dem en Høflighed, fordi De iasten tog hans Svigerinde under Deres Beskyttelse, da hun kom bort i Trængslen.“

„Jeg sthlder maasse Frøken Charlotte denne Invitation?“

„Paa en Maade.“

„Jeg skal komme,“ sagde Frossing glad.

„Kommer Du fra din Fætters Hus?“

„Vi komme fra Onkels og have fulgt Fru von Werlau og Frøken Charlotte til deres Hjem i Strandstræde,“ sagde Selgren, „siig mig, synes De ikke, at Charlotte Werlau er smukkere end min Kousine, for Kønfelt paastaer det Modsatte.“

„Kønfelt har Uret,“ svarede Frossing smilende, „men Smag og Behag er jo forskjellig.“

„Kan Du se,“ sagde Selgren triumferende til sin Ven.

Man var under denne Samtale kommen ind paa Akademiet, og Frossing fløj foran de yngre Kabetter op ad Trapperne med lette elastiske Skridt.

„Frossing er glad, fordi han har Udsigt til en god Middagsmad paa Søndag,“ sagde Kønfelt med en verdensferaren Mine.

Femte Kapitel.

Bjørns Barselgilde.

Emil Bjørnson hørte til de Mennesker, som kunne være en Sag til nogen Tjeneste, indtil den har sejret. De ere i Besiddelse af nogen Begavelse, men den uddilles kun til en vis Grad, fordi Bedkommende faaer Smag paa et vagabonderende Liv paa Kaféer og audetsheds, og derved efterhaanden drages bort fra sine Studier. En Skare Venner samler sig om „det gode Hovede“, især naar dets Besidder er noget velstaaende, men Herligheden varer kun kort, snart dukke nye „gode Hoveder“ frem, og det gamle forlades og bliver ligesaa bitter mod Verden som en ældre Dame, der i sin Ungdom har været Ballernes Dronning og nu maa sidde over til alle Dandsene. Emil var snart ved at naae sit Kulminationspunkt, han var godt anseet i „Studentersforeningen“ og førte den øverste Kommando paa en Kafé, hvor der spilledes Billard, og hvor man efter Midnat parerede højt.

Paa Grund af sit uregelmæssige Liv havde det længe generet Emil at boe i sine Forældres Hus, han var nu glad ved at have faaet Tilladelse til at flytte deraf og skyndte sig med at leje en Lejlighed i Nyboder. Bjørn havde opfat at faae sin lille Datter døbt, fordi han manglede de fornødne Penge; hans Kone skyndede imidlertid paa ham, hvorfor han havde besluttet at forsøge paa at faae sine Værelser til Gaden lejede ud, skjøndt han endnu ikke havde anskaffet det i hans Mening saa nødvendige Spejl til at hænge over Sofaen. Mod Forventning var han saa heldig at finde en Lejer i Emil Bjørnson, der strax betalte 8 Rd., en Maanedes Leje, forud. Emil gjenkjendte strax Ma-

dam Bjørn, som fandt, at det da var et underligt Træk, at en Søn af hendes gamle Frue skulde komme til at boe i hendes Værelser. Dagen efter flyttede Emil ind og modtog strax en Mængde Besøg af sine Venner, hvorfor Bjørn gjorde den Bemærkning til sin Kone:

„Det er ingen rolig Vogerende, vi have faaet, men naar han betaler sin Leje i rette Tid, kommer det os jo ikke ved, hvad han foretager sig.“

En Søndag kom den Lille i Kirke og blev døbt: Fanny Frederikke Bjørn. Faddere vare: Overkanoneer Olsen og Kone, der holdt Barnet over Daaben, Madam Kruse og Bjørn selv. Om Aftenen var der en lille Fest hos Bjørns, hvor, foruden Fadderne, Kanoneer Kruse og Vaadebygger Biby med hans to voxne Døttre vare tilstede. Biby var Entemand. Allerede Klokken syv sad man ved Aftensbordet, der var dækket med det Bedste, af hvad Huset formaaede. Hæderspladsen i Sofaen indtoges af Overkanoneren og Kone, et smukt, ærværdigt Par.

„Jeres unge Vogerende er altsaa en lystig Broder,“ sagde Olsen, „ja, ja, jeg kan godt lide Lystigheden hos Ungdommen, naar den blot ikke forsømmer sine Ting, men det er jo Madam Bjørn bange for, at han gjør. Jeg veed ikke, om jeg har Ret, men jeg synes, at unge Mennesker have større Lyst nu end i gamle Dage til at more sig udenfor Hjemmet.“

„Det har De Ret i,“ sagde Madam Kruse, „man har ondt ved at holde sine voxne Børn hjemme.“

„Da gjælder det ikke om mine Døttre,“ sagde Biby, „de sidde hjemme og sy fra Morgen til Aften.“

„Det veed vi,“ svarede Madam Kruse, „men se, der er nu Strandgaard's Døttre, de ere paa Tivoli hver Aften.“

„Det gaaer aldrig godt,“ mente Madam Olsen, „jeg takker Gud, at mine tre Døttre ere bleevne vel gifte. Jeg har været derude paa Tivoli med min Mand, for man skal jo se Alt, hvad der er Nyt, og jeg kan ikke nægte, at jeg morede mig, men at besøge Tivoli hver Dag, vilde jeg ikke kunne holde ud. Desuden er Vejen for lang for mine gamle Ben. Jeg kan endnu huske, at man i min Ungdom gif paa Østerbro for rigtigt at more sig, det var først, da Frederik den Sjette flyttede til Frederiksberg, at Alle skulde ud ad den Kant.“

„Det er rigtigt, Mutter,“ sagde Olsen. „Men Holmens Folk have dog aldrig ganske svigtet den gamle Kours.“

„Det er saamæn sandt,“ sagde Madam Bjørn, „min kjæreste Spadseregang er ud til Skibskirkegaarden, til mine Børns Grave.“

„Javel,“ sagde Biby, „og naar vi saa have besøgt de Døde, gaae de Levende ud og styrke sig.“

„Hør,“ sagde Bjørn til Biby, kunne dine Døttre kun drikke een Snaps?“

„Det overlader jeg til dem selv,“ svarede Biby.

„Unge Piger maae ikke drikke mere end een Snaps,“ svarede Madam Kruse belærende, „de have Glæde af Brændevin, før de have faaet Børn.“

„Hvor Fanden har De den Visdom fra?“ spurgte Bjørn leende. „Ja, det kommer for den Sags Skyld ikke mig ved. Hør Biby, Du maa skynde Dig med at faae dine Døttre gifte, at de kunne taale to Snaps.“

„Løbene maae selv se at skaffe sig en Mand,“ sagde Faberen, medens Døttrene rødmande skjulte Ansigterne i Pommestørklæderne.

„Fader os drikke en Snaps paa, at de snart maae faae en Mand,“ sagde Olsen.

„Nej, nej,“ sagde den ældste Datter afsværgende.

Man lo og drak StaaLEN. Da der var afspist og taget af Bordet, kom Madam Bjørn ind med en vældig Bolle Punsch og bad sin Mand om at stænke rundt i Glassene. Da dette var fæstet, rømmede Olsen sig og sagde:

„Mine Damer og Herrer, vi ere her i Aften tilstede ved en højtidelig Lejlighed, et lille Barn er blevet optaget i den kristne Menighed, lader os drikke paa, at det vil gaae det lille Barn vel.“

Alle rejste sig og drak paa den Lilles Vel. Biby vilde raabe Hurra, men Madam Olsen bad ham lade det være, da han ellers vilde vække Børnene, som sov i Kammeret. Forskjellige StaaLER bleve nu udbragte, da sagde Bjørn:

„Lader os faae en Sang. Biby, bed dine Døtre om at synge for.“

Denne Anmøning kom ikke de unge Piger uventet; thi i Reglen er det dem, som i Nyboders smaa Selskaber anføre Sangen. Dengang havde man ikke det store Repertoire som nu, hverken Erik Bøgh, Necke eller de andre folkelige Visedigttere vare fremtraadte, man sang Sange af Hejbergs, Hertzes og Overstous Vaudeviller og de gamle Fædrelandsfange og Matrosviser fra 1801. Den første Sang denne Aften var: „Vi Søfolk gjør ej mange Ord“, derefter fulgte: „Kong Christian den Fjerde har Nyboder rejst“, tilsidst begyndte Bjørn paa en Vise, der lød saaledes:

Derude i Vestindien vi laae og drev om
 Og havde det varmt i vore Løjer,
 Vi drak os en Rus i den ægte, gamle Rom
 Og klædte os i luftige Tøjer.
 Og Nogle af os havde en Kjæreste i Land,
 Hun vaskede med Kampesten vor Skjorte,
 Paa mangen raft Matros satte Hjertet hun i Brand,
 Endstjønndt hun ellers hørte til de Sorte.

Den tredie Marts kommer Jessen glad ombord,
 Og Ordre vi fik at lette Anfer,
 Fra Kristiansstad Briggen „Lougen“ hurtigt foer,
 Og Volgen dansed rundt om dens Blanker.
 En Skonnert „Den Narvaagne“ i vores Skjold gav gif,
 Men Ingen vidste ret, hvorhen vi skyed;
 Ved Fugleklippen Dje vi paa Engelsmanden fik,
 Tre skarpe Stud paa „Lougen“ strax han skyed.

Karl Jessen han svingede saa lystigt sin Hat,
 Mod Fjenden det glatte Lag han sendte;
 Nu vidste vi Alle, hvorledes det var fat,
 Og Maalet for vor Sejlads vi kjendte.
 Skjøndt Engelsmanden var noget stærkere end vi,
 Hurra! Det gjorde Ingenting til Sagen,
 Han skyggede tilsidst, og vor Kamp var da forbi,
 Det ærgrede os kun, han ej blev tagen.

Dg der var en Glæde, da Karl Jessen steg iland
 Dg Negrene dansed ganske nøgne,
 Dg vor Gouverneur lod traktere alle Mand,
 Til Skuden løb rundt for vore Dine.
 Net aldrig vil jeg glemme den Bestindiefart,
 Net aldrig glemmer jeg de sorte Piger,
 Skjøndt naar vi er derude, ønske Alle, at de snart
 Maae komme hjem igjen til Danmarks Riger.

„Den Bise har jeg hørt før,“ sagde Bibb,
 „men hvad er det ellers for en Kamp, som der
 synges om?“

„Det skal jeg sige Dig,“ svarede Olsen, „for
 min Fader var med. Det var i Begyndelsen af
 Aaret 1801, at der gik det Rygte i Bestindien, at
 Engelsmanden havde udrustet en Flaade for at
 tage vore Der. For nu at faae Visshed herom
 blev Kaptajnlieutenant Jessen sendt ud paa Re-
 kognoscering med Briggen „Lougen“ og Skonnerten
 „Den Narvaagne“. Den tredie Marts ojnede de
 Engelsmanden. Jessen gav Skonnerten Ordre til
 at holde sig tilbage, for at den kunde løbe til
 Kristiansstad og give Gouverneuren Melding om,
 hvad der vilde passere. Ved Fugleklippen mødte

„Lougen“ det engelske Skib „The Arab“ paa 26 Kanoner og et armeret Koffardiskib „Experiment“. Det sidste Skib holdt ned efter „Den Narvaagne“, som trak sig under Fortets Kanoner. „Lougen“ sloges med „The Arab“ og skød dens Berthrlinje over. Tjenden blev saa ilde tilredt, at han maatte opgive Kampen og sejle til nærmeste engelske Ø for at faae Staden udbedret.“

„Det var en smuk Kamp,“ sagde Bjørn. „Vore Forældre havde Noget at fortælle deres Børn, vi faae neppe Noget at fortælle vore. Vi faae aldrig mere Krig.“

„Næsten seer det ud som De har Ret,“ svarede Olsen. „Men hvorfor holde vi Flaade og Hær, dersom Kongen ikke troede, der kunde komme Krig?“

„Dertil kan Kongen ogsaa have anden Grund,“ mente Bibb, „der er jo visse Folk her i Landet, som ikke ville lade ham sidde i Fred paa Thronen.“

„De Karle skulle vi snart magte,“ mente Olsen, „til dem behøve vi hverken Kugler eller Krudt.“

„Na, Du tænker paa dem her i Byen, men der er nogle, som kalde sig Slesvigholstenere, og det er nok de farligste, for de have Tilhold hos nogle af Kongens Familie.“

„Jeg kjenner ikke til de Sager,“ sagde Olsen, „og jeg bryder mig ikke om at kjennde dem; jeg har nok at bryde mit Hovede med.“

I dette Øjeblik kom Emil hjem.

„Der kommer vor Vogerende,“ sagde Madam Bjørn, „jeg synes, Bjørn, at Høfligheden byder, at Du beider ham komme ind og drikke et Glas Punsch med os.“

„Du har Ret,“ sagde Bjørn og gik ud af Stuen.

Dengang var der endnu ikke herhjemme prædiket Krig mod de Rige, de Dannede og de Begavede, Folket betragtede dem tvertimod som sine

naturlige Førere og behandlede dem med Agtelse. Dengang Emil traadte ind, rejste Alle sig, og Mændene gavede ham Haanden.

„Det var kjønt af Dem,“ sagde Olsen, „at De ikke holdt Dem for fornem til at drikke et Glas med os, Folk af den ringere Stand.“

„Hvis jeg holdt mig for fornem dertil,“ svarede Emil, „maatte jeg være en Aristokrat. Jeg er ivertimod Demokrat, jeg kæmper for Menneſte-rettighederne.“

Holmens Folk hørte paa ham og forstode ham ikke rigtigt. Der stod nu en af den nye Tids Mænd imellem Folk, som endnu fuldstændigt levede i den gamle Tid med dens Traditioner og dens Erbødighed for Kongedømmet. Emils Ansigt var lutter Liv, Sømændenes lutter Kraft, hans Tanker tumlede med Fremtidsplaner, de levede glade i Nuet, som kun for dem og maaste dem selv ubevidst sit sit poetiske Sjør fra Fortidens store Bedrifter paa Søen. Der var ingen Berøringspunkter mellem Emil og dem, og dog var den Tid ikke fjern, da ogsaa de skulde løstes ind i den nye Tid, men det skete ikke ved Taler og lærde Beviisførelser, det var en sælles Begejstring, som greb al Folket, da Tjenden brød ind over Landegrænsen.

„Maa jeg spørge,“ spurgte Biby, da Emil havde talt, „er Aristokrat det Samme som Ubekat, for saa vil jeg sige Dem, at De ikke maa troe, at vi nogensinde kunne have taget Dem an for en Ubekat.“

„Nej, nej, De tager fejl; nu skal jeg fortælle Dem, hvad en Aristokrat er.“

Emil gav en Forklaring heraf, som man hørte paa med Erbødighed, men som man dog alligevel ikke forstod.

„De er en lærd Mand, Hr. Bjørnson,“ sagde

Olsen, „men derfor kan De vel nok drikke et Glas Punsch og høre paa, at vore Tøse synge en Sang?“

Emil havde i Stilhed betragtet Bibhs Døtre, der vare meget nette. Han opfordrede dem nu til at synge, men de vægrede sig; thi overfor Emil generede de sig.

„Naa, syng væk,“ sagde Bibh, „I behøve ikke at genere Jer for Herren, han veed, at vor Sang er ingen Kunstsang, men at vi blot synge for at holde Gemtligheben vedlige.“

„Det er den Slags Sang, jeg holder mest af. Kunne Damerne ikke synge en Sang s. Ex. om Nyboder?“

„Damerne,“ sagde Bibh, „undskyld, Hr. Student, mine Tøse ere ikke Damer. De maa give dem en anden Titulation, hvis De endelig vil sætte Krusfeduller paa Deres Talemaader. Den Ældste hedder Josefine og den Yngste Albertine.“

„Jeg kjender ikke Skiffene herude i Nyboder.“

„De ere gammeldags,“ vedblev Bibh, „men derfor ere de ikke saa tosfede, kan De tree. Nu, Tøse, kan I ingen Sang om Nyboder? I sang jo en for: Kong Christian den Fjerde har Nyboder rejst.“

„Den kjender jeg,“ sagde Emil, „men der maa være Sange om Livet herude, som kun Mandskabet kjender.“

„Det er der ogsaa,“ sagde Bjørn, „og jeg skal synge en for Dem, dersom de Andre ville stemme i med?“

„Det ville vi,“ svarede Alle.

Bjørn stak sit Glas ud til Bunden og begyndte:

I de gode, gamle Boder
Under Bolden tæt ved Byens Østerport,
Kjendes ikke Rigdoms Goder,
Derfor er der Ingen, som dem savner stort.

Man dog i Nybo'er en Rigdom finder,
Som vistnok mangler andet Sted,
Det er en Rigdom paa store Minder
Og paa ægte gammelbansk Gemtylighed.

Naar de vrede Storme tude,
Som paa Søen vi har døjet mangan Gang,
Sidde lunt vi bag vor Rude,
Synge for de kjære Børn en Sømandsfang,
Synge om ham med det ene Nse,
Ham, som har rejst vor Sømandsby,
Synge om Flaget, som fra det Høje
Faldt til Hæren ned og gav den Sejr paany.

Naar de varme Dage komme,
Blomstrer Hyldekræet i vor lille Gaard,
Og naar Dagens Slid er omme,
Under det en munter Passtar vi faaer.
Smukt opad Muren sig Ranken slynger,
Ofte den modne Druer bær;
Dybe paa Taget fornojet synger
Mangen Sommermorgen en forelsket Stær.

I de gode, gamle Boder
Saae jeg denne Verdens Lys for første Gang,
Her min kjære, salig Moder
Bed min Bugge om de store Helte sang.
Her har jeg levet saa glade Dage,
Her har jeg fundet min Fæstemø,
Jeg kun en Bøn har til Gud tilbage,
At engang jeg maa i Kongens Boder dø.

Alle Tilstedeværende med Undtagelse af Emil
havde sunget Sangen med. Da de taug, tog Emil
sit Glas og sagde:

„Den Sang liber jeg godt, skjøndt den mang-
ler en Smule Frihedslængsel. Jeg vil tillade mig
at udbringe en Skaal for Nyboder og bets Be-
boere med det Haab, at ligesom de altid have
kæmpet sejrrikt mod Landets Fjender, saaledes ville
de, naar Tidens Fylde kommer, ogsaa kæmpe mod
Frihedens og Lighedens Fjender. De ville finde
Danmarks bedste Mænd i deres Rækker. Nyboder
leve!“

Efterat Skaalen var drukken, sagde Madam Kruse:

„Vi talte før om, at vi ingen ny Krig fik, men De kjender jo saadanne Ting bedre, De venter altsaa en ny Krig?“

„Og faae vi den, skal jeg vise, at jeg endnu paa mine gamle Dage kan rette en Kanon,“ sagde Olsen.

„Her finder atter en Misforstaaelse Sted,“ sagde Emil med et Smil, „men herom er det for silbigt at tale iasten. Jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at der vist i Marinen er Et og Andet, som trænger til Forandring. Nyboders Folk behandles for meget som Børn. Er det passende, at Staten giver Familierne Naturalforplejning istedetfor Penge, herved kunne de jo ikke faae den Mad, de ville have, de blive nødte til at leve af de samme Retter.“

„Ja, ja,“ sagde Madam Kruse, „det er ganske rigtigt, lader os faae Penge, istedetfor Varer.“

Alle Konerne syntes at være enige med Madam Kruse, og Emil nød en stille Triumf, til Olsen sagde:

„Sr. Student, Deres Forslag tager sig ganske kjønt ud, men det duer ikke alligevel. Faae vi Varer, have vi altid Mad i Huset, faae vi Penge, komme Mange ligesom en fattig Arbejder til at fulde de fleste Dage; thi Pengene bruges ikke til Mad, men til at betale Gjæld med, til Klæder, til Fornøjelser og mange andre Ting, og derved faaer Kongen daarligere, forsultne Matroser, istedetfor at han nu har sunde og raske. Og stige saa Varerne i Pris, og det gjør de vist, lader man neppe vore Kostpenge stige i samme Forhold.“

„Men strider det ikke mod Deres Menneſteværdighed, at De ligesom et Barn faaer Maden raft?“

„Min Menneſteværdighed?“ spurgte Olsen.

„Jeg antager, at det Eneste, som strider mod min Menneſteværdbighed, er at gjøre Noget, hvorover jeg maa ſtamme mig for mig ſelv og mine Medmenneſter.“

„Jeg synes dog, at Hr. Bjørnſons Forſlag,“ begyndte Madam Krufe.

„Jeg synes, Madam,“ ſagde Olfen, „at vi iafſten ere komne ind paa altfor dybsindige Materier, og at vi gjøre beſt i at bede Hr. Studenten om at faae os ind paa nogle morsommere. Han er viſt Mand for at kunne ſynge os en Sang, der kan ſlaae Sparto til alle dem, vi have ſunget.“

„Det vil jeg ikke ſige,“ ſvarede Emil, „men da jeg opfordres dertil, ſkal jeg ſynge en Sang. Undskyld, jeg løber ind og henter min Guitar.“

„Han spiller paa Guitar,“ ſagde Madam Krufe, „han er beſtemt et meget dannet Menneſte.“

Kort efter kom Emil ind med Guitaren og begyndte paa følgende Sang:

Paa Grens Stige
 Ej min Lige
 I dette Rige
 Kan ſige op;
 Regenten raaber,
 At ikkun Taaber,
 Som gaaer og maaber,
 Lør naae dens Top.

Dg er man blot en ſelvſtændig Mand,
 Ej Raadens Solſkin man nyde kan.
 Nej, man ſkal butte,
 Dg Nakken butte,
 Saa faaer man ſmutte
 Beſtillinger.

Det er kun Standen,
 Som ſkaber Manden,
 Derfor hveranden
 Er titelgal.
 Ja, Sekretairer

Sig fornemt blærer,
 Selv naar de bærer
 En Perial.

En stakkels borgerlig Kandidat
 Bestaaidigt bliver tilfidsfat.
 Men hver en Driber
 Man Embed giver,
 Naar blot han skriver
 Sit Navn med „Bon“.

Dg kan jeg sige
 Den unge Pige,
 At jeg vil stige
 I Rang og Stand,
 Hun er bedaaret,
 Dg Hjertet faaret,
 Dg jeg bli'er faaret
 Til hendes Mand.
 At blive Frue er ej saa galt,
 Da bliver man ej for Madame kaldt.
 Hver Pige kjender
 Bor Statskalender,
 Dg Amor sender
 Hun Kjessepas.

Men mine Venner
 Dg jeg er Kjender
 Af den Kalender
 Dg al den Tant.
 Dog snart det Gamle
 Omfuld skal ramle,
 Som Børn til Stamle
 Det Folket bandt.
 Da kommer den gode Tid igjen,
 Da bliver vi Alle Figemænd,
 Da sprænger Tanken
 Dg Ordet Stranken,
 Dg Frihedsranken
 Slaaer varigt Rod.

„Det var en kjøn Sang,“ sagde Bjørn.
 Alle takkede Emil for Sangen undtagen Ol-
 sen, der sagde:

„Hr. Student, jeg synes ikke om den Vise, jeg hører til den gamle Stof, som finder, at der er godt at være i Danmark. Gud naade Landet, hvis Skraalhalsene fik Noget at sige, de sejlede Skuden istykker. Nej, een Mand skal kommandere, og vi Andre skulle lystre. Naa, hvad sige I Andre?“

„Favist,“ sagde Bjørn, „men derfor kan der godt ønskes Forbedringer i mange Ting.“

„Hr. Olsen,“ sagde Emil høfligt, „jeg kan forstaae, at De som en ældre Mand ikke holder af den nye Tid, jeg vilde endogsaa finde det forunderligt, om De gjorde det, men den nye Tid eller, som De kalder den, Skraalhalsene vil sejre alligevel.“

„Da vilde det gøre mig bandsat ondt. Men jeg vil sige Dem, vi gamle Holmens Gutter have før slaaet et Slag for vor Konge, og vi kunne gjøre det endnu.“

„Der er Ingen, som vil gjøre Kongen noget Ondt, vi forlange blot, at han skal dele sin Magt med Folket.“

„Hr. Student, dersom Matroserne ombord i en Orlogsmænd forlangte, at Chefen skulde dele sin Magt med dem, hvorledes troer De saa, at Skuden vilde blive ført?“

„Den Sammenligning gjælder ikke.“

Klokken var bleven mange, og da Samtalen var kommen ind paa Gjenstande, som ikke interesserede Selskabets kvindelige Del, gav denne Tegnet til Opbrud. Da Bjørn og hans Kone kort efter tvare alene, og Manden lukkede Vinduer op for at faae Tobaksrøgen ud af Stuen, sagde han:

„Der var dog Noget i, hvad Studenten sagde.“

„Hør, Fatter,“ svarede hans Kone, „med de Sager skal Du ikke befatte Dig, de ligge for højt for Dig og dine Lige.“

„Maaffe.“

„Bjørnson er en studeret Mand, hans Hoved kan rumme saadanne Ting, men de ville kun gjøre dit Hoved tosset.“

„Na, man kan da vel nok have en Mening om f. Ex. vor Naturalforplejning.“

„Nej Du kan ikke. Og sæt, Du havde en Mening, og den gik mod dine Officeres, vilde Du blive afftediget. Herregud, Bjørn, hvad vilde der saa blive af Børnene og mig?“

„Du har Ret, Mutter.“

Smidlertid var det ikke saa let for Bjørn at lukke Dret for sin Logerendes daarende Røst, hans Kone bemærkede det, og hun fortrød, at Emil var kommen til boe i Huset. Bjørn selv begyndte at tabe noget af sit gode Humeur. Studenten havde underkastet Statsstyrelsen i Almindelighed og Flaadebestyrelsen i Særdeleshed en skarp Kritik og faaet Bjørn til at ønske sig en bedre Tilværelse end han nu havde. Biby var bleven trængt med ind i Tryllekredsen og bleven en langt ivrigere Tilhænger end Bjørn af nye Reformers. Det var derfor ikke saa forunderligt, at han indbød Studenten hjem til sig, og at denne blev en daglig Gæst i Baadebyggerens Hus.

Sjette Kapitel.

De to Søstre.

Der var hængaaet et Aar. Selgren og Konfelt vare komne op i næstnyngste Klasse og blevene røde Kadetter, Otto Frossing var kommen i Afgangsklassen, og skulde være Officeer til Efteraaret. Han var lykkelig ved Charlottes Kjærlighed og saae

ikke Slangen, som skjulte sig i Græsset. Amalie Bjørnson elstede ikke sin Mand, og han gjorde Intet for at vinde hendes Kjærlighed, lidt efter lidt syntes han endogsaa at faae Smag paa at opsoge sine Fornøjelser udenfor Hjemmet. Det varede ikke længe, før Amalie opdagede, at Rødet Frossing ikke var hendes Søster ligegyldig. I Begyndelsen mørede det hende at betragte de to Elskende, naar de mødtes i hendes Hus, men lidt efter lidt begyndte der hos Amalie at vaagne en Kjærlighed til Frossing, der tog til Dag for Dag. Bag det kolde Ydre var der blevet tændt en uudslukkelig Ild.

Hvad hun før begunstigede, gjorde hun nu i Stilhed Alt for at modarbejde. Hun begyndte at tale til sin Moder om et passende Parti for Charlotten. Moderen var enig med sin Datter om, at det vilde være særdeles ønskeligt, om Charlotte kunde blive godt gift, og Amalie henledede da hendes Opmærksomhed paa en Oberstlieutenant, som i den sidste Tid havde viist Søsteren nogen Opmærksomhed. Amalie mente, at der blot behøvedes lidt Opmuntring fra Charlottes Side for at faae Oberstlieutenanten til at erklære sig, og hun paatog sig at tale med Søsteren herom.

Det var en Aften henad Foraarsstide 1847, at de to Søstre sad alene i den Ældstes hyggelige Dagligstue. Det regnede stærkt udenfor, og man kunde høre Draaberne slaae mod Ruderne. De havde talt om ligegyldige Ting, da sagde pludselig Amalie:

„Charlotte, jeg mener, at det snart er paatide, at Du bliver forlovet.“

„Forlovet! Hvorledes falder Du paa det?“

„Moder og jeg have oftere talt herom.“

„Sag vil ikke forlove mig. Sag kjender Ingen, som jeg kunde have Øyst til at forlove mig med?“

„Heller ikke med Kadet Frosning?“

Charlotte taug.

„Jeg vil sige Dig, Charlotte, at det ikke er undgaaet min Opmærksomhed, at Du og Frosning sværme for hinanden, maaste have I endogsaa arrangeret en hemmelig Forlovelse, sige Børnestreger kunne tillades til en vis Tid, men saa maae de høre op, hvis den unge Piges Fremtid ikke skal forspildes. Du mener maaste, at, naar han bliver Officer, kan Forlovelsen offentliggjøres; sæt nu, at Moder tillod det, saa veed Du jo, at Frosning ingen Formue har, og i det Allertidligste ville I kunne blive gifte om en Snes Aar. Og blive I saa endelig gifte, ville I ikke kunne føre Hus, hertil ere din Mand's Indtægter for smaa.“

„Jeg elsker ham,“ hulkede Charlotte og skjulte Ansigtet i sine Hænder, skjøndt det var mørkt.

„Saaledes taler man i din Alder. Forlov Dig med ham og se saa, om Du elsker ham om tyve Aar. Charlotte, jeg kjender Dig bedre end Du selv gjør det. Du er kun forelsket i ham.“

„Nej, nej, jeg kan ikke leve uden ham.“

„Ret saa. Jo mere Du raser, desto hurtigere vil Forelskelsen gaae over. — Men hvis det ikke skulde ske, hvis jeg skulde blive nødt til at sige det til Moder . . .“

„For Guds Skyld, gjør ikke det!“

„Kjære Charlotte, Du maa kunne indse, at jeg kan blive nødt dertil. Moder vil blive vred, hun vil overlægge Sagen med min Svigermoder, den vil blive public . . . og . . . og Kadet Frosning vil Du ikke faae, derimod vil Du blive til Latter og maa holde Dig borte fra Ballerne, og Du holder dog saa meget af at danske.“

„Jeg . . . jeg liber gjerne alt dette for Frosnings Skyld.“

„Eralterede Pige! Troer Du, at han vil bringe Dig saa mange Offre? Vent, til han bliver Officer, og Du skal se, at Du er ikke den eneste unge Pige, som han bliver forelsket i. Desuden er det jo højest rimeligt, at han ikke kommer til at ligge i Garnison i Kjøbenhavn. — Dog, siden Du er saa paastaelig, skal jeg meddele Moder Alt.“

„Nej, nej, jeg beder Dig.“

„Jeg vil sige Dig, at hun bliver mere vred end Du maaste troer, fordi hun mener at have fundet et godt Parti til Dig.“

„Et godt Parti?“ spurgte Charlotte nysgjerrig.

„Ja. Moder mener, at Oberstlieutenant Stage vil være et passende Parti for Dig.“

„Oberstlieutenant Stage!“

„Der er ganske vist Forskjel paa en Oberstlieutenant og en Kadet. Stage har desuden privat Formue.“

„Har Oberstlieutenanten allerede talt til Moder om . . . om mig?“

„Jeg troer det ikke. Men i hvert Tilfælde vil Du kunne indse, at har Moder saadanne Planer, vil hun blive uhyre vred, dersom hun hører, at Du er hemmelig forlovet med Frossing. Sæt, at den forfærdelige Emil fik Sagen at vide, hvilket uudtømmeligt Stof til Satire vilde den ikke være for ham. Jeg har nu sagt Dig min Mening, tænk selv over Sagen og raadsfør Dig med mig saa tidt, Du vil.“

Charlotte hulkede højt, Amalie gik ud af Stuen og lod hende alene.

Saaledes var Begyndelsen gjort til at bryde Forholdet mellem Frossing og Charlotte. Med stor Snildhed arbejdede Amalie videre, medens hun gjorde Alt for at forebygge, at de unge Mennesker

traf sammen i hendes Hus. Skjæbnen kom hende til Hjælp; thi Kongen havde besluttet dette Aar at besøge Landkadetakademiet, og der var derfor en travl Virksomhed tilstede derude, for at Monarken kunde komme til at se Alt i det bedste Lys. —

Det var Dagen før store Bededag 1847, at Besøget fandt Sted. Kongen, Kronprindsen og en Stare Prindsen og Generaler traadte ind ad den store Port i Akademi-gade og saae i Fægtesalen hele Landkadetkorpset opstillet til Parade. Majestæten gik ned ad Rækkerne, nikkede tilfreds og sagde til en af sine Generaler:

„De staae godt!“

Ja, stille og stiv som en Billedstøtte stod hver Kadet fra den ældste til den yngste, og i en Parade toge de røde Trøjer til de mørkeblaa Buxer sig fortrinligt ud. Naar der fra Parade skulde svinges ud til Specialrevu, hed det dengang: „Til Specialrevu med flyvende Faner og klingende Spil højre Sving, marche!“ Chefen tog imidlertid fejl og kommanderede: „med klingende Faner og flyvende Spil.“ Kongen lo godmodigt, og Korpset marcherede forbi ham.

I Klasserne opholdt Lærerne sig, Kongen udtog selv nogle Kadetter og lode dem examinere. Otto Frossing blev hørt i Fortifikation og svarede godt. Kongen fik overalt det Indtryk, at Kadetterne vare vel underviste. I ældste Klasse var der en Kadet Hastrup, der senere som Officeer faldt ved Fredericia, Kongen hørte ham selv i Mathematik. Engang blede Majestæten og Kadetten uenige om et Beviis, Diskussionen blev livlig, da tog Kadetten sin Logarithmetabel, rystede Kongens Arm og sagde:

„Vil De se, jeg har Ret.“

„Savist, javist,“ sagde Kongen og lo.

Imens Kongen med stor Interesse hørte Kadetterne, gik de gamle Generaler omkring i Klasserne og sagde til hinanden: „Kan Du huske, her var det, at vi havde Klasse?“ Og nu paafulgte en Mængde Historier fra deres Kadetaar.

Til Slutning red Afgangsklassen for Kongen og den yngste Klasse gymnasticerede.

Hermed var den egenlige Inspektion forbi. Medens Regnskaberne og Bøgerne derefter bleve forelagte, samlede Kadetterne sig til Spisning i den store Spisefal; Retterne vare Grynsuppe og Dresteg. Kongen kom ind, satte sig tilbords og spiste med god Appetit sin Grynsuppe. Chefen rejste sig og udbragte i faa Ord et Leve for Majestæten, hvorefter en Sang af Digteren H. P. Holst, Lærer ved Akademiet, blev affungen.

„Tak, tak, Børn,“ sagde Kongen, da Sangen var endt, „jeg har været særdeles tilfreds med Eder idag. Jeg vil sige Eder, at I altid i Eders Liv ville kunne stole paa mig. Husk paa det. Holst, Tak for den smukke Sang.“

Idet Kongen sagde disse Ord, rakte han Digteren Ridderkorset.

Et tordnende Hurra ledsagede Kong Christian den Ottende ud ad Døren. Da han havde forladt Akademiet, kom Chefen tilbage og fortalte, at Hans Majestæt havde tilstaaet Kadetterne en Visitation til søs eller tilbunds, og at Touren kunde vare en Dag. Der vilde blive taget nærmere Bestemmelse om, naar Touren skulde finde Sted.

En stor Del af Kadetterne vare om Aftenen paa Bolden. Frossing saae sig forgjæves om efter Nogen af den Bjørnsonske Familie. Han havde i den sidste Tid kun sjeldnere seet Charlotte og skrev dette paa Tilfældets Regning. Smidlertid længtes han efter at møde hende; thi den Spænding, han

havde været i før Kongens Besøg, var ophørt. Han saae Selgren og Rønsfelt og besluttede at give sig i Samtale med den Første, for om muligt at faae Noget at vide, men Selgren havde heller ikke i de sidste Dage været meget udenfor Akademiet og vidste Intet.

Ligesom det foregaaende Aar mødtes Familien denne Aften hos Agent Bjørnson; der var iaar endnu en Person tilstede, en Oberstlieutenant Stage, som i den sidste Tid kom meget i den unge Bjørnsons Hus. Dette havde givet Emil Anledning til adskillige spydige Bemærkninger, som havde havt tilfølgelse, at hans Broder en Dag havde sagt til sin Kone:

„Du kjenner min Broder Emil, Du veed altsaa ligesaa godt som jeg, at han kan være meget ondskabsfuld, og at han ikke skaaner selv sine Nærmeste.“

„Jeg veed det,“ svarede Amalie, „mig skaaner han ikke.“

„Nuvel, det kan derfor ikke forundre Dig at høre, at han fortæller, at Oberstlieutenant Stage kommer saa meget i vort Hus for din Skyld, og at Du ikke ugjerne modtager hans Aour. Jeg vil dog gjøre Dig opmærksom paa den Tale, som maa være Dig ligesaa ubehagelig som den er mig.“

„Heri har Du fuldkommen Ret, og jeg er Dig taknemmelig, fordi Du har bragt den paa Bane. Du er min Mand, jeg stoler paa din Tausshed, og jeg vil derfor fortælle Dig, at Oberstlieutenanten kommer her for Charlottes Skyld.“

„Nej virkelig!“

„Var Du oftere hjemme, vilde Du forlængst selv have opdaget dette. Nu haaber jeg, at Du irettesætter din Broder ordenligt. Det er dog skammeligt, at han gaaer ud paa at sætte Splid mellem Dig og mig.“

„Jeg skal tale med ham, jeg skal tage ham ordenlig i Skole. Se, se, jeg kan vente at faae en Oberstlieutenant til Svoger.“

„Maa jeg bede Dig om at være taus.“

„Stol paa mig. — Og hør, Amalie, jeg gjør Dig en Undskyldning for min dumme Mistanke.“

„Det behøves ikke. Lad det Hele lære Dig at foragte din Broders Ondskab ligesaa dybt som jeg nu i lang Tid har gjort det. Han er i sin hele Tale og Opførsel en Plebejer.“

„Nu ja, han er noget vel ligefrem.“

„Jeg kalder ham raa. Hør, det er dog for megen Ære at vise ham, at han faaer at vide, at Du har ladet Dig paavirke af hans taabelige Snak. Jeg beder Dig, tal ikke til ham derom. Det er tidsnok, at han faaer Sagens rette Sammenhæng at vide, naar Charlottes Forlovelse bliver deklareret.“

„Mener Du?“ spurgte Karl.

„Ja.“

„Saa troer jeg, at jeg vil følge dit Raad.“

Kort efter at Karl var gaaet til sine Forretninger, kom Charlotte. Hun var ikke i den sidste Tid saa munter som før, og aflagde kun sjelden Besøg andetsteds end hos sin Søster.

„Charlotte,“ sagde Søsteren, „det var heldigt, Du kom. Jeg vil sige Dig, at Du snart maa bestemme, om Du vil have Oberstlieutenant Stage eller ikke.“

„O, lad mig betænke mig.“

„Jeg kan ikke for min egen Skyld give Dig nogen lang Betænkningstid. Min Mand har idag bedrejdet mig, at Oberstlieutenanten kommer saa hyppigt i vort Hus, man siger nemlig i Byen, at han kommer her for min Skyld, hører Du, for min Skyld. Du vil kunne indse, at saadanne Rygter maae slaaes til Jorden, og det kan kun ste

ved, at Du og Oberstlieutenant Stage blive forlovede."

"Kunde det ikke ogsaa ske ved, at Oberstlieutenanten blev borte her fra Huset?"

"Nej. Jeg har fortalt min Mand, at han kom her for din Skyld. Du seer, at Du maa forlove Dig med Oberstlieutenanten, dersom jeg skal staae uden Skyld i min Mand's Dine. Desuden har Du jo selv maattet indrømme, at Du Intet havde at udsætte paa Oberstlieutenant Stage."

"Det er sandt, men . . . men Frossing."

"Opgiv de Romannykker, tosfede Pige," sagde Amalie fortrydelig, "hvis ikke, fortæller jeg endnu idag Alt til Moder."

"Det maa Du ikke," sagde Charlotte.

"Nuvel, bliv da fornuftig."

Da Charlotte blev fornuftig. Samme Dag Kongen gjæstede Landkadetakademiet, traf Oberstlieutenant Stage Charlotte i Amalies Hjem, hun lod dem alene, han bad om hendes Haand, og hun havde ikke Mod til at sige Nej. Han saae ligesaa lykkelig ud som hun ul lykkelig, dengang Amalie traadte ind, og Stage fortalte hende Forlovelsen. Neppe var Charlotte bleven ene, før hun brast i en krampagtig Graad og nævne Frossings Navn; Søsteren lod hende græde ud og sagde da: "Nu, lille Charlotte, har Du forhaabentlig fældet de sidste Taarer over din første Kjærlighed, vær nu herester god og venlig mod din tilkommende Mand."

Fru von Werlau blev særdeles glad over, at nu var hendes anden Datter godt forsynet, og da Oberstlieutenanten kom om Eftermiddagen, maatte han love at gaae med om Aftenen til Agent Bjørnson og spise varme Hvedetvebaffer.

Det overrasiede Agentens Familie, da Fru

von Werlau præsenterede Oberstlieutenant Stage som sin tilkommende Svigersøn; man havde ingen Anelse havt herom, og Emil saae noget slau ud, da Broderen sagde til ham:

„Du har en daarlig Næse, Du seer, at Oberstlieutenanten er kommen i mit Hus for min Svi-gerindes Skyld.“

Agenten og hans Kone vare fornøjede over, at deres Familiekreds var bleven forøget med en Rangsperson, og Ingen syntes at lægge Mærke til, at Charlotte saae noget forknøyt ud. Da Selgren og Konjelt traadte ind ad Døren, skyndte Fru von Werlau sig med at meddele dem den store Nyhed. De bleve lidt forlegne ved, at en saa højtstaaende Officeer var den ene Part, ikke desto mindre fremførte de deres Gratulation i al Bøftedenhed. Stage smilede naadigt til dem og spurgte:

„Hvorledes gik det idag paa Akademiet?“

„Kongen var særdeles tilfreds og har tilstaaet os en Skovtour,“ sagde Selgren.

„Det er jo sandt, Hans Majestæt har besøgt Landkadetakademiet idag,“ sagde Agenten, „fortæl os lidt herom.“

Medens begge Kabetterne underholdt Selskabet med en Skildring af Kongens Besøg, trak Amalie sin Søster hen i en Vinduesforhængning og hvistede.

„Du maa se mere munter ud.“

„Det kan jeg ikke.“

„Du maa gjøre Bold paa Dig selv. Har man sagt A, maa man ogsaa sige B. — Jeg skal gjøre Dig den Tjeneste selv at underrette Frossing om, hvad der er skeet. Han kommer vist op i Morgen og aflægger en Formiddagsvist.“

„Du vil virkelig . . .?“

„Vovst vil jeg, og Du skal saae at vide, hvad

han har sagt. Men nu forlanger jeg, at Du skal se mere oprømt ud."

"Jeg skal gjøre mit Bedste," sukkede Charlotte.

Næste Formiddag sad Amalie alene hjemme og ventede med Længsel paa Otto Frossing. Nu var hun jo rykket Maalet et stort Stridt nærmere, og hun tvivlede ikke om, at den smukke Kadet snart vilde glemme sin første Kjærlighed. Endelig blev han meldt, Fru Bjørnson gif ham imøde, rakte ham Haanden og sagde:

"Hr. Frossing, jeg tilstaaer, at jeg har længtes efter at se dem; thi min Søster har givet mig en Kommission til Dem at udføre?"

"Frøken Charlotte?" stammede Frossing.

"Ja. Behag at tage Plads."

Hun satte sig hos ham og sagde:

"De har naturligvis ikke hørt den Nyhed, at min Søster er bleven forlovet."

"Forlovet!" raabte Kadetten og blev bleg.

"Hun er bleven forlovet med Oberstlieutenant Stage."

"Med Oberstlieutenant Stage?"

"Det er et overmaade godt Parti, og vi ere Alle særdeles tilfredse dermed."

"Alle?"

"Ja, vi ere Alle tilfredse dermed, ogsaa min Søster."

"Ogsaa Deres Søster?"

"Hr. Frossing, jeg veed, at De nærer en ungdommelig Kjærlighed til min Søster, jeg kan tænke mig, at De og hun have tilsvoret hinanden evig Trostid og andre saadanne poetiske Ting, men Deres Fornuft maa sige Dem, at min Søster, skulde hun have ventet paa at blive gift med Dem, vilde være bleven meget gammel, inden det kunde ske, og inden De vilde kunne have tilbudt hende en Stil-

ling, der svarede til de Fordringer, hun er bleven vant til at stille til Livet. Det var bedst for begge Parter, at det Forhold hørte op itide. Min Moder har ingen Anelse herom, kun jeg har kjendt det. Charlotte siger Dem ved mig sit sidste Farvel, hun beder Dem ikke at fortørnes og haaber, at De engang maa finde en Pige, der vil kunne gjøre Dem saa lykkelig, som hun ikke vilde have gjort Dem. — Men De græder jo."

"Ja, Frue, jeg er usigelig ulykkelig."

"Lad mig trøste Dem. Tro mig, min Søster var Dem ikke værdig. De vil snart blive glad over, hvad der er skeet."

"Nej, nej, jeg bliver aldrig glad mere."

"De er endnu saa ung, det er altfor tidligt at binde Dem til en bestemt Dame, lær først Verden at kjende, og træf saa Deres Valg."

"Mit Valg er truffet. Jeg vil aldrig elste nogen Anden."

"Saaledes taler De i Deres første Smerte. Tro mig, jeg føler Deltagelse for Dem, jeg skal gjøre Alt, hvad jeg formaaer, for at trøste Dem."

"Ingen kan trøste mig."

"Huff, jeg er hendes Søster, jeg kan tale med Dem om hende, ja, jeg er den Eneste, som kan gjøre det; thi kun jeg kjender Deres Hemmelighed."

"Tak, Frue, for Deres Deltagelse. — Men er De ogsaa vis paa, at Charlotte af sin egen fri Villie har raft Oberstlieutenanten sin Haand?"

"De maa dog kjende hende saa nøje, at De veed, at hun neppe lader sig tvinge til et saa alvorligt Skridt som det, hun har gjort."

"Hun har altsaa været troløs imod mig. Nej, det er umuligt!"

"Hun og De ere begge for unge til, at her kan være tale om en saa slet Handling som Tro-

løshed. Hun har været letfindig, det er det Hele."
 "Men denne Letfindighed har forspildt mit hele Liv."

"Jeg gjentager, at De tager fejl. De vil snart have glemmt hende og maaste — fundet en ny Gjenstand for Deres Kjærlighed."

"Aldrig, aldrig!"

"Tiden vil vise det. Imidlertid beder jeg Dem om ikke at holde Dem borte fra vort Hus."

"Frue, her er jeg jo udsat for at møde hende."

"Nej, nej, paa denne Tid af Dagen ere hun og hendes Forlovede altid ude i Bisiter. Ikke sandt, De vil besøge mig ret ofte? De skal altid være velkommen."

Frossing gav dette Løfte og rejste sig som en Drømmende for at sige Farvel. Han rakte Fruen Haanden, hun greb den, trykkede den med Varme og sagde:

"Huff paa, De er en Mand, og at De har en Mand's Gjerning at udføre."

"En Gjerning er som en Blomst, faaer den ikke allerede som Knop lidt Sol paa sine Blade, springer den ikke ud. Min Sol er sluttet."

"En ny kan opstaae."

"Ikke i dette Liv," sukkede Frossing og forlod hende.

Da han var borte, kastede Amalie sig i en Lænestol og faldt i dybe Tanker. Tilslidst sagde hun halvt højt:

"Nu er han kun en Drømmer, jeg vil aabne hans Dine for det virkelige Livs Skjønhed. Det kunde Charlotte aldrig have gjort."

Tiden skulde vise, at Amalie ogsaa drømte.

Syvende Kapitel.

Den nye Tid.

Selgren levede sit stille, ensformige Liv paa Landkadetakademiet uden at ane de stærke Konflikter, som fandt Sted i hans Familie. Han var slittig og hndet af sine Foresatte og Lærere, og mellem Kammeraterne hørte hverken Konfelt eller han til de mest fremtrædende, herved undgik de at komme i mange Slags ubehagelige Konflikter. De besøgte i deres Fritid den Bjørnsonske Familie, som nu laa paa Landet i Nærheden af Taarbæk, og Oberstlieutenant Stage fandt megen Behag i de to bestedne Kadetter. Amalie havde engang anmodet Selgren om at sige til Otto Frossing, at det undrede hende, at han havde ophørt med sine Besøg, Selgren havde udrettet Grindet, og Frossing havde seet saa underligt paa ham og svaret, at han ikke havde Tid til at besøge Nogen; thi Afgangsklassen skulde en af de første Dage ud paa Opmaalingsøvelser ved Frederiksbærg. Da Selgren overbragte Amalie dette Svar, blev hun rød, som det syntes af Brede.

Den af Kongen lovede Skoutour havde fundet Sted til Kullen, man havde moret sig fortrinligt, og adskillige af Lærerne havde paa Hjemvejen været overordenlig lystige og fra en omvendt Tønde holdt Taler i Dampskibets Forstavn. Der var blevet sunget Sange, skrevne af Kadetter, og havde disse Sange end intet poetisk Værd, vidnede de dog om, at Undervisningen i Dansk dreves med stor Flid og Kjærlighed. Professor H. P. Holst var ogsaa, om ikke Akademiets dygtigste, saa dog mest hndede Lærer, og ingen Kadet forlod som Officeer Akademiet uden at kunne skrive sit Modersmaal

forrett og flydende og uden at medtage Kjærlighed til og Erbødighed for vore store Forfattere.

Det var Kadetternes bedste Udspreddelse i Fritiden at læse Digterværker og efter Læsningen at samtale om dem, ja, nogle af dem dreve det til at udgive en Avis, hvori Alt, hvad der angik Livet paa Akademiet, behandlede paa Vers og Prosa. Saavidt erindres, førte Bladet det opsigtsvækkende Navn „Argus“.

Naar Kadetterne kunde læse en fransk Bog, hvilket i Reglen stete i næstældste Klasse, opfordrede Lærerne i Fransk dem til at læse franske Bøger. Denne Opfordring blev efterkommet, men paa hvilken Maade, vil bedst fremgaae af følgende Utræng af en af de franske Lærere: „Jeg kjender ikke den franske Forfatter Paul de Kock, men han maa vist ikke være saa daarlig, siden Kadetterne holde mest af at læse hans Værker.“

Det var dog ikke denne franske Forfatter, som Kadetterne alene læste; thi man var midt i Victor Hugos, Eugen Sues og Alexander Dumas's Glandsperiode, og disse Forfattere tiltalte Kadetterne nok saa meget som Paul de Kock. Selgren var endnu ikke naaet til den franske Litteratur, men var i den lykkelige Periode, da man nærer en ubegrændset Højagtelse for Karl af Rise, Drost Peder Hessel, Ivanho o. s. v.

Der havde atter været Examen. Selgren var kommen op i næstældste Klasse, og den første November afholdtes som sædvanligt stor Parade, hvor Examens Udfald bekendtgjordes. Først bleve Navnene paa de Kadetter oplæste, som vare blevne udnævnte til Officerer; mellem disse var denne Gang Otto Frossing. Chefen gik ned langs Rækken, puskede Enhver til Lykke og overrakte ham Portepæen. Nogle Kadetter vare iaar, som i Reglen

hvert Aar, blevne affledigede, det var dem, som havde siddet to Aar i en Klasse og ikke havde kunnet tage Ophøvningsexamen. Det var kun tilsladt at sidde to Aar i hveranden Klasse.

Undervisningen gik paany sin ensformige Gang. Henad Jul havde Oberslieutenant Stage Bryllup med Charlotte. Brylluppet gik stille af, men næste Dag havde Grosferer Bjørnson stort Selvfab for sin Svoger og Svigerinde, og Selgren og Rønsfelt vare inviterede med. Charlotte syntes aldeles at have glemst sin tidligere Kjærlighed; Søsteren hvistfede til hende:

„Harde jeg ikke Ret, din Forestfelse i Frosfing var Barneftreger?“

Charlotte nikkede og svarede:

„Jeg haaber, at han ogsaa har glemst mig.“

Men det havde den unge Officeer ikke. Om et Par Dage ftulde han rejse over til sin Garnifon i en fjern Provindsby. Han vidste, at Charlotte havde havt Bryllup. Dagen efter det store Selvfab til Ere for de Nygifte mødte Amalie ham paa Gaden, hun standfede ham og spurgte:

„Veed De, at min Søfter er bleven gift?“

„Ja,“ svarede Frosfing med et Suk.

„Hun har sagt til mig, at hun haabede, De havde glemst Deres første Kjærlighed, som hun havde glemst sin.“

„Har hun sagt det?“

„Ja. — Hvad maa jeg svare hende?“

„At jeg glemmer hende aldrig.“

„De er en romantift Sværmer,“ svarede Amalie smilende, „De finder vel nok en anden Dame, som kan erstatte hende.“

„Aldrig,“ sagde Lieutenanten med Bemod.

„Maafte dog,“ mente Amalie, „jeg ønfter, at De engang imellem beføger os.“

„Umuligt Frue. Imorgen rejser jeg til min nye Garnison.“

„De rejser! De forlader Byen!“ raabte Amalie bleg.

„Det er det Bedste, jeg kan gjøre.“

„Nej, nej, det er ikke det Bedste. De maa blive.“

„Jeg kan ikke blive. Jeg maa lystre den Ordre, Kongen giver mig.“

„Men De vil snart komme tilbage til Kjøbenhavn, ikke sandt? Kongen kan forsætte Dem til en herværende Bataillon.“

„Det kan Kongen, men det gjør han ikke, i hvert Tilfælde vil jeg selv ikke søge derom.“

„De skal, De bør søge derom,“ udbrød Amalie ivrigt.

Frossing saae forundret paa hende og sagde:

„Er jeg først borte herfra, vil jeg maaste, om ikke kunne glemme hende, saa dog finde Fred.“

„Fred! Hr. Lieutenant, dersom jeg . . . dog nej,“ sagde Amalie og beherskede sig selv, „farvel, naar De tænker paa min Søster, saa skjænk ogsaa mig engang imellem en Tanke, og maaste naar vi engang sees . . .“

Hun fuldenbte ikke Sætningen, vendte sig hurtigt, drog Sløret for sit Ansigt og gik. Frossing saae forundret efter hende og tænkte:

„Skulde hun . . . hun elste mig? Forunderligt.“

Dagen efter rejste han.

Det var midt i Januar Maaned 1848, at det Rygte udbredte sig, at Kongen var betænkkelig syg. Hver Morgen kom den saakaldte Pagelafaj ud paa Akademiet og meddelte den sidste Bulletin, og om Aftenen, naar Bykatterne gik hjem, listede de

sig op i det af Mennesker opfyldte Jorgemat for at erfare Noget om Kongens Sygdom.

En Morgen kom der Bud om, at Kongen var død, og al Undervisning blev strax standset. Officererne fik Ordre til at begive sig ned i Fægtesalen for at aflægge Ede til den nye Konge. Næste Dag fortsattes Undervisningen paant paa sin sædvanlige Maade, men der var dog kommet Uro i Sindene, og hvad der skete udenfor Akademiets, Folkets højroste Forderungen om en Konstitution, kunde ikke undgaae at paavirke de unge Gemytter. De havde en Anelse om, at man gik en ny Tid imøde, men hvor Tiden bar hen, vidste de ikke. Kort efter Kongens Død udbrød Revolutionerne i Europa, Kadetterne jublede, de haabede paa Krig og Udsigt til før Tiden at blive Officerer.

Selgren drak om Aftenen den 20de Marts sin The hos Agent Bjørnson, hvor alle Familiens kvindelige Medlemmer og desuden Agenten og Oberstlieutenanten vare samlede. Karl og Emil vare ude til et stort Møde i Kasino.

„Bræstrup burde jage den Forsamling fra hinanden,“ sagde Stage, „den maa faae en tumultarisk og oprørist Karakter.“

„Man veed jo ikke, hvad der kan ske,“ mente Fru von Werlau, „Regeringen kan ikke vedblive at vise Estergivenhed, da vil det tilsidst ende som i Paris.“

„Ja, ja, Regeringen er altfor estergivende,“ sagde Agenten, „jeg havde ikke troet at skulle opleve saadanne Ting, som ere skete her siden Kong Christians Død.“

„Jeg vilde ønske, at jeg med min Bataillon maatte faae Ordre til at sprænge Forsamlingen fra hinanden,“ sagde Stage.

„Min Gud, huffer De, at baade Karl og Emil ere derude?“ spurgte den ældre Fru Bjørnson.

„Dige meget, Kongen fremfor Svogeren,“ svarede Stage.

„De har Ret,“ sagde Agenten, „Kongen fremfor Alt, det kan nok behøves, at den Sætning indstærpes i Tider som disse.“

„Jeg synes,“ mente Elisabeth, „at alle Danske burde se at blive enige. Nede i Holsten har man jo saa godt som rejst Oprørsfanen.“

„Saa vidt er det Gud være lobet endnu ikke kommet,“ sagde Agenten, „og vil det forhaabentlig ikke komme.“

„Naar man i Kjøbenhavn vil affurat det Mobsatte af, hvad man vil i Kiel,“ sagde Fru von Werlau, „veed jeg ikke, hvorledes Krigen skal kunne undgaaes.“

„Svigermoder, De glemmer,“ svarede Stage, „at Kongen staaer over sine Undersaatter, og at han vistnok vil tvinge dem til at forliges. Dem, som ikke ville holde Fred, sthyde vi ned eller vi sætte dem i Citadellet.“

„Ja,“ sagde Amalie, „men man vil jo indfranke Kongens Magt, og hvis det skeer, vil han da kunne staae over sine Undersaatter?“

„Jeg frygter,“ mente Agenten bekymret, „at vi gaae stormfulde Tider imøde. Stemningen paa Børsen er for en Konstitution.“

„Stemningen i hele Byen er slet,“ raabte Oberstlieutenanten, „en stor Del af Embedsstanden ønsker en fri Forfatning. De Daarer! Naar har en fri Forfatning nogetsteds gavnet Bureaumatiet?“

Selgren hørte opmærksom til. Han og Charlotte deltoge ikke i Samtalen.

„Hvis Kongen skulde give efter,“ spurgte Agentinden, „hvem ville vi da faae til Ministre?“

„Mænd som Deres Søn Emil,“ svarede Oberstlieutenanten haanligt.

„Slet saa galt er det vel ikke,“ sagde Agenten, „men det kan blive galt nok endda, hvis Mændene ere uoprøvede.“

I dette Øjeblik kom Karl hjem fra Kasino. Han var stærkt bevæget og gav et Referat, af hvad han denne Aften havde oplevet. Da han havde endt, sagde Oberstlieutenanten:

„Utsaa imorgen vil Kjøbenhavn's Borgerrepræsentation begive sig til Kongen for at fortælle ham, at Danmark's Belsærd fordrer, at Hans Majestæt uopholdeligen omgiver Thronen med nye Mænd.“

„Saaledes har man vedtaget iaften.“

„Men hvis nu Kongen giver Borgerrepræsentationen et afflaende Svar?“ spurgte Agenten.

„Og det gjør han naturligvis,“ sagde Oberstlieutenanten.

„Det gjør dog neppe Hans Majestæt,“ svarede Karl, „naar han hører Slutningen af vor Adresse, som anraaber Kongen om ikke at drive Nationen til Fortvivlelsens Selvhjælp.“

„Men det er jo en Trusel om aabenbart Oprør!“ raabte Oberstlieutenanten. „Troer De, at Kongen vil vige for en saadan Trusel?“

„Det vilde vi faae at vide imorgen. — Men jeg er træt,“ sagde Karl, „skulle vi ikke gaae hjem, Amalie?“

Amalie rejste sig, hvilket ogsaa var Opfordring til Opbrud for hendes Søster. Karl vilde nødtigt inddrage sig i en politisk Diskussion med sin Fader og endnu nødigere med den noget ophidsede Oberstlieutenant. Den kommende Dag vilde jo vise, hvilken af Parterne der havde Ret. Paa Hjemvejen sagde Amalie:

„Jeg holder ikke af politiske Diskussioner, derfor fulgte jeg din Opfordring til Opbrud. Siig mig, dersom dine politiske Venner komme til Roret, troer Du da at kunne høste nogen Fordel deraf?“
 „Mener Du pekuniar Fordel, vil jeg svare Nej.“

„Derpaa tænker jeg ikke, jeg mener, om de kunne skaffe Dig en Rang?“

„O ja, det kunne de.“

„Jeg holder nok af at være lige i Rang med min Svigermoder,“ sagde Amalie, „og dersom der er Udsigt til Slegt, skal jeg slutte mig til dine Anstuelser.“

„Amalie!“ udbroød Karl glad, „Du vil . . .“

„Ja. Rentud sagt, jeg kender mig, og jeg trænger til, at mine Tanker faae Noget at bestjæftige sig med. Men jeg forlanger, at jeg Intet vil have med Emil at gjøre, at Du efterbaanden skal trække Dig tilbage fra ham. Du besøger ham i den sidste Tid i Bjørnegade.“

„Hvem har fortalt Dig det?“ spurgte Karl forlegen.

„Det er ingen Hemmelighed; hans Værtinde har fortalt det til din Moder.“

„Nu ja, i bevægede Tider har man Trang til at samles med sine Meningsfæller.“

„Men Emil vil vel neppe stige saa højt, at han kan skaffe Dig en Rang. — Du maa se at søge Omgang med Førerne.“

Amalie havde indseet det Haabløse i sin Eidskab for den fraværende Frossing, hun havde gjort Alt for at bekæmpe den, det var endnu ikke ganske lykkedes. Nu greb hun til som en Udvej at kaste sig ind i Tidens stærke Rørelser, hendes Mand skulde være Armen, hun selv Hovedet. Han var saaledes bleven hende en Nødvendighed, hun sølte

derfor større Interesse for ham end nogenfinde tidligere, en Interesse, som dog langtfra var Begyndelsen til en fremspirende Kjærlighed.

Dengang Selgren forlod sin Onkels Hus, stod det klart for ham, at den store revolutionaire Bevægelse ogsaa var naaet til Danmark, og at den kommende Dag vilde være af afgjørende Betydning for Landets Fremtid. Han havde i sit stille Sind sluttet sig til Agentens og Oberstlieutenantens Udtalelser, han haabede, at Kongen vilde sige Nej, og at det vilde komme til en Kamp, hvori ogsaa han kunde deltage. Som han vandrede i saadanne Tanker, gik Emil ham forbi i højrøstet Samtale med et Par Andre.

„Karl Moltke vil raade Kongen til ikke at give efter,“ sagde den Ene.

„Han er en holstenst Ridder af den gamle Skole,“ sagde den Anden.

„Giver Kongen ikke efter, skal han tvinges med Magt!“ raabte Emil, „da skal det fredelige Kjøbenhavn ogsaa engang lære en Barrikadekamp at kjende.“

Mere hørte Selgren ikke, men det var nok til at lade ham troe, at der var størst Sandsynlighed for, at det vilde komme til Kamp. Hans Søvn denne Nat var højt urolig, og næste Morgen talte han med sine Kammerater om, hvad han den foregaaende Aften havde erfaret. Der foresaldt imidlertid intet Usædvanligt ved Paradet, men kort efter rygtedes det, at ingen Radet denne Dag fik Tilbedelse til at forlade Akademiet. Inden Undervisningen var forbi, fik man imidlertid at vide, at Alt var løbet fredeligt af, og at Kongen havde afskediget sine Ministre. —

Den stærke og glade Frihedstummel ude fra Byen trængte ogsaa indensfor Akademiets Mure.

En Aften drog store Folketarer gennem Gaderne og vilde tvinge Folk til at illuminere ved at raabe: Uhs! Uhs! En saadan Skare kom gennem Alademigade. Kadetterne styndte sig med at efterkomme Opraabet ved at sætte deres Uhs i Vinduets, og da de ikke havde Stager nok, bleve Uhsene satte i Halsen paa saa mange Glasfer, som man kunde opdrive. Den larmende Skare udenfor gav Kadetterne et tordnende Hurra, der vakte Chefens Opmærksomhed, og han styndte sig ind i Klaserne og fik Uhsene tagne bort. Kadetterne slap med en lempelig Tilrettevisning.

Der er rettet mange Bebrejdelser mod Landkadetakademiets daværende Chef; han var tilsidst udsat for en ligefrem Forsølgelse, for hvilken han bukkede under, men vi maae nu efter saa mange Aars Forløb sige, at han er bleven bedømt og dømt altfor haardt, og at han under vanskelige Forhold med Dygtighed bestyrede Akademiet. Han havde Tjender mellem Kadetterne, men det har og maa enhver energisk Chef af en militair Undervisningsanstalt som Landkadetakademiet have; thi mangen Straf, som den Unge mener at være lovlig haard i Forhold til Forseelsen, er netop som den bør være, for at man itide kan lære den strenge Alvor at kjende, som hersker i alle militaire Forhold. Systemet var nu engang der, og han var sat til at overholde det; dengang man brød med det, lod man ham undgælde for dets Fejl og for dets ved mange Aars Hævd næsten lovliggjorte Misligheder. Dengang den nye Tid kom, lagde han Kadetterne ingen Hindringer i Vejen for, at de kunde følge med Begivenhederne, han underkastede ikke de Blade, de holdt, nogen Censur, og „Fædrelandet“ og „Kjøbenhavnsposten“ bleve lige-

faa meget holdte som „Berlingske Tidende“ og „Fhvveposten“.

Enkelte af Lærerne talte med Kadetterne om Tidens stærke Rørelser, ja, en af disse anvendte i Reglen en Del af Undervisningstimen til at fortælle den franske Revolutionshistorie, og man hørte paa hans liblige Skildringer med stor Opmærksomhed. Det var dog ikke de indre Forhold, som især kom til at bevæge de unge Gemytter, det var Oprøret i Holsten.

En Eftermiddag havde Bykadetterne medbragt den Nyhed, at der under Prindsen af Noers Ledelse var udbrudt aabenbart Oprør i Holsten. Selgrens Klasse havde just en Time i Lydst. Dengang Læreren, upaatvivlelig Akademiets dygtigste, traadte ind, blev Nyheden strax fortalt ham. Bevæget sagde han:

„Det er neppe Andet end et Rhygte. Jeg har ikke hørt det før nu.“

Han ilede ud af Klassen for hos de andre Lærere at faae at vide, om Rhygtet var sandt. Noget Tid efter kom han tilbage og sagde:

„Det er desværre sandt.“

Han grebes da af en dyb Bemod, han fortalte Eleverne, at han selv varovre fra Holsten, han bestrev med glødende Farver sin Barndomsegu i det frugtbare Ditmarsken; det var ligesom han troede sig afflaaren derfra for bestandigt. Og Eleverne syntes i dette Djeblig godt om denne ellers strenge Lærer, de havde seet Noget af hans indre Menneske, men de andre Klasser begyndte snart en kraftig Opposition imod ham, og der udsandt sig beklagelige Scener*), hvori Selgrens Klasse dog ikke deltog.

*) Bladet „Fædrelandet“ har havt en Skildring af nogle af disse Scener.

Landskadetakademiet blev ikke uberørt af de store Begivenheder, som foregik udenfor det; thi snart kom der Ordre til, at Afgangsklassen øjeblikkelig skulde afgaae til Hæren som Officerer. Jublen i denne Klasse var stor, men forgjæves ventede de to næste Klasser paa, at de ogsaa skulde blive kommanderede i Felten, om ikke som Officerer, saa dog som en Slags Volontairer. Og naar saa en af de nys afgaaede Kadetter udmærkede sigovre i Felten, plejede Chefen i Reglen om Morgenens ved Paraden at meddele Korpsset det med Glæde og Stolthed.

Men der var Kadetter, som gjorde sig bemærkede paa en anden, langtfra heldig Maade, det var Sønner af Officerer, som vare gaaede over til Oprørerne. Da Kadetterne vendte tilbage til Akademiet efter Paaskeferien, fortalte de saa Tilbageblevne af deres Kammerater, som ikke havde benyttet Ferien til at gjæste Slægt og Venner, at de vare blevne forhaanede, ja, pryglede af de ovennævnte holstenste Kadetter. Ældste Klasse foretog sig da at straffe dem exemplarisk og begyndte med at give en Kadet af samme Klasse en dygtig Dragt Prygl. Dette havde tilfølg, at han og hans yngre Broder meldte sig syge og lagde sig over paa Sygestuen.

Mellem de Kadetter, som vare tiltænkte en Afstraffelse, var en Kadet, der var født i Rendsborg af danske Forældre. Hans Klasse vidste meget vel, at han var saa dansksindet som Noget, han blev imidlertid kaldt ind i ældste Klasse og havde nær faaet Prygl, hvis hans egen Klasse ikke i rette Tid havde gjort opmærksom paa Fejltagelsen. Morsomt var det bagefter at se den lille Tyrs Indignation og at høre ham udbryde:

„Harde de banket mig, var jeg bleven Slesvigholstener.“

De Slesvigholstenffindede Kadetter saae imidlertid Vejlighed til at flygte, hvilket var den fornuftigste Maade, Sagen kunde afgjøres paa; thi at lade dem vedblive at deltage i Undervisningen, vilde være uforvarsomt, og at holde dem tilbage med deres Forældres Dnske, vilde maaste heller ikke have været rigtigt. Et Aarstid efter bleve de Alle ansatte i den Slesvigholstenste Arme som Officerer.

Da Selgren en Dag kom hjem til sin Onkel, blev han forundret over at træffe Emil i Underlægeuniform. Emil lagde Mærke til sin Fæters Forundring og sagde:

„Jeg har nu ogsaa faaet Uniformen paa; thi nu er den ikke længer nogen Slavedragt.“

„Det har den aldrig været,“ svarede Selgren.

„Lader os ikke disputere herom. Jeg har sagt til mig selv: „Fædrelandet fremfor Alt!“ Hæren har Trang til Underlæger, og jeg har derfor meldt mig til Tjeneste og er strax bleven ansat.“

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde gaae med derover,“ sagde Selgren, „men Krigsministeriet vil ikke tillade det. Inden jeg bliver Officeer, er Krigen vistnok forbi.“

„Hvis Slesvigholstenerne ikke faae Hjælp andetsteds fra, skulle vi snart blive færdige med dem. Nationen er vaagnet. Folket synger. Har Du hørt den nyeste Sang? Jeg skal synge den for Dig.“

Emil satte sig til Fortepianoet og begyndte:

„Dengang jeg drog affed,
Min Pige vilde med.“

Denne Sang gjorde et ikke ringe Indtryk paa Kadetten, som ikke anede, at den snart skulde lyde overalt, hvor danske Hjerter slog. Der var den forskjjel paa „den tappre Landsoldat“ og Sangene fra 1801-Perioden, at i den første Sang var det

danste Lune brudt igjennem, at det var en Folke-
fang i dette Ords bedste Betydning. I tidligere
Tid sang man:

„I Lag af Britanniens Love
Stal Cimbrernes Søner ej gaae;
Dem Tortenskjold lærte at vove,
Af Jueler de lærte at slaae.
Bløj Bølgen med ildsvangre Taarne,
Vi ere som Havet fribaarne,
Dg dø eller sejre i Juelernes Spor
For Dannebrog's Ere, for Frihed i Nord.“

De nye Viser saae ikke tilbage paa Danmarks
store Fortid, de talte ikke om at gaae i Fædrenes
Spor, det var, som Digterne følte, at der maatte
indslaaes et nyt Spor. Og i Sandhed, det varede
ikke længe, før Digterne kunde besyngte Helte, der
stode ved Siden af de Jueler; Heltene hørte dog
ikke til Flaaden, men til Hæren.

Emil fortalte Selgren, at han ude i sin Lej-
lighed i Nyboder agtede før sin Bortrejse at give
et lille Sold, og han indbød sin Fætter til at del-
tage deri; dette lovede Selgren. Emils Moder
var stolt over at se sin Søn i Uniform, og det var
mærkværdigt, hvor Kvinderne i den Tid ikke alene
med No, men ogsaa med Stolthed saae deres Mand
og Søner drage i Kampen. Charlottes Mand
var allerede forlængst borte med sin Bataillon, hun
længtes vel efter ham, men nogen Befymring for
hans Liv nærede hun ikke. Hun og alle Andre
vare grebne af frejdig Sorgløsbed og af Tro paa
Sejren.

Der er blevet fortalt, at første Gang en af de
nørrejdske Batailloner var i Kamp, udbrod Mand-
skabet forbauset:

„Fjenden flyder skarpt!“

Efterat denne Opdagelse var gjort, blev Kamplysten i et Nu langt større end tidligere, da man kun havde „Manøvremod“.

Ottende Kapitel.

Opbrud.

Ryhobersfolk havde været med til at synge i Ga-derne, efterat Kongen havde udnævnt Martzministeriet, de havde vel ikke forstaaet, hvorom det egentlig gjaldt, men de havde ubevidst følt, at Folket var blevet hævet op paa et højere Standpunkt. Kort efter begyndte Oprøret, og de saae nu til deres Forbauelse, at Folk af de dannede Klasser frivilligt toge Soldatertøjen paa, selv deres fornemste Officerers Sønner kunde træffes som menige Soldater. Da lysnede det op i Sømandens Tanke, han begreb, at nu havde Alle faaet lige Pligter, og at man begejstret og frivilligt opfyldte sine Pligter mod Konge og Fædreland, men om lige Retigheder havde han endnu ingen klar Tanke, og mangen Holmens Mand lod sig derfor bedaae af snilde og snedige Agitatorers Løfter om en Guldalder, hvori Alle skulde være lige. Naar han kom ombord og hørte Fjendens Kugler suse, glemtes imidlertid Forsørernes listige Tale, og Politiken blev kun berørt, naar man fik Aviser fra Hjemmet.

Kanoneer Bjørn og hans Hustru havde levet et stille og lykkeligt Liv. Den lille Fanny var nu over to Aar gammel og et yndigt og kjærligt Barn. Christian gjorde gode Fremskridt i Skolen, og Anna var i den Alder, at hun ogsaa snart skulde begynde sin Skolegang. Bjørn var 1848 bleven udførommanderet med Briggen „St. Thomas“ til Vestin-

bien; det var en Tour, hvorved der fortjentes godt, men som i Reglen varede over et Aar. Hans Kone var just ikke ganske fornøjet herover, men hun maatte finde sig heri, og være glad ved, at hendes Mand ikke de to foregaaende Aar havde været udfommanderet.

En Aften i Slutningen af Marts kom Bjørn fornøjet hjem og sagde:

„Glæd Dig, Mutter, vi skal ikke til Vestindien, vi skal over at slaaes med Slesvigholstenerne. Allerede imorgen sejle vi.“

„Na, det var rart!“ raabte Madamen og slog Hænderne sammen af Glæde, „lad mig se, at Du slaaer bravt mange Indskere ihjel.“

„Det kunde maaske hælde sig,“ sagde Bjørn, „Du kan tro, at vi Alle bleve glade, da vi hørte vor nye Bestemmelse.“

„Har Kaptajnlieutenant Suenson ikke sagt Jer, hvor I først skulle træffe Indskerne?“

„Nej, derom har Chefen ikke talt. Men man mumler om, at Korvetten „Najaden“, „Gejser“ og vi skulle over til Als for at se, om der er Indskere.“

„Oh, der hoer jo Hertugen af Augustenborg.“

„Han er naturligvis kneben ud, naar vi komme.“

„Ja, den Karl bytter nok sit Skind.“

Endnu samme Aften skulde Kanoneren ombord, Børnene fik Lov til at være oppe, til han gik. Da kysjede han dem bevæget og sagde:

„Hør, Christian, skulde Indskerne slaae mig ihjel, saa huf paa at hævne din Fader, naar Du bliver stor.“

„Det skal jeg,“ svarede Christian, og hans Dine lyst.

„Farvel, Mutter, lad de Taarer fare, jeg skal snart skrive Dig til.“

Hun blev staaende i Gadedøren og saae efter ham, til han drejede om Hjørnet af Borgergade.

Da gik hun stille op og klædte sine Børn af, derefter hensenk hun i Bøn, hvorfra hun rejste sig rolig og styrket.

Efter Bjørns Afrejse kom Overkanoneer Olsen hver Dag over og spurgte om Nyt fra den Ud-kommanderede, selv havde han faaet Ordre til om en fjorten Dage at stille i Søen med en af de større Fregatter, som skulde blokere. Der spurgtes Nyt tidligere end man havde ventet.

Det var en Aften i Begyndelsen af April, at Olsen og Biby mødtes i Bjørnegade, og begge besluttede at aflægge Madam Bjørn et Besøg. Da de kom op, stod hun i sit Kjøkken med et smilende Ansigt, holdt et Brev hen imod dem og raabte:

„Brev fra Bjørn.“

„Hvad skriver han?“ spurgte Olsen. „Han har vel endnu ikke seet Noget til Tødskerne?“

„Det har han rigtignok.“

„Det var som Fanden.“

„Maae vi læse Brevet?“ spurgte Biby.

„Meget gjerne, men læs det højt. Jeg vil gjerne høre det engang til. Der er Christian. Kom og hør din Faders Brev.“

De gik nu Alle ind i Stuen, og Biby begyndte at læse:

„Kjære Kone!

Seg vil nu fortælle Dig, hvad jeg har oplevet, siden jeg forlod Dig og Børnene. Den 26de Marts om Eftermiddagen sejlede vi fra Kjøbenhavn, Kordetten bugseret af „Gejser“. Den 27de Marts kom „Rajaden“ til Sønderborg, hvor man blev meget glad ved at se den. Hertugen af Augustenborg var naturligvis stukken af. „Gejser“ sejlede videre til Flensborg Fjord, men vi kastede Anker ved Hardseshøj, et Sted ved den nordlige Del af Alsund, og hvor der er Færgesart mellem

Als og Slesvig. Der fik vi ikke Lov til at ligge længe; thi den 30te Marts lettede vi og stod ind i Aabenraa Fjord. Der er Nogle hjemme, der ligesom Thydsterne kalde Byen for Apenrade. Neppe vare vi komne derind, før vi fik Dje paa en stor Hob Thydster, som kom kjørende paa en hel Mængde Bogne ad Chausseen Syd for Byen. Nu skal jeg sige Dig, at Landerejen gaaer et langt Stykke Syd for Aabenraa tæt langs Fjorden. Vi kunde se, at Thydsterne havde den slesvigholstenste Klub vajende fra deres Bogne. Men saa blev Suenson gal i Hovedet og kommanderede Fyr. Det var grinagtig at se, hvorledes Slesvigholstenerne i en Fart kom af Bognene og beneede ind i Landet. Vi loe Allesammen, om det saa var Chesen selv. Snart var der ingen Flere at styde paa. Vi laae nu og ventede paa, hvad der vilde ske; thi at der var Thydster i Byen, havde vi seet.

Saa kom om Morgenens Kaptajn Wille dampende op til os paa „Hella“, og Kaptajnlieutenant Suenson blev kaldt ombord til ham. Da han kom tilbage, sagde han: „Jeg har faaet Ordre til at skjære Dampskibet „Christian der Achte“ ud af Havnen. Det løber neppe af uden Kamp.“ — Saa bleve tre Fartøjer satte i Vandet, og Chesen gik selv i det, hvor jeg befandt mig. Det kan nok være, at vi Allesammen brændte af Lyst til at faae Thydsterne i Tale. Ja, i Tale fik vi dem da, men ikke paa den Maade, vi havde ventet. Da vi kom til Landingsstedet, stod der en Officeer i dansk Bægeruniform, med hvidt Bind om Armen. Vi troede, at det var en af vore danske Officerer, men saa raabte han til os: „Det koster Blod!“ Suenson svarede: „Lad koste!“ og en af vore Matroser løb til for at gribe Fyren, men han beneede op ad Gaden. Vi toge nu Dampskibet i al Gemytlighed,

ja, Chefen gav sig god Tid og sendte Bud op i Byen efter Mastinmesteren. Han kom ogsaa. Skjøndt der var fiesvigholstenste Soldater i Gaderne, gjorde de os ikke Noget, for de vare bange for, at Briggen skulde bombardere Byen. Jeg maa ogsaa fortælle, at vi fik Byens Borgmester med, han skal være en fæl tydsk Kad og hedder Schow. Jeg kom med „Christian der Achte“ en lille Sviptour til Sønderborg, hvor 5te Bataillon nylig var kommen fra Kjøbenhavn.

Her skriver jeg Dig dette Brev til og melder Dig, at jeg ellers har det godt. Kys Børnene fra mig og hils alle gode Venner og Bekjendte og da især Olsen og Biby. Siig Madam Kruse, at hendes Mand, der er ombord paa „Gejser“, har det godt. Ja, hun har maaste allerede hørt fra ham, for „Gejser“ er gaaet til Korsør i Transportfart.

Soldaterne mene, at de snart komme til at slaaes med Tydskerne, jeg vil da haabe, at vi ogsaa komme med i Legen.

Din Dig hengivne Mand
Ole Bjørn.

„Det var et vart Brev,“ sagde Olsen, „naar man hører saadant Noget, faaer man selv lyst til at være med. Jeg kommer til at tænke paa mine unge Dage, da vore Brigger laae og sloges med Engelfmanden.“

„Det er ærgerligt, at jeg i min Stilling ikke kan komme med,“ sagde Biby, „forbandet ærgerligt!“

„Na, der skal ogsaa være Nogen hjemme,“ sagde Olsen, „hvem skulde ellers reparere Skuderne, naar Tjenden har pnutet dem?“

I dette Djeblif kom Emil hjem, og han maatte da ogsaa læse Bjørns Brev.

„Det begynder jo at gaae muntert til,“ sagde han, „heldigvis skal jeg derover om et Par Dage.“

„Det kan jeg lide Dem for,“ sagde Olsen.

„Og skulde vi mødes,“ svarede Emil, „skal det ikke mangle paa en god Flaske Vin.“

„Tak Den, som byder.“

„Dengang Olsen og Biby kort efter gif, sagde den Første:

„Jeg er ogsaa glad for din Skyld, at Studenten rejser, for han har sat Dig adskillige Nykter i Hovedet.“

„Har han det, har han ikke været ene herom. Nu skal vi jo have en fri Forsatning, og saa har Enhver Lov til at have en Mening.“

„Ja, ja, jeg veed nok, at Studenten ikke har været ene om at fortælle Dig og Andre, hvorledes Alt herefter skal indrettes. Jeg talte med en af Byens større Fabrikanter igaar, og han var vred paa den Evangélor, som han kaldte den, der byder, at de, der som Børn nyde fri Undervisning og Understøttelse af Staten, skulle tilbagebetale den ved, at de tilpligtes at forblive i Holmens Tjeneste et vist Antal Aar.“

„Om den Sag have vi jo mange Gange talt, og jeg vedbliver at paaftaae, at det er en Menneskehandel.“

„Na, er det nu blevet en Menneskehandel? Er det da en Wienneskehandel, at Lærlingen skal staae et vist Antal Aar i Være, inden han bliver udlært. Jeg har kjendt Lærlinge, der vare ligesaa dygtige som Svende efter to til tre Aars Forløb, alligevel maatte de vedblive at tjene deres fulde fem Aar som Lærlinge. — Nu, den samme Fabrikant vilde ogsaa have, at vi Underofficerer skulde avancere til Officerer.“

„Ja, hvorfor ikke det?“

„Fordi vi ikke due dertil; Den, der er flaaet til en Stilling, bliver aldrig en Daler.“

„Du er grumme beskeden, Olsen.“

„Na nej. Men jeg er gammel nok til at sætte Tjenestens Tærv over min egen Forfængelighed og Ergjerrighed. Og jeg siger Dig, at selv om vi i visse Henseender kunde forrette vor Tjeneste paa fyldestgjørende Maade, saa ville vi overfor de andre, de studerte Officerer komme til at savyne boglig Rærdom og dannet Omgangstone. Vi vilde tidt gjøre os latterlige ligesom den Proviantforvalter, der i Messen, efter at have spist, stangebe sine Tænder med Gaslen. — Men jeg vil forresten ogsaa tale med Dig om noget Andet. Jeg er glad paa dine Døttres Vegne, at Underlægen kommer bort.“

„Hvad er det for Snak?“

„Han har spadseret med dem paa Tivoli.“

„Med min Tilladelse.“

„Og han har haft en anden Herre med.“

„Det var en Aften, at han derude mødte en god Ven.“

„Ja saa, det var en god Ven?“

„Nyhoders er ogsaa et utaaeligt Sladderhul. Nu har en eller anden Kjælling haft ondt af, at mine Døttre havde kunnet gaae paa Tivoli i net Selstab.“

„Det hører vel ogsaa til Tidens Fremskridt, at Nyhoderspiger gaae paa Tivoli med Grosserer og Studenter?“

„Hvorfor ikke det?“ spurgte Biby raft.

„Ja, ja,“ sagde Olsen, „blot Du ikke maa komme til at fortryde disse Nyhodens Forbedringer. Jeg har nu sagt Dig min Mening. Godnat.“ —

Den Aften, Selgren gif til sin Fætters Sold, mødte han i Akademigade en Herre, spadserende med en ung Pige under Armen. Selgren studede; thi han troede i Herren at gjenkjende sin

Fætter, Grosserereren. Men han forjog dog hurtigt denne Tanke som taabelig. Kort efter stod han i Emils Stue og blev der af Fætteren præsenteret for en Frivillig Torn, en medicinsk Student Hornby og Baadebygger Bibb. Madam Bjørn var i Begreb med at dække Aftensbordet for Emil. Da hun saae Selgren, hilste hun og sagde:

„Det er nok første Gang, at De besøger Deres Fætter.“

Selgren bejaede det. Han kunde have tilføjet, at det var første Gang, han stod i en Nyborders Værelighed. Stjøndt lille, forekom Stuen ham at være meget hyggelig. Da Døren et Øjeblik stod paa Klem, stak den lille Fanny nysgjerrig Hovedet ind, tiltrukken af Rabettens røde Uniform. Selgren gik hen imod hende og spurgte:

„Hvad hedder Du?“

Hun trak sig lidt sky tilbage. Selgren fulgte efter og sagde:

„Du skal ikke være bange for mig. Jeg holder meget af Dig. Hvad hedder Du?“

„Hun kan ikke tale rent endnu, Hr. Konge,“ sagde Anna, som var kommen til, „men hun hedder Fanny, Hr. Konge.“

Selskabet hørte dette og brast i Latter.

„Selgren, Du er bleven Konge,“ sagde Emil.

„Det er den røde Kjole, som har bragt Anna paa den Tanke,“ sagde Moderen.

„Siden Du hilser mig med Kongetitel,“ sagde Selgren til Anna, „kommer jeg til at give Dig en Firkilling.“

Han tog sin Portemonnaie op og gav hende Skillingen. Den lille Fanny rakte ogsaa Haanden i al Trostydighed ud efter en.

„Du vil ogsaa have en Skilling?“ spurgte Selgren. „Men jeg har desværre ingen flere.“

Dog jo, her er min egen Sykkessilling, en Mark med et Hul i, den skal Du faae. Jeg finder vel nok Sykken uden den."

"De maa ikke give Børnene alle de Penge," sagde Moberen.

"Nad det blive min Sag," svarede Selgren lystigt, bukkede sig og gav Fanny et Kys. "Det er en sød lille Pige," sagde han.

Madamen kom til at synes godt om Ra-betten, fordi han holdt saa meget af hendes Børn. Christian faae han ikke; thi han var ude.

Man begyndte nu at tage for sig af Retterne. Emil havde selv indkjøbt en Del af Varerne, og Biby sagde til sig selv, at man kunde se, at man ikke var til Gilde hos nogen Nybordersmand. Han kunde for den Sags Skyld ogsaa høre det; thi ved en Bemærkning af Torn, som var polyteknisk Kandidat, var Samtalen bleven ledet hen paa Naturlovene, og derfra paa Atheisme.

"Jeg gad vide, hvorledes en Atheist, som gaaer mod Tjenden, befinder sig," sagde Torn.

"Ganste vel, tænker jeg," svarede Hornby, som ikke var langt fra at være Atheist, "han kan nu enten være en dannet Mand eller en simpel Bonde. Er han en dannet Mand, vil han roligt modtage den dræbende Kugle; thi han veed, at hans Minde da vil komme til at leve længe i hans Fødeland, er han en udannet Mand, vil han slet ikke tænke over den Sag, han vil kæmpe med dyrist Mod."

"Om den udannede Atheist vil jeg ikke tale," svarede Torn, "men jeg mener, at den dannede Atheist ikke, idetmindste ikke frivilligt, vil gaae i Krig, for ham maa Livsopgaven være sandfelig Nydelse og at opholde Livet, saa længe som muligt."

"De mistjender Atheisterne," sagde Hornby, "de ere jaude Pligtmennesker."

„Jeg vil gjøre Dig opmærksom paa," sagde Emil til Torn, „at Hornby i den sidste Tid er bleven Omgangsven med et Par af vore mest udprægede yngre Atheister."

„Og en af disse," vedblev Hornby, „har anseet det for sin Borgerpligt at gaae frivilligt med i Krigen."

„Saa vil jeg ønske, at han maa blive studt," sagde Torn, „dog nej, man skal ikke ønske Ondt, selv over en Atheist, saa meget mindre, som den af Borgerpligt opfyldte Atheist sandsynligvis i Felten vil gjenfinde Troen paa en personlig Gud."

„Han er stærk i sine Principer," lo Emil og nævnede Vedkommendes Navn. „Jeg har lagt Mærke til, at der i den nye Tid findes en ikke ringe Atheisme og en vis kraftig Sandselighed."

„De To staae aabenbart i Forbindelse med hinanden," svarede Hornby.

„Du mener, at Atheisterne nøddendigtvis ikke kunne være Afløser?" spurgte Torn.

„Det er dog ikke vist, at her er nogen Sammenhæng tilstede," svarede Emil. „I enhver Tid, hvor noget Nyt kommer til Gjennembrud, hvor Videnskaberne, som en Følge heraf, ere i stærk Bevægelse, vil man altid finde en kraftig Sandselighed."

„Atheismens Sandselighed maa altid være ustjøn," sagde Torn, „jeg beklager den stakkels Kvinde, som stænkter en Atheist sin Haand."

„Hvorfor?" spurgte Hornby. „Kjærligheden griber den Troende og Ikke-Troende paa samme Maade; thi den er jo ikke Andet end en elektrisk Strøm, som er stærkest i Ungdommen og taber sig med Aarene."

„Og saa er det vel gennem Djnene, at Kvinden udsender sine elektriske Gnister mod vort Hjerte?" spurgte Torn.

„Na ja, det kan siges,“ svarede Hornby.

„Men naar,“ vedblev Torn leende, „vi ikke strax kunne vinde en Kvindes Kjærlighed, maa det jo tilsidst kunne lade sig gjøre ved Hjælp af Ectriceermaskinen?“

„Nu vaaser Du,“ svarede Hornby fortrydelig.

„Lader os ikke tale om et saa alvorligt Emne iaften,“ sagde Emil, „det kan neppe have noget Tilløkkende ved sig for min ærede Fætter og min anden ærede Gæst. Kom, Biby, lader os drikke en Snaps sammen.“

Samtalen lededes over paa de store Refor-
mer, som forestode ogsaa i Marinen. Biby var
her en ivrig Modstander af det Bestaaende, og ikke
uden Grund havde Olsen advaret ham mod at tage
sig iagt. Hornby smigrede Baadebyggeren ved at
sige, at hans Anskuelser vare sunde og rigtige, men
Torn tillod sig den Bemærkning:

„Hvad vilde Deres Foresatte sige, dersom de
hørte Dem fremsætte Sligt?“

„Udenfor Tjenesten,“ svarede Hornby, „skulde
jeg mene, at Hr. Biby er sin egen Herre. Han
vil snart faae Ret til at vælge til den lovgivende
Forsamling, og Den, som har en saadan Ret, har
tillige den Pligt at følge med Tidsbegivenhederne,
saaledes at han giver en dygtig og frisindet Mand
sin Stemme. Er det ikke Stort at tænke sig, at
nu vil den arbejdende Klasse ogsaa faae Ret til
at sende Mænd til Thinget? Snart ville de danske
Bølgere blive saa oplyste som Bølgene i Paris.“

Hornby kom nu ind paa Socialismen, hvoraf
Flere end han i 1848 vare Tilhængere. Efter-
haanden bortdunstedes dog denne taabelige Rus.
Imidlertid tiltalte dens Læresætninger Biby i høj
Grad, og bidroge til „at gjøre ham tosset“, som
Olsen ved en Lejlighed udtrykte sig. For Selgren

var det Meste, af hvad han den Aften hørte, nyt og ukjendt. Han deltog næsten ikke i Samtalen, men da man gik over til at synge de nyeste Krigssange, var han med; han havde en smuk Stemme, som han havde besluttet at uddanne, naar han blev Officeer.

Selgren holdt Maade med at drikke, men ikke saaledes Biby, der, dengang Selskabet stiltes, maatte følges til sit Hjem i Løvegade.

„Den fjerde Stand blev drukken iasten,“ sagde Torn ironisk.

„Spot ikke over den fjerde Stand,“ svarede Hornby, „der vil komme en Tid, da den vil blive den første.“

„Du venter maasse at blive Præsident i en dansk Republik?“ spurgte Torn. „Foreløbigt maa Du nøjes med at være Præsident ved vore Sold.“

Man skiltes leende fra hinanden, og Dagen efter rejste Emil med Bataillon en til Hæren. Lejligheden i Bjørnegade var ledig.

Niende Kapitel.

Ende paa Kadetlivet.

Det er ikke Hensigten her, at skildre Krigsaarenes veylende og løstende Begivenheder, især da ingen af vor Fortællings Hovedpersoner toge Del i dem. Vel var Bjørn ombord paa et Krigsskib, men det indskrænkede sig til at blokere, Emil Bjørnson var ogsaa ved Hæren, men hans Virksomhed var stille og lidet fremtrædende. Det frie, frejdige Soldaterliv fik en heldig Virkning paa ham, han opgav de fleste af sine yderliggaaende Anskuelser og

erkjendte, at kun et disciplineret Folk kan i Sandhed være et frit Folk.

Grosserer Bjørnsons Hus var blevet Samlingsstedet for flere af vore fremtrædende Politikere, og Alle vare enige om at beundre Fruens Mand og Energi. Det skyldtes væsenlig hende, at hendes Mand var bleven udnævnt til Statsraad. Denne Udnævnelse syntes ikke at være hendes Svigerforældre ganske tilpas; thi Agenten holdt ikke af, at hans Søn skulde staae højere i Rangforordningen end han, at i Firmaet Bjørnson & Søn Søn skulde være mere end Bjørnson. Det gode Forhold blev imidlertid ikke forstyrret mellem de to Familier, skjøndt det undertiden kom til temmelig hidfige Disputer, idet Agenten ikke kunde finde sig i mange af den nye Regerings Reformers.

Elisabeth havde i sin Svigerindes Hus gjort Bekjendtskab med en yngre Præst, der efter et halvt Aarstids Forløb anholdt om hendes Haand og fik Ja. Brylluppet blev fejret med megen Pragt, og strax derefter tog det unge Par over til Præstegaarden paa den jydste Hede. Der fandt den unge Kone sig hurtigt tilrette i de nye Forhold, som vare saa forskjellige fra dem, hvortil hun havde været vant.

Stage var avanceret fra Oberstlieutenant til Oberst og havde en Vinter været med sin Bataillon i Hovedstaden. Hans Kone havde født ham en Søn.

Selgren Bjørnson var kommen i Afgangsklassen og havde Udsigt til at blive Officeer den 1ste November 1850. Han var nu i en Alder af noget over nitten Aar, høj og velvogen. Det var den 25de Juli 1850, at Afgangsklassen var ude paa Øster-Blaci for under en Ingenieurofficeers Ledelse at faae lidt praktisk Kjendtskab til at anlægge Skandser, Miner o. s. v. Dagen var regnsuld, og da man holdt Hvil for at spise Frokost,

søgte man, saavidt mulig, Th for Regnen i det lille Materialhus, som ligger omtrent ud for Sølvgade.

Da kom en Underofficer fra Byen med et Skillingsblad og fortalte, at der havde staaet et Slag den foregaaende Dag Syd for Flensborg, og at Fjenden var slaaet. Et Hurra hilsende denne Efterretning, men Glæden dæmpedes Noget, da man saae, at Fægtningen blot havde været Indledning til Kampen den følgende Dag. Spændingen blev nu uhyre efter at saae at vide, hvorledes Slagets Udfald vilde blive. Der blev ikke arbejdet meget paa Glaciet den Dag.

I selve Byen var Spændingen lige saa stor. Skillingsbladene sandt rivende Afsætning. Først den følgende Dag kunde man dog have bestemte Efterretninger. De kom; Slaget var vundet, den danske Hær stod i Slesvig. Men Tabene havde ogsaa været store, foruden de højere Officerer: Schlegel, Læssø, Trepta, Saint Aubain o. s. v. var der faldet en Mængde Officerer af de lavere Grader. Det Rygte begyndte at udbrede sig paa Akademiet, at Afgangsklassen strax skulde afgaae som Officerer. Rygtet viste sig at være sandt.

Der herskede stor Jubel mellem de unge Officerer, især da de bleve underrettede om, at de strax skulde afgaae til Hæren. Det gjorde dog et Staaer i Glæden, at deres Udnævnelse lød paa „foreløbig uden Anciennitet“; det betød, at adskillige Reserveofficerer sandsynligvis vilde blive satte ind i Linien foran Akademiofficererne. Naar man har anket over, at Tonen i Officereskorpset efter Krigen ikke var saa god som før, da skuldes det vistnok fornemmelig den hensynsløse Maade, hvorpaa dels Officeresudnævnelserne sandt Sted og dels Overgangen fra Reserven til Linien stete. Kadeten gif

strax over til at blive Linieofficeer, medens man derimod fra Geleddet i Reglen først avancerede til Reserveofficeer og, saafremt man udmærkede sig, derfra blev sat over i Linien. Men det hændtes undertiden, at de, som udnævntes til Lieutenanter i Linien, kun havde udmærket sig ved at gjøre sig behagelige for deres Bataillonskommandeur. Man havde opfundet Stikordet „Examen paa Balpladsen“, det skulde skjule Syndernes Mangfoldighed og høde paa, at Enkelte, som knap kunde læse og skrive, havde faaet Epauletten. Alt kunde imidlertid være blevet redresseret, dersom man havde udnævnt Alle fra Geleddet til Reserveofficerer, og saa givet de Dygtigste Udgang til at komme i Linien efter at have taget en Examen, der godtgjorde deres militaire Dannelse. Officeerskorpset tabte den Ensartethed, som havde været dets Styrke før Krigen, og det kom til Rivninger, som maatte svække den gode Tone. „Folkelig“ blev Officeerskorpset ikke; thi mange af de fra Geleddet udnævnte Officerer adopterede efter deres Udnævnelse høist ufolkelige Anstuelser. Man tilgive os disse faa Bemærkninger, som ikke ere rettede mod Noget i Særdeleshed, men udtalte i al Almindelighed, og som vist ville blive understrebnede af enhver dygtig Officeer, hvad enten han er udnævnt fra Akademiet eller fra Geleddet.

Den Dag, Selgren første Gang bar sin Lieutenantsuniform, blev han tiltalt paa Gaden af en Rybordersmand og gratuleret i Anledning af sin Udnævnelse til Officeer. Selgren gjenkjendte Biby, hvem han ikke havde seet, siden hin Aften i Ryboder for over to Aar siden. Manden var kommen til at se betydelig ældre ud.

„Nu, hvorledes gaaer det?“ spurgte Selgren.

„Snar, Hr. Lieutenant.“

„Hvad er der da iverjen?“

„Der er det iverjen, at det er en forbandet Tid, vi leve i.“

„Men jeg synes at hufte, at De er en Tilhænger af den nye Tid?“

„Ikke mere. — Seer De, Hr. Lieutenant, i gamle Dage kunde man holde sine Døttre inde, nu derimod føjte de ude. Ja, jeg vil rent ud sige Dem, Hr. Lieutenant, at min ældste Datter er kommen for Skade og har faaet sig en Søn. Faderen hedder Hansen og er nok Fuldmægtig paa et Handelskontor. Han var en god Ven af Deres Fætter, Doktoren.“

„Hvad De der fortæller mig, gjør mig ondt.“

„De kan troe, at Josefine var saadan en pæn Pige. Ja, ja, Overkanoneer Olsen sagde mig nok dengang, at jeg ikke skulde lade Tøsene løbe i Tivoli med Kavallerer. De har vel ikke kjendt Olsen? Han sprang ifjor i Luften med „Christian den Ottende“.“

„Jeg har ikke kjendt ham.“

„Bjørn veed jeg, at De kjender. Han er baade bleven Overkanoneer og Danebrogsmænd. Han har ligget og blokeret den meste Tid, nu er han kommen med Kanonbaadene ned paa Slesvigs Beskyt. — Men jeg opholder Dem nok, Hr. Lieutenant. Farvel.“

Biby forlod Selgren, som var paa Vejen til Akademiet for at høre, om der var kommet Ordre fra Krigsministeriet til Afrejse. Om Aftenen var han hos sin Onkel, der traf ham tilfide og sagde:

„Hør, Selgren, jeg veed, at de fleste Lieutenanter maae gjøre Gjæld. Saa længe jeg lever, skal Du ikke komme dertil, saafremt Du opspør Dig vel. Mangler Du Penge, saa skriv et Par Ord til din gamle Onkel, og Du skal blive hjul-

pen. Der har Du 100 Rdl. til at begynde med. Intet Afflag eller jeg bliver vred."

Selgren var endnu for ung til at paaffjønne, hvor meget Onkelsens ædelmodige Tilbud var værd. Han havde intet Begreb om Pengenes Værd, og hvor let de smutte bort, naar man vil deltage i Livets Glæder.

Statsraadinde Bjørnson forærede Selgren et Par kostbare Pistoler og bad ham skyde rigtigt mange Fjender ihjel med dem. Hun var i disse Dage ikke godt Humeur og dvælede mere ved de Faldne end ved Sejren. Hendes Søster var en Dag kommen op til hende og havde sagt:

„Lieutenant Frossing er falden ved Isted."

„Hvorfra veed Du det?" spurgte Amalie med dirrende Stemme.

„Jeg har idag modtaget et Brev fra Emil Bjørnson. Her er det. Han skriver, at Frossing, dødelig saaret, blev bragt tilbage fra Balpladsen til den Ambulance, hvorved Emil var. Frossing havde anmodet ham om at bringe mig sin sidste Hilsen og at sige, at hans bedste og sidste Tanke i dette Liv havde været mig. Og at hans Kjærlighed skulde følge ham til Evigheden. — Emil tilføjer, at jeg ubetinget kan stole paa hans Diskretion. — Men hvad fejler Dig, Amalie, Du bliver bleg."

„Det er gyseligt at tænke sig, at et saa smukt Menneſte er falden for Fjendens Kugler."

„Du græder."

„Ja, jeg græder over Krigens Elendighed. — Men Du tager Sagen saa rolig."

„Jeg har forlængst glemt denne Ungdomsforelskelse; jeg lever udelukkende for min Mand og min lille Georg."

„Men han havde ikke glemt Dig. Han staaer

for mine Dine som en ædel Helt; var jeg Digter, vilde jeg kunne skrive et dejligt Digt om ham."

"Du havde dog dengang saa meget imod, at jeg blev hans Forlovede."

"Javist, javist, men havde jeg ikke Ret, er Du ikke lykkelig nu?"

"Jeg er saa lykkelig, som jeg kan ønske mig at blive. — Men jeg maa nok sige Dig Farvel; ellers faaer jeg ikke Maden færdig til rette Tid."

Da Charlotte var gaaet, udbrød Amalie:

"Og hun kan tænke paa Mad! Hun var ham ikke værd."

Amalies gamle Kjærlighed vaagnede paany, for hende blev Frossing en Halvgud. Men denne Kjærlighed til en Udsød gjorde hendes Sind mildere, den drog hende hen til Kristus, hun erkjendte, at den var en Forbrydelse, og for at udsone den nærmede hun sig sin Mand og søgte at vinde hans Kjærlighed, som hun hidtil havde forsmaaet. Det var vanskeligt; thi Karls Tanker vare forlængst dragne bort fra Hjemmet.

En af de første Dage i August forlod Selgren, i Forening med sine øvrige Klassekammerater, Kjøbenhavns Rhed ombord paa et lille Dampskib. Et Par af Landkabetakademiets Officerer vare med, de skulde overtage Kompagnier ved Hæren. Det var første Nat, Selgren skulde tilbringe udenfor sin Fødeby, det var maasse Begyndelsen til glimrende Eventyr eller maasse førte Dampskibet ham over til en tidlig Grav ved Siden af de andre faldne Helte.

Et rungende Hurra fra den ved Toldboden forsamlede Mængde ledsagede Skibet.

Anden Bog.

Bjørnsen.

Tiende Kapitel.

Bigen fra Ejdersted.

En mørk og raakold Novemberdag 1851 stod Bagtparaden opmarcheret i Gothersgadens store og ubyggelige Exerceerhus. Klokken kunde være henimod 11. Paraden bestod af to Batailloner, hvoraf den ene havde højre, den anden venstre Fløj. Majoren, der hørte til højre Fløjs Bataillon, kommanderede altid Paraden, indtil den overleveredes til Kommandantskabet. Overfor Midten af hver Bataillon stod dets Officeerskorps med Bataillonskommandeuren foran.

Lidt før Klokken 11 aabnedes Exerceerhusets søndre Port, og Kommandanten, ledsaget af Pladsmajoren og Kaptainvagtmesteren, steg ned i Huset ad den lille Stentrappe. Der blev kommanderet: „Bataillon Stulder! Se til Højre!“ Den lille General, som dengang var Kommandant, gik da ned ad Rækkerne, sædvanlig holdende med venstre Haand om sin Portepe. Han hilste enhver Officeer i Bagtparaden med et Godmorgen, og naar han vendte tilbage, hilste han paa de overfor Paraden staaende Officeerskorps.

Foran det midt i Exerceerhuset staaende born-

holmske Stueuhr stillede derefter Kommandanten sig. Majoren kommanderede: „Præsenteer Gevær!“ saluterede med Sablen og gif. Nu traf Pladsmajoren sin Sabel, kommanderede: „Bataillon Skulder!“ og dernæst „Vergaddering!“ Brigademusikforpset paa høire Fløj istemte en lystig Marche, svingede ud, marcherede ned til Uhret og tilbage igjen paa sin Plads. Efterat der paany var blevet præsenteret Gevær, blev der svinget ud med Sektioner, og Paraden marcherede med skuldbret Gevær Exerceerhuset rundt og ud ad den Port, hvorigjennem Kommandanten var kommen.

Lieutenant Selgren Bjørnsen var den Dag i Paraden, han skulde have Vagt paa Gammelholm. Forrest marcherede Hovedvagtens Afløsning, ført af en Kaptajn, lige bagefter kom Selgren, der saaledes havde godt af Musikken; de bageste Vagter kunde i Reglen ikke høre den. Paa Kongens Nytorv skiftes Paraden ad, og Musikken marcherede i Spidsen for Afløsningen ind paa Hovedvagten.

Enhver kan vist erindre, at tidligere dannede i Større-Stræde en Grav og en Mur Grændsen mellem Værftet og Byen. Ligesom Holmensgade og midt paa den høje, gule Mur var en Port, der førte ind til Gammelholm. Strax tilhøjre indenfor Porten laa en Bygning, hvori fandtes Vagt- og Arrestlokaler. Da Selgren marcherede ind ad Porten, stod den Vagt, der skulde afløses, opmarcheret foran Fourchetterne. Afløsningen stillede sig ligesom den, begge Vagter præsenterede for hinanden, og Kommandeuren for den gamle Vagt traadte frem og overrakte Kommandeuren for den nye Vagt Postsedlen, det vil sige, en Seddel, hvorpaa alle de udstillede Poster stode angivne. Efterat der var blevet taget ved Foden, blev den nye Vagt indbølt

og Gefrejderen kommanderet frem, for i Forening med den ældre Vagts Gefrejder at „føre Posterne op“. Begge Officerer traadte nu ind i Vagtstuen, og Inventariet fremvistes og overleveredes til den nye Vagtkommandeur.

Hver Officeersvagt havde sit Inventarium af Sølvtøj, Knive, Kopper, Glas, Themastiner, Kaffe-kanter o. s. v. Dette Inventarium var bekostet og vedligeholdtes af Officeerskorpsset selv, og det Fond, hvoraf det kompletteredes, bestyredes af to, dertil valgte Lieutenanter. Hver Morgen kom en gammel Sergent og underkastede det et nøjagtigt Eftersyn. Gammelholms Vagt var en af Kjøbenhavns hyggeligste Vagter. Den bestod af en større, forreste Stue og en bagved liggende mindre, hvori der var en Skorsten til at koge paa. Vige under Bygningens ene Side løb Mastegraven. Neppe var den Officeer, som skulde afløses, færdig med at underrette Selgren om, hvad der ellers var at iagttage paa Vagten, som stod under Holmens Chef, og om hvor ofte Posterne skulde inspiceres, før Gefrejderen kom tilbage med de afløste Poster. Begge Vagter præsenterede paanh for hinanden, og den afløste Vagt marcherede bort, medens hver Vagts Hornblæser ligesom ved Ankomsten blæste af alle Kræfter.

Neppe var Afsløsningen borte, før Stuegefrejderen, i Reglen Lieutenantens Oppasser, kom med en stor Torvekurv, der indeholdt Vagtkommandeurens Piber og Tobak og en Del Mad- og Drikkevarer. Paa Armen havde Oppasseren sin Herres gamle Uniformsfrakke, som Selgren strax iførte sig; thi en ny Frakke vilde lide altfor meget paa en Vagt, hvor man hele Dagen gik med Skærf og Kaarde, og hvis læderbetrukne Sofa og Stole gaaede ikke lidt paa Tøjet.

Dengang Oppasseren havde udpakket Kurvens

Indhold, stoppet Lieutenanten en Pibe og rakt ham den, trak han et Brev op af Lommen og sagde:

„Det Brev er kommet, efterat De var gaaet.“

Lieutenanten tog Brevet og studsede, da han mødte en Damehaand. Han aabnede det i Hast og saae, at Sproget var tydsk. Brevet var kort og lød saaledes:

„Mød mig imorgen Aften paa Kongens Nytorv. Jeg ønsker at tale med Dem om en uhyre vigtig Sag. Dora.“

Selgren var aldeles forbauset; han kjendte ingen Dame med dette Fornavn og overhovedet ingen Dame, som kunde opfordre ham til et Stevnmøde. Forgjæves anstrengte han sin Fantasi for at ubfinde, hvem Damen kunde være. Han blev afbrudt i at tænke derpaa, da nogle Kammerater traadte ind og inviterede sig selv til Frokost. Mellem disse var Konfelt, der blev tilbage, dengang de Andre vare gaaede. Han var i daarligt Humour, og da Selgren spurgte ham om Aarsagen, svarede han:

„Det er dog bedst, at jeg siger det. Dengang jeg laa i Ejdersted, var jeg inkvarteret hos en Lehnsmænd Døls, jeg kjede mig og søgte at fordrive Kjedsomheden ved at kure til Lehnsmændens Datter. Pludselig fik vi Marcheordre, men inden vi rejste, kom Lehnsmændens Datter ind paa mit Bærelse, slog Armen om min Hals og fortalte hulkende, at hun elskede mig, og at jeg maatte love at komme igjen og forlove mig med hende. Var jeg fattig, gjorde det Intet til Sagen, hendes Fader var rig og vilde give hende 100,000 Mark Courant i Medgift. Jeg stod som himmelfalden, jeg mente, at min Kour havde ikke været af den Bestaafenhed, at den kunde give hende Anledning til at troe, at jeg vilde forlove mig hende. Hun

havde ofte hørt mig sige, at jeg aldrig vilde forlove mig med en Dame, der havde Slesvigholstenfle Sympathier, og det havde hun. Det hastede, Kompagniet var ved at træde an, jeg sagde hende nogle beroligende Ord, som maatte i Hastværket ikke have været ganske overbejede, og jeg stødte til mit Kompagni. Hele Sagen var ganske gaaet mig af Glemme, da traadte Lehnsmændens Datter igaar ind til mig. Hun var rejst hjemmefra for at opsøge mig. Du kan tænke Dig, at jeg blev baade forundret og ærgerlig. Det kom til en Scene, i sin Fortvivlelse sønderrev hun sit Shawl og optraadte paa en heftig og uhyggelig Maade. Da hun saae, at jeg var ubøielig, truede hun med at gaae til min Familie, som til al Uheld i disse Dage er kommen her til Byen. Det vil blive en Skandale."

"Hvad hedder hun?" spurgte Selgren.

"Dora, Dora Delfs."

"Nu forstaaer jeg det Hele," udbrod Selgren og viste Kønfelt Brevet.

"Det maa være hende," sagde Kønfelt, "hun har seet Dig flere Gange besøge mig, da jeg laa i Kvarteer hos hendes Fader. Nu vil hun tale med Dig, før hun taler med min Familie. Selgren, Du maa hjælpe mig og se at faae hende til at rejse hjem."

"Sagen vil blive vanskelig," svarede Selgren eftertænkksom.

"Hadde min Kur været alvorlig," sagde Kønfelt, "hadde jeg sat Pigen Nykker i Hovedet, jeg vilde have betragtet det Hele som en fortjent Straf, men . . ."

"Tavist, vi maae se at undgaae Skandale," sagde Selgren. "Hun maa jo kunne indse, at selv

om hun fik sin Krig frem, og I bleve gifte, vilde det blive et højt ulykkeligt Ægteskab."

"Bagt i Gevær!" raabte Skildvagten udenfor. Det var Admiralen, som gik forbi, og hvem Selgren maatte ud at gjøre Honneur for. Da han kom ind, sagde Kønfelt Farvel, og at han vilde komme igjen om Aftenen. — Selgren gik ud for at inspicere Posterne og saae for første Gang det gamle Orlogsværst, hvor Christian den Fjerde særdeles saa meget, hvor han fra Kloffen fire om Morgenen kunde staae hele Timer og betragte Arbejderne, støttet til sin lange Stok, hvori han havde baade Tommestok og Vaterpas. Selgren glemte et Øjeblik Kønfeldts Kjærlighedshistorie for at betragte en Dampskonnert, der var i Begreb med at løbe af Stabelen. Da tiltaltes han med et "Goddag, Hr. Lieutenant."

"Er det Dem, Overkanoneer Bjørn," sagde Selgren og rakte ham Haanden. "Sidste Gang, vi saaes, var nok nede ved Ejderen."

"Det var saa, Hr. Lieutenant. Vi maatte gjøre Tjeneste som Landsoldater. Det var fornøjeligt. Og kan Hr. Lieutenanten saa huske, at De engang var paa Forpost, og at jeg stod under Deres Kommando, og da De hørte, at jeg havde faaet Brev om, at min Kone havde faaet sig en Søn, trakterede De mig med Portvin og drak paa den Villes Velgaaende."

"Jeg erindre det," svarede Selgren, "ventede Deres Kone saa med at faae Barnet i Kirke, til De kom hjem!"

"Begrubeligvis gjorde hun det. Vi havde et ordenligt Knas og drak den lille Selgren Frederik Bjørns Staal."

"Men det er jo mine Fornavne."

"Hedder Hr. Lieutenanten ogsaa Selgren Frederik."

„Javel gjør jeg det.“

„Det var da et løjerligt Træf. Min Dreng er opkaldt efter min salig ældre Broder, og de to Navne have nok altid været i min Familie.“

„Har Deres Familie altid boet i Nyboder?“

„Javel har den det.“

„Hvad var Deres Fader?“

„Han var Overkanoneer ligesom jeg. Og han havde to Sønner, hvoraf jeg var den ene, og den anden er død, han hed Selgren Frederik.“

„Og Deres Bedstefader?“

„Han var ogsaa Overkanoneer. Men jeg kan kun huske det om ham, at det var en gammel Mand, at han boede omme i Løvegade, da han var bleven pensioneret, og at han gik med Pidsk og bar Knæbuks.“

„Harde han Brødre?“

„Ikke i Holmens Tjeneste, men jeg husker, at min Fader har fortalt mig, at min Bedstefader havde en Broder, men at de to Brødre vare blevne Uvenner i deres Ungdom over en Pige, som tilsidst blev min Bedstefaders Kone. Men det er Noget, jeg ikke har brudt mit Hoved med at tænke paa.“

„Ja, mit Kjendskab til min Familie er neppe synderlig større end Deres,“ sagde Selgren, „min Fader var Kaptain og hans Fader Hofstrømmer, det er Alt hvad jeg veed. Interessant vilde det være, dersom vi kunde opdage, at vi nedstamme fra samme Olde- eller Tipoldefader. — Det er dog neppe rimeligt. Hvorledes har ellers Deres Familie det?“

„Tak, godt.“

„Og den lille Fanny, hvem jeg forærede min Lykkestilling?“

den.“ „Den har hun endnu. Min Kone har gjemt

der hed Biby . . .“

„Biby? Han er affediget. Hans Datter kom for Skade, det tog han sig meget nær, og saa slog han sig til Flasken. Nu sidde Døttrene hjemme og hænge i fra Morgen til Aften, og den lille Dreng er da ogsaa hjemme. Faderen er meget god mod Dattersønnen, naar han er ædru, men naar han er fuld, slaaer han den lille Erik. Men maa jeg spørge, kommer Deres Fætter Doktoren ikke her til Byen?“

„Jeg antager det. Han ligger for Djebkiffetovre i Slesvig, men vil nok tage Permission for at fuldende sine Studeringer.“

„Det var ret en herlig Mand. Mon han skulde have Lyft til at boe hos mig igjen. Lejligheden staaer ledig!“

„Det er maasse muligt. Han var meget fornøjet da han boede der sidst.“

„Jeg veed det Hr. Lieutenant, og det glæder baade min Kone og mig.“

Kort før det blev mørkt, stod Selgren et Djebkiff i Gammelholms Port og saae ud paa Gaden. Han lagde ikke Mærke til, at han blev skarpt iagttaget af to Damer, som stode paa den anden Side af Gaden. De talte ivrigt sammen, endelig skraaede de over Gaden, og den ene Dame tiltalte ham paa Tydsk og sagde:

„Jeg er Dora, som har skrevet Dem til idag; da jeg nu seer Dem her, vil jeg gjerne spørge Dem, om De her har Lejlighed til at høre, hvad jeg vil sige Dem?“

„Jeg har baade Tid og Lejlighed, hvis De vil behage at følge med.“

Han bød Damen ind i Vagstuen og gav Oppasseren Ordre til at tænde Lys. Doras ledsagerinde saae sig nysgjerrig om, men Selgren studsede og spurgte:

„Er det ikke Frøken Peters, Datter af Justitsraad Peters, med hvem jeg har den Ære at tale?“

Den Tilstalte rødmede og svarede:

„Jo, jeg er Grethe Peters. Min Kousine har anmodet mig om at ledsage sig, da hun ikke kjender Vhen.“

„Frøken Delfs er Deres Kousine?“ spurgte Selgren overrasket.

„De kjender mit Familienavn?“ spurgte Dora overrasket.

„Og jeg kjender maastee Aarsagen til Deres Nærværelse her; De veed, at jeg er en Ven af Lieutenant Kønfeldt.“

„Han har allerede fortalt Dem . . .“

„Ja“

„O, han har naturligvis udsmykket sin skjændige Afsærd mod mig. Jeg kommer til Dem for at bede Dem om at staae mig bi. Han skal ægte mig.“

„Min Frøken, De maa kunne indsee, at det kan man ikke tvinge en Mand til.“

„Men jeg elsker ham, han har ladet mig troe, at jeg var gjenelsket, og det er derfor skjændigt, dersom han nu forlader mig.“

Dora brast i en lidenskabelig Graad.

„Det gjør mig meget ondt for min Kousine,“ sagde Grethe Peters. „Deres Ven maa være en daarlig Person.“

„Min Ven kan muligvis have handlet urigtigt, men en daarlig Person er han ikke. Jeg henstiller til Dem, Frøken Peters, om De troer, at et Ægte-

skab mellem Kønfelt og deres Kousine vilde blive lykkeligt."

"Det vilde det rimeligvis ikke."

"Jo, det vilde," raabte Dora, "for jeg elsker ham saa højt, saa ubestrikeligt."

"Men han elsker ikke Dem," sagde Selgren.

"Jeg skal faae ham til at elske mig," raabte Dora, "er jeg vel styg eller gammel eller . . .?"

"Derpaa kommer det slet ikke an. Jeg indrømmer, at De er ueget smuk, men desuagtet har De ikke kunnet vinde Lieutenant Kønfelds Kjærlighed. Det er muligt, at en Dame, som er mindre smuk og indtagende, kan vinde hans Hjerte. Desuden har han vistnok sagt Dem, at han ikke kan elske en Dame, der nærer slesvigholstenske Sympathier."

"Jeg vil rive dem ud af mit Hjerte, jeg vil elske de Danske og hade Slesvigholstenerne, naar han blot vil elske mig."

"Du nedværdiger Dig selv ved denne Tryglen om en Mand's Kjærlighed," sagde Frøken Peters.

"O, Du veed ikke, hvad det er at elske!" raabte Dora. "Jeg vil, jeg maa blive hans Kone, jeg gaaer til hans Familie, jeg har allerede sagt ham det."

"Du vil dog ikke prostituere Dig saaledes?" spugte Kousinen forstrækket.

"Det vil jeg dog vise Dig."

"Frøken Delfs," sagde Selgren, "De er altfor exalteret."

"Sig heller, at jeg er gal; jeg er gal, men det er af Kjærlighed."

"Jeg troer næsten, at Du siger sandt," sagde Frøken Peters, "huff paa, hvor Du er. Det Hele er jo næsten en Skandale."

"Skandale! Ja, lad det saa blive en Skandale."

O, I blege Kvinder fra de mørke Gader, I vide ikke, hvad det er at elske som vi dernede ved det brusende Hav, hvorover Stormen kommer susende med Binger af Taage og med Djne, der lyne gennem Ratten. Jeg er Stormens Barn."

Selgren og Frøken Peters saa forbausede paa hinanden, da traadte Rønsfelt ind ad Døren, han kunde ikke være kommen i noget uheldigere Djeblig. Da Dora fik Dje paa ham, styrtede hun ham imøde og raabte:

"Ove Rønsfelt! Ove Rønsfelt! Skjæbnen vil det; vi skulle mødes."

"Jeg har sagt Dem min Mening," svarede Rønsfelt koldt, "jeg troede, at vi ikke havde noget Mere at sige hinanden."

"Jo, jo, meget Mere, uendelig meget Mere," sagde hun.

"Er det ikke muligt at saa Ende paa denne uhyggelige Situation?" spurgte Frøken Peters Selgren.

"Jeg veed det ikke," svarede Selgren forlegen, "kan De ikke sige, at De maa gaa. Hun vil vel ikke blive alene her tilbage."

Frøkenen nikkede og sagde:

"Kom Dora, lader os gaae; det gaaer ikke an at blive her."

"Gaa," svarede Dora, "gaa du kun; hvor Lieutenant Rønsfelt er, der bliver jeg."

"Saa vil jeg gaae," svarede Rønsfelt og gif.

Neppe var han ude ad Døren, før Dora styrtede efter ham.

"Det bliver Skandale," sagde Frøken Peters, "hvad skal jeg gjøre?"

"Skal jeg lade min Oppasser følge Dem hjem?"

"Men kan jeg forlade min Kofjune?"

„I ethvert Tilfælde er det nu saa mørkt, at det De behøver Ledfagelse.“

Frokenen indrømmede dette, og Oppasseren fik derfor Ordre til at ledsage hende. Selgren var meget fornøjet ved, at Damerne havde forladt Bagten; han kunde dog ikke saa det nye foresaldne Optrin ud af Tankerne, han gruede ved at blive elsket af en Kvinde som Dora, men hendes Kousine, som han havde truffet nogle Gange i Selskabslivet, havde behaget ham i høj Grad. Tidligere havde han ikke lagt synderligt Mærke til hende, hendes Personlighed havde ikke stilt sig ud fra den store Damesværms, nu havde han derimod faaet Dje for den. Han vidste, at hendes Fader var Justitsraad og ansat i det slesvigste Ministerium.

Da slog Klokken otte, og Skildvagten kaldte ud til Bøn. Denne Skik er nu, saavidt vi vide, affasset, men det var en smuk Skik. Hornblæseren blæste nogle langsomme Toner paa sit Horn, og imens stod Mandskabet med Geværer ved Foden og Haanden til Huen. Det var en kort Paamindelse om det Evige, en Bøn til Hærskarernes Gud om ogsaa at tage den lille danske Hærskare i sin Baretægt.

Efter Bønnen gik Selgren atter ind i Bagstuen, hvor kort efter Rønfelt paany indfandt sig, men i en meget ophidset Tilstand. Han fortalte, at Dora havde truet ham med at tage Livet af sig, at hun var ilet ned mod Kanalen i den Hensigt at kaste sig i denne, og at heldigvis hendes Kousine, ledsaget af Oppasseren, i dette Øjeblik var kommen til. Noget beroliget var hun gaaet bort fra Kanalen og op i Gaden, hvor Rønfelt havde set Lejlighed til at smutte ind i en Gadedør og gjemme sig. Ved at høre dette, brast Selgren i Latter.

„Undskyld,“ sagde han, „men det er virkelig

morsomt. I Almindelighed er det de unge Piger, som gjemme sig i Gadedøre for en forfølgende Herre, men her er det en ung Herre, som maa gjemme sig."

Der var noget Smittende ved Selgrens Patter og synlig oplivet sagde Rønfelt:

"Jeg tager otte Dages Permission og besøger en Onkel ude i Sjælland, hun har vel saa forladt Byen, naar jeg kommer tilbage."

Selgren mente, at det var en meget fornuftig Beslutning; thi det maatte jo være høist uhyggeligt at blive elsket paa en saadan Maade.

"Der er," sagde Rønfelt, "hos Friserinderne en Videnskabelighed tilstede, som vi rolige og sindige Danste ikke kjende noget til hos vore Kvinder. Betragt engang en Friserinde, hun er fyldig, velstakt og smuk, men Skjønheden synes mere at skulle opflamme Videnskaben, end at vække Kjærlighed, og jeg har den Overbevisning, at Doras Videnskab, som nu flammer saa højt, snart vil være udsukt eller føres over paa en Anden."

"Eller ogsaa vil den blive til Had," sagde Selgren

"Hellere hendes Had end hendes Kjærlighed. Hvilket Held, at hun, da jeg boede hos hendes Fader, ikke fik gjort mig forelsket, hvor let kan det ikke skee ved dagligt Samliv med en ung, smuk Pige?"

"Jeg beklager hendes Kousine, som er tvungen til at høre paa Doras vilde Udbrud."

"Jeg lagde ikke Mærke til Kousinen. — Du kan troe, at jeg blev hed i Hovedet, dengang jeg ufornodet traf hende her. — Blot hun nu ikke gjør mig en Bisit, inden jeg er kommen bort. — Jeg maa sørge for, at min Dør er godt tillukket."

Oppasseren meldte sig og fortalte, at Damerne vare blevne fulgte hjem, efterat de paa den Enes

Opfordring vare gaaede gjennem flere Gader for at søge efter Lieutenant Kønfelt. De to Lieutenanter spiste nu beroligede tilaften og kort efter gik Kønfelt, ikke ganske sikker paa, om Dora ikke stod udenfor Porten for at passe ham op. Men denne Frygt viste sig at være ugrundet.

Efter at have inspiceret Posterne, lagde Selgren sig til at sove i den inderste Stue for ikke om Morgenen at blive vækket af Arbejderne, som modtog deres Arbejdstegn fra den yderste Stue gennem en dertil i Ruden indrettet lille Klap. Gammelholms Vagt blev ikke inspiceret af Ronder, og Porten til Holmen, der blev lukket Kl. 11, maatte ikke aabnes før næste Morgen.

Elvte Kapitel.

Selgrens første Kjærlighed.

En mørk Esteraarsdag var Selgren samlet med sin Families Damer i Statsraad Bjørnsøns hyagelige Dagligstue. Man ventede kun paa Bjørnsøn og Søn for at gaae tilbords; de vare endnu ikke komne hjem fra Børsen. Fru von Werlau havde fornhyg lig havt Brev fra sin Datter Charlotte, som med sin Mand opholdt sig i Flensborg; den unge Kone kunde ikke finde sig tilrette i Forhold, hvor Alle talte om Politik, og hvor der tidt fandt Rivninger Sted mellem de forskjellige Nationaliteter. Hun længtes tilbage til det fredelige og venlige Kjøbenhavn.

Selgren blev opfordret til at fortælle om Tilstanden i Slesvig, og han meddelte da, hvad han havde seet og hørt under sit Ophold der under Krigen. Fru von Werlau rystede paa Hovedet og jukkede:

„Min stakkels Charlotte.“

„Hun er ikke til at beklage,“ svarede Amalie, „jeg misunder hende, at hun staaer paa Forpostberne for dansk Trost og dansk Sæd og Stik.“

„Hvor kan Du dog misunde hende det?“ spurgte Fru Bjørnson.

„Fordi det er en stor og ædel Opgave, der ikke falder i Enhvers Lod.“

„Nu skulle vi see, at Amalie ønsker sig derover!“ udbrød hendes Moder.

„Jeg vilde ikke sørge, hvis det skete. Jeg vilde i mit Hus samle Alt, hvad der var ædelt og smukt af dansk Nationalitet, jeg vilde vise vore Fjender, at vi i Omgangstone besidde en Urbanitet, selv overfor Modstandere, som neppe findes i Tydskland, jeg vilde blive vor danske Literaturs uærdige Apostel og see at staffe den Venner ikke blot i de danske Kredse, men ogsaa hos de lavere Stænder, og endelig vilde jeg slutte mig til den Kreds af stille og ædle Kvinder, hvis Opgave det er, at vogte paa vore Minder, at holde Krandsene friske paa vore Heltegrave.“

„Det er mig for højttravende,“ sagde Moderen.

„Det er smukt og rigtigt,“ yttrede Selgren, „jeg vilde for Dansthedens Skyld ønske, at Amalie boede i Flensborg.“

„Der ligger jo ogsaa faldne Officerer og Soldater paa Kjøbenhavns Garnisonskirkegaard,“ sagde Fru Bjørnson, „hvorfor tænker Amalie ikke paa at bekrandse deres Grave?“

„Fordi de bekrandses af deres Efterladte, i Slesvig ligge de Faldne langt fra Slægt og Venner, hele det danske Folk er derfor deres Efterladte.“

Fader og Søn kom nu hjem, og man gik tilbords. Under Maaltidet sagde Agenten:

„Jeg har en Nyhed at fortælle, som vil interessere Jer. Den angaaer Elisabeth.“

„Elisabeth,“ udbrød Moderen, „hun skal vel ikke igjen have en Vilde?“

„Det veed jeg saamæn ikke. — Min Nyhed er den, at hendes Mand har faaet et godt Kald i Slesvig.“

„I Slesvig!“ raabte Moderen. „Skal da Elisabeth ogsaa ned og taale Ubehageligheder af Tjydskerne?“

„Jeg haaber ikke, at nogen dansk Mand eller Kvinde lader sig blyde Ubehageligheder af Tjydskerne,“ sagde Statsraaden. „Hvor ligger ellers Sogneskaldet?“

„I Mellemlesvig,“ svarede Agenten, „Sognets Navn erindrer jeg ikke rigtigt, men det skal nok ligge i Nærheden af Marsten.“

„Marsten!“ udbrød Amalie, „det skal være et højt interessant Land. Jeg har nylig hørt en Historie fortælle om en ung Pige derovre fra, som var bleven forelsket i en ung dansk Officeer, og som rejste herover efter ham.“

„Hvilken Skandale!“ sagde Fru von Werlau højt indigneret.

„Jeg kjender ikke Historien rigtig, men der kommer en ung Dame her iaften, som vist vil kunne give mig alle mulige Oplysninger.“

Selgren fandt sig ikke kaldet til at fortælle, at han var i Besiddelse af „de allernøjagtigste Oplysninger“; han var spændt paa at faae at vide, om den unge Dame, som ventedes, var Fruken Peters. Det viste sig, at han ikke havde taget Fejl i sin Formodning; thi lidt før Theatret indfandt Fruken sig. En let Rødme soer over hendes Kinder, dengang hun hilste paa Selgren, som syntes, at hun aldrig havde seet saa smuk ud som netop denne Aften.

Efterat Fader og Søn, den ældre Fru Bjørnson og Fru von Werlau havde sat sig til Whistbordet, toge Amalie, Frøken Peters og Selgren Blads noget derfra ved det større Bord, som stod foran Sofaen. Man talte i Begyndelsen om høist ubetydelige Ting, da sagde Amalie pludselig:

„Hør Grethe, har De hørt den Historie, som gaaer her i Byen om en ung Pige fra Ejdersted? Hun rejste herover for at opsøge en utro Kjæreste, en Officeer?“

„En Pige fra Ejdersted?“ gjentog Grethe og fæstede sine sorte Øjne misbilligende paa Selgren.

Han blev ilde tilmode ved dette Blik og skyndte sig med at sige:

„Min Kousine maa fortælle os, hvorfra hun har Historien?“

„Seg har den fra Fru Bech. Historien er kjendt overalt. Jeg troer, at den er kommen fra paagjældende Officer selv, jeg ved dog ikke hans Navn, derimod har man bragt en vis Frøken Peters Navn i Forbindelse med den.“

„Det gjør mig meget ondt,“ sagde Grethe, „jeg bliver derfor nødt til at fortælle Dem Historiens Sammenhæng.“

Dette gjorde hun.

„Han rejste altsaa fra Byen,“ sagde Amalie, „og hun fandt sig tilsidst i at rejse hjem. En profaisst Opløsning paa en romantisk Historie. — Min ærede Fætter har været indvillet i denne Sag? Herom har han ikke talt et Ord. Jeg skal mærke mig, at han kan være diskret.“

Ellevte Kapitel.

Selgrens første Kjærlighed.

„Det glæder mig at faae dette Skudsmaal,“ svarede Selgren, „Frøken Peters kunde let fristes til at troe, at jeg havde fortalt Historien.“

„Det troede jeg unægteligt,“ sagde Grethe.

„Vogt dem, Selgren, for Damerne i Marsten,“ sagde Amalie hjemtende.

„Na, saalænge jeg er i Kjøbenhavn, har det ingen Fare. Dog jo,“ tilføjede han med et Blik paa Grethe, „der findes ogsaa Friserinder i Kjøbenhavn.“

Det blev Selgrens Lod at følge Frøken Peters hjem, og han gjorde det med Glæde. Undervejs faldt Talen paany paa Doras ulhykkelige Kjærlighed, og Selgren spurgte:

„Mener De, at Rønsfelt kunde have handlet anderledes end han gjorde?“

„Nej. — Og dog, der kunde have været den Mand, som havde følt Medlidenhed med en saa stor Ulykke, og som vilde have offret sig selv for at gjøre en Sjæl glad og frelse den fra Fortabelse.“

„Men derved var maaste hans egen Sjæl gaaet tilgrunde.“

„Den, som bringer et stort Kjærlighedsoffer, gaaer aldrig tilgrunde.“

„Jeg troer Dem. — Der hører dog Styrke til at bringe et saadant Offer.“

„Hvor mangen Kvinde har ikke bragt Offeret?“

„Hvorfor ikke hvor mangen Mand?“

„Fordi Mændene ere større Egoister end Kvinderne.“

„Det var dog ikke Rønsfelt, som var Egoisten,

det var Frøken Dells. — Maaſte jeg dog vilde kunne bringe et Kjærlighedsoffer.“

„Det kan De ikke vide, før Prøvelsens Time kommer.“

„Troer De at kunne bringe et ſaadant Offer?“

„Jeg haaber til Gud aldrig at blive prøvet.“

Her ſtiltes de; thi de ſtode udenfor hendes Hjem. Hun gav ham Haanden til Farvel, og han trykkede den med en Varme, ſom bragte hende til hurtigt at drage Haanden til ſig. Da Selgren ſtod alene paa Gaden i den raakolde Efteraarſnat, følte han, at han var alvorlig forelſket i Grette Peters. —

De følgende Dage ſpejdede han paa Gaden efter at ſaae et Glimt af hende at ſee, men det lod til, at hun gik ſjelden ud. Han talte med Amalie om hende, han ledede Samtalen hen paa hendes Omgangskreds, men hun kjendte kun meget lidt til den, derimod vidſte hun, at hendes Fader var Enkemand, en ſtreng og alvorlig Mand, og aldeles gaaet op i ſine Embedsforretninger, desuden var han miſtænkt for at være Abſolutiſt. Imidlertid havde han en ſtor Reſpekt for alle Maaſhavere, og da nogle af Miniſteriets Venner kom i Bjørnſons Hus, havde han heller Intet imod at komme der, ſtjøndt Statsraad Bjørnſon hørte til den nye Skole. Juſtitsraad Peters Hus blev beſtyret af hans Søſter, ſom var en ligesaa gammel og gnaven Perſon ſom han ſelv.

„Saa er jo Frøken Peters til at beklage,“ ſagde Selgren.

„Jeg vil dog bemærke, at hendes Fader Intet har imod, at hun, ſaa ofte hun vil, fretventerer Selſkabet, og hun gjør udſtrakt Brug af denne Tilladeiſe. Der er forøvrigt undertiden noget Excentriſt ved hende, der uvilkaarligt minder mig

om, at hun er i Slægt med Frøken Delfs. Som De veed, har jeg en Loge i Theatret, i den har Grethe Peters abonneret, jeg seer hende saaledes mindst en Gang om Ugen. Hun kommer dog ofte herhjem i Besøg. Det er sandt, der er en Plads ledig i min Loge, at stifte paa de to bageste Bænke. De skulde vel ikke kjende Nogen, som kunde have Øyst til denne Plads?"

"Maaste jeg selv," svarede Selgren, "jeg er ofte i Forlegenhed med, hvor jeg skal tilbringe Aftnen."

"Det var jo rart, at jeg fik den Plads besat. Foruden et Par ældre Damer er der en Herre, som ligeledes har abonneret paa de to bageste Bænke."

"Kjender jeg ham?"

"Jeg troer det ikke. Det er en Fuldmægtig Carstens i det Slesvigskke Ministerium og ansat i Justitsraad Peters Kontor. Carstens er tredive Aar gammel og Søn af Departementschefen, Konferensraad Carstens. Han lader til at være et stilsfærdigt Menneſte. — Vil De begynde endnu iaften?"

"Er det Deres Theateraften om Fredagen?"

"Ja."

"Jeg skal begynde iaften."

Om Aftnen sad Selgren paa sjette Bænk ved Siden af Fuldmægtig Carstens, som kun veglede faa Ord, udtalte med tydsk Akcent, med sin Side-mand. Fuldmægtigen var en tynd, mager Person med skarpe Ansigtstræk og i sin Holdning denne Mellemting af Stivhed og Høflighed, som er et Særkjende for alle Bureaukrater, og som undertiden forenes med noget Pædagogisk; dette er let forklarligt, thi Landets Befolkning bliver lidt af Ministeriernes Personale betragtet som den, der Intet veed, medens Bureaukratiet siger: Jeg alene

veed, jeg er Væremestren. Selgren stænkede Fuldmægtigen kun saa Tanker, medens derimod hans Blikke bestandigt hvilede paa Grethes smukke Stikelse, som sad foran ham paa anden Bænk.

Dengang Forestillingen var forbi, lykkedes det Selgren at udveerle et Godaften med Frøken Peters, hun smilede venligt til ham, men hendes Ansigt blev pludselig alvorligt, da Carstens nærmede sig og med et stivt Blik spurgte, om Frøkenen havde moret sig godt.

„Jo Tak,“ svarede hun, vendte sig og saae i Spejlet.

Amalie kom nu til med sin Moder og sagde:

„Selgren, vi have gjort Regning paa, at De følger os hjem iaften. Men saa kommer De til at følge Frøken Peters hjem bagefter, det har vor Tjener ellers gjort, men hun boer ikke langt borte fra os.“

„Med Fornøjelse,“ sagde Selgren.

„Hvis Tjeneren er udebleven,“ sagde pludselig Fuldmægtigen, „skal jeg følge Frøken Peters hjem.“

„Tak Hr. Carstens,“ sagde Grethe, „jeg plejer altid at følges ad med disse Damer.“

„Hvilken net, høflig Mand Hr. Carstens er,“ sagde Fru Werlau, dengang Fuldmægtigen var gaaet.

Frøken Peters svarede ikke herpaa, og Damerne forlode Theatret, ledsagede af Selgren. Undervejs talte man udelukkende om Stykket, man denne Aften havde seet. Da man var kommen til Amalies Hjem, sagde hun:

„Forestillingen var iaften tidlig forbi, kom Grethe, gaa med op og drif The hos os.“

Grethe tog imod Indbydelsen, og snart sad man i Etatsraadens hyggelige Dagligstue foran den dampende russiske Selvkoger. Bjørnson var

i Klubben paa sin Kones Theateraften. Selgren var glad over at være i Grethes Selskab, han talte livligt med om Alt, og hun syntes ogsaa at være i et lykkeligt Humeur. Imidlertid maatte hun efter en halv Timestids Forløb sige Farvel til Selskabet, og Selgren rejste sig samtidigt for at følge hende hjem. Paa Hjørmejen spurgte han:

„Har De fornylig hørt Noget fra Deres Kousine?“

„Ja jeg har,“ svarede Grethe.

„Har hun glemt Kønfelt?“

„Hun glemmer ham aldrig, men hun elsker ham ikke mere, hun hader ham.“

„Dette Had vil forhaabentlig forsvinde med Tiden?“

„Jeg troer det ikke.“

„Men Skade vil det ikke kunne gjøre Kønfelt.“

„Hvo veed“

„De leve mange Mile fra hinanden, deres Omgangskreds og Interesser ere forstjellige, og om nogle Aar gifter maaste først den Ene og saa den Anden sig.“

„Jeg tvivler om, at Dora faaer en Mand. Hun synes at begynde at blive emanciperet, hun skriver mig til, at hun øver sig i at skyde med Pistoler.“

„Hillemæn! Hun vil da vel ikke udfordre Kønfelt?“

„Jeg veed ikke, hvad hun tænker paa,“ svarede Grethe.

„Har hun omtalt mig i sine Breve?“

„Ja hun har, og hun hader ogsaa Dem, fordi De er en Ven af Kønfelt.“

„Dette Had er jeg kommet meget uskyldigt til. — Det er min Trøst, at De ikke deler dette Had?“

„Hvoraf veed De det?“ spurgte Grethe spøgende.
 „Fordi en Kvinde ikke kan hade, forinden hun har elsket.“

„En sælsom Paastand.“

„Og jeg haaber aldrig at blive, selv den uskyldige Aarsag til, at en Kvinde formaaer at hade. Misforstaa mig ikke, dermed vil jeg ikke sige, at jeg haaber, at ingen Kvinde vil nære den Følelse til mig, som er modsat Had.“

„Men hvis De nu ogsaa fandt en Dora Delfs?“

„Saa troer jeg, at jeg vilde elske hende.“

„Det har De let ved at sige, fordi De ingen Dora Delfs kjender.“

„Det er sandt, jeg kjender ingen Dora Delfs, men jeg kjender en Dame, som er hundrede Gange bedre end hun.“

Grethe taug et Øjeblik, dernæst spurgte hun:

„Kan jeg faae denne Dames Navn at vide?“

„De kan ikke gjætte Dem til, hvem det er?“

„Jo, jeg kan,“ svarede Grethe, „men iaften vil jeg ikke gjætte. Her er min Gadebør. Godnat Hr. Løitnant.“

Uden at række Selgren Haanden smuttede hun ind ad Døren og efterlod ham i en højt ulykkelig Stemning tillage paa Gaden. Selgrens Fortvivlelse lignede alle andre 21aarige Elsters, han vandrede længe omkring i Gaderne og hviste Grethes Navn, og da han endelig blev træt og søvrig, gik han hjem paa Kasernen og i Seng.

Da han næste Fredag fulgte Grethe hjem, vare de begge nogen Tid taus, endelig sagde Selgren:

„Jeg maa sige Dem ligesrem, at det var Dem, jeg mente forleden Aften.“

„Jeg vidste det,“ svarede Grethe frimodigt, „og jeg vidste ogsaa, at De vilde sige mig det iaften.“

Mit Svar til Dem er, at jeg vil være Deres gode Fæe i Kjærlighedens Have, men at jeg aldrig lukker Dem ud deraf, og hvis De gjør Forsøg paa selv at ville ud af Haven, da bliver jeg en ond Fæe, jeg bliver som Dora, jeg“

„Jeg vil aldrig ud af Haven,“ raabte Selgren henrykt, „Grethe, De elsker mig?“

„Ja. Hvorfor jeg elsker Dem saa stærkt, veed jeg ikke selv, men det veed jeg, at miste jeg Dem, vil det koste mit Liv.“

„Elskede Grethe, jeg skal aldrig forlade Dig.“

„Lov mig det,“ sagde hun skjælvende og klyn-
gede sig ængstelig til ham.

„Jeg lover Dig det.“

Før de denne Aften skiltes, gjengjældte Grethe Selgrens lidenskabelige Kys, han gik bort glad og beruset, han tænkte ikke paa de Hindringer, som vare at overvinde, før hun kunde blive hans; hun kjendte maasse disse Hindringer bedre, og hendes Angst for, at han skulde gjøre et Forsøg paa at slippe ud af deres Kjærligheds Have, kunde have sin Grund i hendes Frygt for, at han vilde blive træet i Kampen. Det skulde ikke vare længe, før den begyndte.

Et Par Dage efter traadte Grethe i en stærk ophidset Stemning ind til Statsraadinde Bjørnson, der forundret spurgte:

„Hvad sejler Dem dog?“

„Man vil sælge mig, man driver Handel med mig,“ sagde Grethe bittert, „men jeg er ingen Slave, jeg trodsjer dem.“

„Jeg forstaaer ikke et Ord af det Hele.“

„De kjender Guldmægtig Carstens. Hans Fader, Departementschefen, har igaar oppe i Kon-
toret paa sin Søns Vegne anholdt Fader om min Haand. Fader har i dybeste Underdanighed bukket og sagt Ja.“

„Det skulde han ikke have gjort.“

„Ikke sandt, det var affkæligt. Dengang han kom hjem fra Kontoret, fortalte han Tante og mig det Hele. Tante blev glad ved Tanken om et saa godt Parti, og De kan derfor forestille dem Begges Forbauselse, dengang jeg rentud sagde Nej.“

„De kan ikke lide den unge Carstens?“

„Nej, og mindst efter at han ikke har havt Mod til at frie selv. Før døde end modtage det mindste Kjærtegn af ham.“

„Det var iqaar. Hvad er der da skeet idag?“

„Fader kom hjem fra Kontoret og fortalte, at Forlovelsen i al Stilhed skulde celebreres hjemme hos os imorgen, og at Fuldmægtig Carstens iaften vilde besøge os. Jeg troer, at jeg giver ham et Slag paa Dret for aldeles tydelig at lade ham vide min Mening.“

„For Guds Skyld, gjør ikke dette. Jeg antager, at De er kommen herop for at høre mit Raad.“

„Ja.“

„Nubel, skriv da strax til Konferentsraad Carstens og fortæl ham, at De ikke vil forlove Dem med hans Søn. Vor Tjener skal besørge Brevet.“

„Jeg vil følge Deres Raad,“ sagde Grethe, „giv mig Papiir og Pen.“

Hun satte sig strax til at skrive, og da hun var færdig, læste hun Brevet op for Amalie, der billigede baade Formen og Indholdet.

„Det er jo først om to Timer, at De venter den ubelejlige Frier,“ sagde Amalie, „Brevet kommer altsaa mere end tidsnok.“

„Men vil det gjøre Virkning? Jeg troer det ikke. De kjender ikke disse gamle Kontormænd, de ere ligesom et Jernbanelokomotiv, de kunne kun løbe paa Skinnerne.“

„Deres Brev vil forhaabentlig bringe dem ud af Sporet.“

„Jeg troer snarere, at det er mig, der vælter. Men det kan ogsaa være det Samme, jeg trods'er Tyranniet og elsker Friheden.“

„De vil vel ikke være en Clara Raphael?“

„En Smule Emancipation er nødvendig overfor Mænd, der leve i en forsvunden Tid. — Fader vil blive uhyre forbittret.“

„De vil komme til at føre et ubehageligt Liv i Hjemmet.“

„Jeg udsætter mig for alle Ubegageligheder, kan jeg blot blive fri for min — min bureaukratiske Frier.“

„Vil De gaae?“

„Ja. Jeg har ingen Ro paa mig. De skal imorgen faae at vide, hvad der idag er passeret.“

Dengang Grethe kom ned i Porten, stod hun et Øjeblik stille, hun var tvivlraadig om, hvad hun skulde gjøre. Endelig tog hun en Beslutning og ilede hurtigt videre.

Selgren sad denne Eftermiddag paa sit Bærelse i Kasernen og læste. Engang imellem faldt Bogen ham ud af Haanden, og hver Tanke fløj til Grethe, medens hans Blik uvilkaarligt fulgte Rosenborgs slanke Spir. Han var saa lykkelig og glad, han havde fundet Den, han elskede, og det forekom ham, at hans Vej nu laa rolig og solbesiraalt foran ham. Om et Par Dage skulde han atter møde sin Elskede i det egl. Theater.

Da bankede det paa hans Dør og en Dame traadte ind.

„Grethe!“ raabte Selgren.

„Ja, det er mig.“

„Hvad er der steet?“

„Meget,“ svarede hun og fortalte Selgren Alt, hvad vi allerede vide.

„Men naar Konferensraaden ikke tager Hensyn til dit Brev?“ spurgte Selgren.

„Det er netop derfor, at jeg kommer til Dig. Maaſte bliver det nødvendigt, at jeg flygter fra Faders Hus, og da har jeg kun En til at hjælpe mig, og det er Dig.“

„Du veed, at jeg er din i Liv og Død.“

„Jeg stoler derpaa. Flygter jeg hjemmefra, da vil jeg ernære mig selv ved Stræddershning, jeg vil glemme, at jeg er Frøken, jeg vil blive en flittig lille Syppige. Men vil Du da ikke forlade mig?“

„Jeg elsker Dig mere end nogensinde.“

„Da ville vi offenkelt forlove os. Du skal gaae med Ring paa, forstaaer Du.“

„Jeg forstaaer Dig.“

„O, Du er dog langt bedre end din Ven Kønfelt,“ sagde Grethe og slyngede Armene om hans Hals, „Du fortjener at elskes. Nu frygter jeg ikke Konferensraaden og hans Søn, lad dem kun komme.“

„Men din Fader?“

„Min Fader har aldrig viist mig synderlig Kjærlighed. Vi sees i mange Dage tidt kun ved Maaltiderne, og da taler han næsten udelukkende med min Tante, og hun optræder altid overfor mig formanende og belærende. Idag har hun holdt et langt Foredrag for mig om Børns Lydighed mod deres Forældre.“

„Hvis hun vidste, at Du i dette Djeblik var i Besøg hos en Officeer paa Kasernen?“

„Selgren, det siger jeg Dig, derom maa intet Menneſte vide Noget. Jeg stoler paa din Ære som Mand og Officeer.“

„Det kan Du trygt. — Men hvorfor kunne vi ikke lige strax fortælle Alverden, at vi ere forlovede?“

„Fordi min Fader da strax vilde sende mig over til Onkel Delfs i Ejdersted, og jeg kan ikke leve uden Dig.“

„Men naar Du flygter, og han ved Politiets Hjæl opdager dit Skjulested, vil han da ikke ogsaa sende Dig bort?“

„Jeg troer det ikke. Han frygter for Skandale. Husk paa, naar jeg først er flygtet hjemmefra da skjuler jeg ikke længer min Forlovelse; thi det skal Alverden vide, at jeg er flygtet for at blive Din; nej, den skal dog ikke strax vide det; thi da vilde man tvinge Dig til at sige, hvor jeg var. Endnu staaer dog ikke alt dette tydeligt for mig, det, som forestaaer mig, naar jeg kommer hjem, lægger udelukkende Beslag paa mine Tanker.“

Kort efter forlod hun ham. Han blev siddende tilbage i dybe Tanker. Det Eventyrlige i Grethes Optraeden tiltalte ham, det berørte i hans Indre Streng, som han endnu ikke ret selv kjendte, men paa den anden Side maatte han sige sig selv, at hans Elskedes Rygte maaskee vilde blive ødelagt, og hun selv, skjøndt ufortjent, udelukket af det gode Selskab, for hvem Formen er Alt. Længe grundede han paa, hvad her var at gjøre, da gif han hen til sit Skrivebord og skrev:

„Til Frk. Dora Delfs!

Deres Kousine Grethe Peters er i stor Fare. De kan redde hende, dersom De strax ved Modtagelsen af dette Brev, rejser herover. Endskjøndt jeg veed, at De ikke er min Ven, stoler jeg paa, at De troer mig paa mit Ord.

Med megen Agtelse

Selgren Bjørnsen.

Adrs. Solvgadens Kaserne.“

Selgrens Hensigt med dette Brev var at forhindre, at Grethe ikke blev alene, naar hun flyttede

hjemmefra, thi Doras Selvfab vilde, saa haabede han, nedslaae alle onde Nygter; han vidste ikke, at herfor var en Benindes Nærværelse neppe det bedste Præservativ. Men Selgren var jo ikke mere end 21 Aar, og nu først var han ved at holde sin Indtrædelse i Verden og at lære, hvad det koster at stille sig i Opposition til den.

Tolvte Kapitel.

Flugten.

Justitsraad, Kontorchef Peters var opdragen i det tidligere slesvigholstenste Kancelli og 1848 bleven sin Konge tro, hvorfor han var avanceret til Kontorchef. Han var en Mand af den gamle Skole og havde den dybeste Respekt især for sine to nærmeste Foresatte, Ministeren og Departementschefen. Deres Villie var hans Lov. Han havde en dunkel Følelse af, at der efter Grundlovens Indførelse var skeet en Forandring med Statens Styrelse, og at der foruden Kongen vare nogle, som kunde drage Ministrene til Ansvar. Instinktmæssig dreves han til at opsoge disse Magthavere og gjøre Alt for at staae sig godt med dem, og han troede, at Maalet var naaet ved at være en jevnlig Gæst i Etatsraad Bjørnsøns Huus, hvor den nye Tids Mænd kom.

Hans Departementschef, Konferensraad Carstens, havde ligeledes tjent sine Sporer i det slesvigholstenste Kancelli, men medens Peters nedstammede fra frisiske Bønder, var Carstens i Slægt med nogle Medlemmer af den slesvigholstenste Adelsstand. Man mumlede om, at, havde han ikke været syg, dengang Oprøret udbrod, vilde han være gaaet til

Nendsborg. Da han blev rask, viste det sig allerede temmelig tydeligt, til hvilken Side Sejren vilde hælde, og han stundte sig da med at gjøre den flesvigste Minister sin Opvartning.

Sønnen Johannes havde studeret et Par Aar ved Universitetet i Kiel. Derefter havde Faderen skaffet ham en Plads i Justitsraad Peters Kontor. For ikke længe siden havde Johannes fortalt sin Fader, at han ønskede sin Kontorchefs Datter til Kone, Faderen havde strax billiget Sønnens Valg, og en Dag i Kontoret anholdt om den unge Piges Haand hos Justitsraaden.

Det er naturligt, at Justitsraad Peters følte sig yderst smigret ved at komme i Familie med sin Departementschef, han ilede derfor glædestraalende hjem for at fortælle Nyheden, og hvad derefter passerede, det vide vi. Peters blev uhyre forbittret paa sin Datter, men hans Søster raadede ham til at lade som om Intet var i Vejen, hun var overbevist om, at Grethe ikke turde vove at give Friieren en Kurv. Justitsraaden gik saa meget villigere ind paa denne Betragtningssmaade som han ikke havde Mod til at fortælle sin Departementschef, at Grethe havde gjort Indvendinger.

Da Peters om Eftermiddagen kom hjem fra Kontoret, spurgte han mod Sædvane strax efter sin Datter; Søsteren svarede, at hun endnu ikke var kommen hjem. Dette behagede ikke Faderen, der hvert Øjeblik utaalmodigt trak sit store Gulduhr op af Lommen og bandede saa smaat Datterens lange Udeblivelse. Da ringede det paa Gangdøren, Justitsraadens Søster gik ud for at lukke op i den Tro, at det var Grethe, istedetfor stod hun Ansigt til Ansigt med Konferensraaden og hans Søn.

Med en ærbødig Mine førte hun dem ind

til sin Broder, hvis Ansigt antog en pudsig Mine af Forstrækkelse, da han saae sin høje Foresatte.

„Jeg kommer til Dem,“ sagde Carstens, „i Anledning af nogle højt sælsomme Historier. Veed De, at jeg idag har modtaget et Brev fra Deres Datter?“

„Et Brev . . . et Brev . . . fra min Datter! Derom veed jeg paa Gode ikke et Ord.“

„Hvad! Veed De Intet herom?“

„Min Datter har ikke været hjemme siden i Middags. Jeg har ikke seet hende idag, jeg venter hende hvert Øjeblik hjem. Og hun har understaaet sig til at skrive til Hr. Konferensraaden?“

„Ja saamæn. Her kan De see Brevet. Det er en Kurb, in optima forma, til min Søn.“

Med feberagtig Hast gjennemløb Inspektorsraaden Brevet. Hans Haand rystede, og hans Stemme dirrede, da han afleverede det og sagde:

„Hr. Konferensraad, vær ikke vred paa mig derfor, ved min Salighed, jeg misbilliger dette Brevs Indhold i allerhøjste Grad, og min Datter skal faae den strengeste Straf.“

„Jeg blander mig ikke i Deres Hønsigt,“ svarede Konferensraaden, „den synes ved nærværende Lejlighed at komme noget tilde. — Imidlertid vil jeg sige Dem, at jeg betragter dette Brev som en Barnestreg; min Søn vil ikke for dets Skyld give Afkald paa Deres Datter.“

„Det er en mageløs Overbærenhed . . .“

„De kan ogsaa betragte det som et Bevis paa mit gamle konservative Sindelag. Jeg mener, at Børn ikke kunne have anden Mening end deres Forældre.“

„Det kunne de ganske vist ikke,“ sagde Inspektorsraaden.

„Jeg havde haabet selv at kunne komme til at tale med Deres Datter.“

„Hr. Konferensraad, hun maa vist strax være her,“ sagde Justitsraaden, „Lise, har min Datter ikke sagt Dig, hvor hun gif hen?“

„Nej,“ svarede Søsteren.

I dette Øjeblik blev der ringet paa Kloffen.

„Der er hun vist,“ sagde Justitsraaden synlig lettet.

Det var virkelig Grethe. Da Tanten i Gangen hvissende og bebrejdende fortalte hende om Konferensraadens og hans Søns Besøg, tog Grethe sit Overtøj af, inden hun gif ind, og forsøgte at see sig selv i et Haandspejl, men det var for mørkt dertil. Hun gjorde Tanten opmærksom paa, at det var nødvendigt at tænde Lys, denne indrømmede det Rigtige heri, og omtrent samtidigt med at Grethe traadte ind ad den ene Dør, traadte Tanten ind ad den anden med en stor Lampe i Haanden. Neppe fik Konferensraaden Øje paa Grethe, før han paatog sig et hofmandsmæssigt Bæsen; han var i den forrige Konges Tid oftere kommen til Hoffet, og sagde:

„Min Frøken, jeg har foretrukket at svare mundtligt istedetfor skriftligt paa Deres ærede Brev, det er Aarsagen til, at De seer mig her. De har tilskrevet mig, at De ikke ønsker at forloves med min Søn, fordi De ikke elsker ham. Jeg forudsætter, at De ikke elsker nogen Anden; thi ellers vilde De vistnok have tilskrevet mig det. Nuvel, jeg tillader mig da at sige Dem, hvad jeg allerede har sagt Deres ærede Fader, at jeg vil betragte Deres Brev som uskrevet og som et Udbrud af en øjeblikkelig Misstemning.“

„Hr. Konferensraad,“ sagde Grethe, „jeg takker Dem for Deres Overbærenhed, men jeg beder

Dem om at betragte mit Brev som ikke udstreuet. Jeg vil blive en daarlig Kone for Deres Søn, vi harmonere ikke sammen."

"Det vil først Tiden kune vise."

"Undskyld Hr. Konferensraad, det behøver Tiden ikke at vise; en Mand, som ikke engang kan frie selv, vil jeg aldrig kunne see op til."

"Er det den eneste Hindring for Forlovelsen, da vil jeg gjøre Dem opmærksom paa, at det har været mod min Søns Villie, at jeg har taget Sagen i min Haand. Jeg hører til den gamle Skole, jeg ønsker ikke, at Børnene i et saa vigtigt Spørgsmaal, som at hente sig en Hustru, skulle gaae paa egen Haand."

"Deres Søn har ved at godkjende Deres Mening derved viist, at ogsaa han hører til den gamle Skole."

"Gaaſte viſt."

"Et nyt Beviis for, at vi ikke kunne harmonere. Jeg hører til den nye Skole."

"Jeg troede ikke, at De bestjæftigede Dem med Politik?"

"Det gjør jeg imidlertid, og jeg er en stor Beundrer af det nationale Parties ledende Mænd, jeg sætter en Mand som Orla Lehmann over den gamle Parykblot Anders Sandø Drsted"

"Hr. Konferensraad, min Datter er gal, bindegal," sagde Justitsraaden med Forfærdelse.

"De tager fejl," svarede Konferensraaden, "hun kjender ligesaa lidt til Lehmann og Drsted som det Barn, der blev født igaar, det er blot en lille Intrigue for om muligt at faae min Søn til at opgive Forlovelsen. Jeg vil dog sige Dem Frøken Peters, at det skal ikke lykkes Dem."

"Det ville vi faae at see," svarede Grethe kjæft,

„De maa vide, at vi Friserinder ikke frøgte Trusler.“

„Jeg har paa ingen Maade truet Dem, jeg har kun sagt Dem min bestemte Mening.“

„Og nu siger jeg Dem og Deres Søn min bestemte Mening: jeg bliver aldrig hans Kone.“

„Min Datter,“ tog Justitsraaden nu Ordet, „din hele Opførelse i dette Øjeblik er i højeste Grad upassende. Jeg skammer mig over Dig, og jeg vil sige Dig, at Du skal ægte Hr. Fuldmægtig Carstens, som jeg er stolt af at faae til Svigersøn.“

„Jeg bærer altid over med unge Dameres Luner,“ sagde Konferensraaden, „især naar Damerne ere saa indtagende som De, Frøken Carstens. Min Søn og jeg ere overbeviste om, at Deres Lune inden ret lang Tid vil gaae over. Med denne Overbevisning ville vi iasten tage Afsted og komme igjen imorgen for at faae Forlovelsen endelig deklareret.“

„Jeg takker,“ svarede Grethe, „for Deres Overbærenhed, som jeg imidlertid langtfra fordrer, og det gjør mig ondt at maatte sige Dem, Hr. Konferensraad, at Deres Gang imorgen vil blive forgjæves.“

Carstens og Søn svarede ikke; thi de vare allerede ved Døren, ledsaget af Justitsraaden, som med en ærbødig Mine og med nogen Anstrengelse bar den store Astrallampe.

„Nu, nu min gode Justitsraad,“ sagde Konferensraaden ved Afstedens og klappede sin Kontorchef nedladende paa Skuldren, „det er blot en lille pikant Indledning, som jeg paa ingen Maade tager Dem ilde op. — Det vil imidlertid ikke kunne skade, dersom De tager hende ordentlig i Skole.“

„Det skal jeg, det skal jeg,“ svarede Justits-

raaden og buffede og buffede, og Glasset paa Lampen flirrede og flirrede.

„Imorgen maa Sagen være i Orden,“ sagde Carstens med samme Mine, som naar han gav Kontorchefen Ordre til at have en Tjenestefag færdig til en bestemt Tid. „Godnat Justitsraad Peters.“

Da Peters vendte tilbage til Dagligstuen, skyndte han sig med at irettesætte sin Datter paa det Strengeste. Det er vel ufoernødent at sige, at hans Søster Lise stod ham bi. Grethe vedblev at gjøre haadnakket Modstand og brast tilsidst i Taarer, men Faderen var ubøjelig, hun skulde og maatte ægte Johannes Carstens. Til sidst indsaae hun det Frugtesløse i at svare, hun taug, men havde da taget sin Beslutning. Da hun om Aftenen var kommen ind paa sit Værelse, satte hun sig til at skrive følgende Brev:

„Kjære Fader!

Naar Du læser dette Brev, er jeg allerede langt borte fra mit Hjem, til hvilket jeg ikke vender tilbage, før Du har lovet mig, ikke mere at plage mig med Forlovelsen med Johannes. Det vil være frugtesløst at søge efter mig, men naar jeg antager, at din første Brev har lagt sig, skal Du høre fra mig.

Din kjærlige Datter
Magrethe.“

Efter at have skrevet dette Brev, pakkede Grethe sin Badsæk med de mest uundværlige Gjenstande, estertalte sin lille Pengebeholdning og gif derefter tilsæns med den bestemte Hensigt næste Morgen, naar Faderen var gaaet paa Kontoret, at forlade Hjemmet. Hun havde en fast Tro paa, at Selgren nok skulde vide at hjælpe hende over alle Vanskeligheder, hun elskede ham med Eidskab

og lagde sin hele Fremtid med Rolighed i hans Haand.

Den følgende Morgen var det et frist Vejr med en let Frost. Vi vare over Midten af December, og Folk begyndte allerede at tænke paa Julen. Selgren, hvis Humør havde været nedtrykt efter Mødet igaar med Grethe, saae idag Fremtiden med større Frejdighed imøde og haabede, at Grethe havde forstaaet at tale sin Fader tilrette. Dette Haab stoffedes; thi alt tidlig paa Formiddagen traadte hun med sin Vadsæk i Haanden ind til ham.

„Det er skeet,“ sagde hun, „jeg er flyttet fra mit Hjem og staaer nu alene i den store, vide Verden.“

„Stakkels, kjære Grethe.“

„Beklag mig ikke, jeg har jo Dig; det er for din Skyld, at jeg har dovet dette Skridt. — Kan Du sige mig, hvor jeg nu skal boe?“

„Endnu ikke,“ svarede Selgren.

De satte sig ned og overvejede Sagen. Endelig raabte Selgren:

„Vi ere hjulpne. Hvis Overkanoneer Bjørns lille Lejlighed er ledig, maa Du flytte derind. Det er flinke Folk. Jeg iler strax derhen.“

„Men vil man ikke opsøge mig der?“

„Paa ingen Maade. Nyboder henhører ikke under Kjøbenhavns Politi, det har sit eget Kommandantskab.“

Selgren styndte sig ud i Bjørnegade og traf Madam Bjørn hjemme, hendes Mand var paa Holmen. Han fortalte, at en Dame fra Slesvig var kommen her til Kjøbenhavn for at perfektionere sig i Sprog og Musik, at han havde ligget i Kvarteer hos hendes Forældre, og at han af dem var bleven anmodet om at skaffe hende en

billig Lejlighed. Det var muligt at den unge Dames Søster i Løbet af nogle Dage ogsaa vilde komme herover, og i saa Fald vilde begge Søstrene boe sammen. „Imidlertid,“ vedblev Selgren, „vil jeg dog sige Dem ligefrem, at, da deres Fader har kompromiteret sig under Krigen, ville de føre et meget stille Liv.“

„Lejligheden er ledig,“ sagde Madamen, „men jeg holder rigtignok ikke af at have Damer i Logis.“

„Det er ubehageligt nok; thi hvor skal jeg strax gaae hen og finde en Lejlighed?“

„Det er sandt nok. — Ja, dersom den unge Dame ikke er fordringsfuld, kunne vi jo prøve, hvorledes det vil gaae i en Maaned. Lejen er otte Rdl. for Værelserne.“

„Kunde De ikke for gode Ord og Betaling ogsaa paatage Dem hendes Opvartning?“

„Jo, det kan jeg saamæn godt.“

„Nu ja, derom vil De kunne træffe fornøden Aftale med vedkommende Dame.“

En Time efter var Grethe flyttet ind i den lille Nyboderslejlighed. Selgren havde, for at undgaae Opsigt, ikke ledsaget hende derhen, men havde givet hende alle de Oplysninger, han formaade, om Familien Bjørn og om Lejligheden, ligeledes havde han anmodet hende om at sige, at hun nylig var kommen fra Slesvig, og at hun maaste ventede sin Søster herover; dette Punkt gled Selgren i al Korthed over, da han ikke ønskede at vække et Haab om Kousinens Ankomst, et Haab, som kunde slaae fejl. Han raadede Grethe endvidere til at antage Navnet Delfs; thi Madam Bjørn kom undertiden hjem i Agent Bjørnsøns Huus og derved kunde Hemmeligheden let blive røbet, hvis det rigtige Navn blev beholdt.

„Endnu Gæt," sagde Grethe, „spørger hun mig derom, fortæller jeg hende, at jeg er forlovet."

„Ja."

„Men da hun jo kender din Tante, er det vel ikke værd, at jeg siger, det er med Dig, jeg vil sige, at det er med en af dine Venner, som ikke er her i Byen."

„Du sagde igaar, at vor Forlovelse skulde ikke hemmeligholdes, hvis Du blev nødt til at flygte hjemmefra."

„Omstændighederne nødvendiggjøre, at denne Bestemmelse forandres."

„For at hun skal troe, at Du er forlovet, maa Du bære Ring. Maa jeg forære Dig en saadan Ring med mit Navn og denne Dags Dato indeni?"

„Ja Du maa, og jeg vil forære Dig en lignende."

Det blev endvidere aftalt, at Selgren, for at undgaae Folketsnak, kun sparsomt skulde besøge sin Forlovede, men at de daglig skulde mødes paa Bolden ved Østerport.

Grethes Flugt kunde ikke andet end vække stor Opmærksomhed i det kjøbenhavnske Selstabsliv, men Ingen anede hvor hun var eller hvor stor Deel Selgren havde i Sagen. Etatsraabinde Bjørnson fortalte ham den forunderlige Flugt, og han hørte paa hende med en højt forbausset Mine.

„Det er næsten utroligt," sagde han, „hvem er Deres Hjemmelsmand?"

„Faderen selv. Han var her Dagen efter Datterens Flugt, han var i højeste Grad forbittret deels paa Datteren og deels paa sin Departementschef."

„Paa Konferensraad Carstens?"

„Ja. Carstens er hans Departementschef og havde sagt til ham, at en Reduktion forestod i Kontoret, og at han maatte belave sig paa at afgaae. Carstens havde ikke lagt Skjul paa, at Gretthes Flugt, som umuliggjorde en Forlovelse med hans Søn, var Skyld heri; thi den Mand, som ikke kunde styre sine Børn, kunde heller ikke styre sit Kontor. Jeg trøstede Justitsraad Peters, saa godt jeg kunde, og gav ham Haab om at blive paa sin Plads, saafremt vort Parti inden hans Afskedigelse kom til Roret.“

„Hadde han ingen Formodning om, hvor Datteren var flygtet hen?“

„Han mente, at hun var rejst til nogle Slægtninge i Eidersted.“

„Maaskee til Lehnsmænd Delfs?“

„Rigtigt. Han havde skyndt sig med at skrive til Lehnsmændene og spurgt ham, om Datteren var kommen til ham. — Det er forøvrigt raast gjort af Grethe Peters.“

„Er hun ikke sunken i Deres Agtelse ved dette Skridt?“

„Paa ingen Maade. Det beviser, at Pigen har Karakter. Saa vidt jeg kan skjønne, holder man i alle vore Selskabskredse med hende, medens man leer ad den uheldige Frier, derimod skal man i de gamle Barykkredse holde med Konferensraaden og tale om Sædernes Fordærvelse og om Clara Raphaels uheldige Indflydelse paa vor Dameverden.“

„Er da ikke de gamle Barykkers Tid snart forbi?“

„Vi arbejde derpaa,“ svarede hun, „men den europæiske Lustning er dem for Djeblicket gunstig.“

Efterat Selgren samme Estermiddag var kommen hjem fra et Møde med Grethe, hvem

han havde fortalt Alt det, han havde hørt hos sin Kousine, traadte Dora Delfs ind i Stuen. Han blev glad over at see hende, men hun blev staaende trodsig ved Døren og sagde:

„Jeg har faaet Deres Brev, men det er ikke derfor, at jeg er kommen, thi jeg antog, at der var en eller anden Snare, som De og Deres skurkfagtige Ven Kønfelt havde lagt for mig; Onkel Peters har imidlertid bagefter skrevet til Fader, og hans Brev bragte mig til at troe, at en dansk Officeer' maastee dog en enkelt Gang kan tale Sandhed. Jeg forstaaer ikke, hvorfor min Kousines Flugt interesserer Dem.“

„Jeg skal tillade mig at forklare . . .“

„Jeg ønsker helst Forklaringen af min Kousines Mund. Hvor er hun?“

„Jeg skal føre Dem til hende, hvis De ikke har Noget imod at gaae et Stykke ned ad Gaden med mig.“

„Det har jeg meget imod, men kan det ikke være anderledes, lader os da gaae strax.“

„Som De vil.“

Medens de fulgtes ad ned ad Gaden, gjorde Selgren flere Gange Forsøg paa at faae en Samtale knyttet med Frøken Delfs, men hun afbrød ham bestandigt. Da de kom til Bjørnegade, sagde Selgren:

„Deres Kousine boer i denne Gade. Hun kalder sig Grethe Delfs, og hun har fortalt sin Værtinde, at hun venter sin Søster herover.“

„Og jeg skal forestille Søsteren?“ spurgte Dora. „Tak for Underretningen.“

Bed Grethes Dør stilledes Selgren fra Dora, som raast gik ovenpaa og spurgte Madam Bjørn om Frøken Delfs boede i Huset. Madamen forstod ikke Tydst, men Navnet Delfs forstod hun og

pegede hen paa Døren, som førte ind i Grethes Bærelse.

Det var lige i Mørkningen, den unge Pige havde lagt sit Svtøj bort og sad og drømte om Fremtiden. Hun blev halot forstrækket da hun saae en Dame træde ind, men udstødte et Glædesstrig ved at gjenkende Dora. Denne kastede sit Overtøj hulter til bulter og spurgte:

„Hvad er dog det for Historier?“

„Jeg skal skrifte ærligt og oprigtigt for Dig,“ svarede Grethe, „naar Du blot vil have nogen Taalmodighed.“

„Fortæl, fortæl, idag er jeg taalmodig; thi jeg er træt efter Rejsen.“

Grethe fortalte nu sine Hændelser, og Dora lyttede nysgjerrig og opmærksom til, idet hun tidt afbrød Fortællerinden med et eller andet Udraab. Da Grethe taug, sagde Dora:

„Du besidder mere Energi end jeg havde tiltroet Dig, men Du er dummere end Du burde være.“

„Hvad mener Du?“

„Du elsker en dansk Officeer, han vil be-
drage Dig.“

„Slut ikke fra Dig selv til Andre. Du kan ikke sammenligne Bjørnsen med Rønsfelt.“

„Din Kjærlighed gjør Dig blind.“

„Troer Du, at Bjørnsen vilde have handlet saaledes som han har gjort, hvis han ikke elskede mig oprigtigt! Nej, nej, det vilde han ikke. Han er saa god, saa retskaffen.“

„Tog han ikke Rønselts Parti imod mig?“

„Det gjorde han. Men det var jo Rønsfelt, som havde fremskillet Sagen for ham, og han kom derfor til at dele hans Opfattelse af den. — Dora, hvis Du er kommen her for at staae mig bi, og

det troer jeg, at Du er, thi Du er god og opofrende, da maa Du ikke mere tænke ondt om Bjørnsen, han er min Forlovede. See, jeg bærer allerede Ringen."

"Ere I da offentlig forlovede?"

Grethe forklarede, hvorfor de endnu ikke vare det.

"Saavidt jeg har forstaaet Dig, er det din Mening, at jeg skal boe her sammen med Dig, indtil Du er bleven forsonet med din Fader. — Jeg skal gjøre Dig denne Tjeneste, skøndt vi om otte Dage have Suul, og man gjerne til den Fest vil være i Hjemmet. Mit Tøj ligger endnu paa Dampskibet, Du har vel et Bud at sende efter det?"

Grethe blev rørt over Kousinens Godhed og gik ud forat faae Tøjet besørget hentet af Christian. Om Aftenen kom Selgren for første Gang op for at besøge sin Forlovede; han havde et Paaskud dertil; thi simpel Høflighed bød jo, at han hilste paa den nysankomne Dame. Familien Bjørn havde ikke den fjerneste Mistanke om, at Selgren stod i andet Forhold til Damerne end som en nær Bekjendt.

"Frøken Dells Søster er nok kommen hertil idag?" spurgte Selgren Overkanoneren, som stod i Kjøkkenet, hvorigjennem man maatte for at komme til Damerens Vejlighed.

"Ja, hun er, men hun er svær thdsk, man kan ikke forstaae et Ord af, hvad hun siger."

"Søsteren kan dog tale Dansk."

"Na, det er en velsignet Dame. Hun holder saa meget af Børnene, og især af lille Fanny. Blive Damerne længe herovre, Hr. Lieutenant?"

"Jeg veed det ikke," svarede Selgren, "det stille Liv, de føre, tiltaler dem vel neppe meget."

„Ja, ja, jeg veed, at Faderen skal være en
flem Slesvigholstener.“

„Det vil jeg just ikke sige, men han har i
hvert Fald kompromiteret sig; dog fortrøder han
nu, hvad han har gjort, og vil gjerne staae sig
godt igjen med den danske Regjering. — Døttrene
skulle imidlertid ikke undgælde for Faderens Daar-
skaber, og De og Deres Kone gjøre derfor bedst i
at omtale saa lidt som muligt Deres Logerende til
Venner og Bekjendte.“

„Forstaaer sig, Hr. Lieutenant,“ sagde Over-
kanonieren.

Selgren traadte ind til Damerne, Grethe
modtog ham med et Glædesudbrud, men Dora
blev siddende og værdisjede ham neppe en Hilsen.
Han lod dog som han ikke bemærkede det og
sagde:

„Det glæder mig Grethe, at Du ikke mere
er ene. Det vil forhaabentlig give Anledning til
mindre Folkesnak.“

„Og derfor maa jeg takke Dig.“

„Tak først og fremmest din Kousine. Det
var smukt og selvopoffrende af hende, at hun kom
herover.“

„Jeg tragter ikke efter Deres Koes.“

„Skulle vi ikke slutte Vaabenstilstand, saalænge
De opholder Dem her?“ spurgte Selgren.

„O, ja,“ sagde Grethe.

„Det er Dem,“ svarede Dora, „som foreslaaer
Vaabenstilstand, og jeg vil for min Kousines
Skyld gaae ind derpaa. Men det siger jeg Dem,
at jeg ikke har nogen Tillid til Dem.“

„Jeg troede, at der var Vaabenstilstand,
sagde Selgren smilende.

Det var lykkelige Timer, som Selgren denne
Aften tilbragte i den lille Nyboderslejlighed. Han

og Grethe saae Fremtiden saa lys, og Dora sad og hørte til og gjorde engang imellem en ironisk Bemærkning. Fanny, som nu var i sit syvende Aar, kom et Grinde ind i Stuen.

„Kjender Du denne lille Pige,“ spurgte Grethe, „det er Fanny Bjørn, hvem Du engang har foræret en Lykkestilling, hun har Stillingen endnu. Kom herhen Fanny, jeg har en Kage til Dig. Du er min lille Yndling, fordi den Herre har givet Dig sin Lykke. Men Du tager vel ikke hele Lykken fra ham, han har vel nok Lidt tilovers til mig.“

„Jeg kjender ikke den Herre,“ sagde Fanny.

„Har Du glemt mig, Fanny?“ spurgte Selgren. „Men naar Du efter dette Møde seer mig igjen, vil Du vel nok kunne kjende mig.“

„Ja jeg vil. For nu er jeg en stor Pige.“

„Sidste Gang, jeg saae Dig her, troede jeg ikke, at jeg i dette Bærelse skulde finde saa megen Lykke. Du skal ved Lejlighed saae endnu en lille Grindring om mig og denne Dame, ikke sandt, Grethe?“

„Jo, det skal hun.“

Fanny rejede besejdet, talkede saa mange Gange og gif.

Dengang Selgren havde forladt de to Kousiner, sagde Dora:

„Jeg begynder at synes godt om din Kjæreste; han har ærlige Dine.“

„Det glæder mig, at der er Udsigt til, at Vaabenstilstanden kan blive til en varig Fred. Dine Overgange fra Had til Venskab eller fra Kjærlighed til Had, som med Rønsfelt, ere noget pludselige.“

„Jeg betænker mig aldrig længe paa Noget,“

svarede Dora. „Godnat, jeg er søvning og træt efter Rejsen.“

Et Par Dage efter sagde Selgren til Grethe:

„Vi have snart Jul. Jeg har tænkt mig, at Du vil give hvert af Overkanonerens Børn en lille Julepresent, men Du har vel neppe Raad dertil, derfor staaer min Pung til din Tjeneste.“

„Aa, vi have Penge nok,“ sagde Dora, som var nærværende, „jeg har forsynet mig rigeligt med Penge, inden jeg tog hjemmefra.“

„Jeg maa tilstaae, at min lille Pengebeholdning snart er sluppen op,“ sagde Grethe.

„Jeg har,“ sagde Selgren, „allerede kjøbt vor fælles Julepresent til lille Fanny. Jeg har seet, at hun gaaer med et Par affykelige Ørenringe af fransk Guld, her er et Par andre, vil Du give hende dem.“

„Med Fornøjelse,“ svarede Grethe, „Du har Smag.“

„Gid Du maatte sige det Samme, naar Du seer min Present til Dig, dette Gulduhr.“

„O, det er for meget, altfor meget,“ sagde Grethe og klappede henrykt i Hænderne.

„Har De ingen Present til mig?“ spurgte Dora.

„Jo, jeg har,“ svarede Selgren, „det er en Brosche i Form af en Dolk, jeg har valgt den med Hensyn til Deres noget krigerisk Karakter.“

„Er jeg saa krigerisk?“ spurgte Dora. „Ja, jeg er krigerisk,“ raabte hun pludselig, „gid jeg kunde see Kønselets Blod, jeg hader den Skurk? Har De seet ham nylig?“

„Han er i Juleferien taget hjem til sin Familie. — Jeg tillader mig forøvrigt at fortælle Dem, Frøken Delfs, at der nylig i dansk Oversættelse er udkommen en Bog, som hedder David

Copperfield. I denne Bog er der en Mr. Dick, som bestandig skal tale om Carl den Førstes Hoved, det lader til at Lieutenant Rønfeldt er bleven en lignende Specialitet for Dem. Vilde det ikke være rigtigst, om vi undgik at berøre dette Æmne?"

"Lad Vaabenstilstanden gaae over til Fred," sagde Grethe, "og lad den eneste Fredsbetingelse være, at Lieutenant Rønfeldts Navn ikke mere nævnes mellem os."

"Gaaer De ind derpaa?" spurgte Selgren Dora.

"Ja, jeg gjør," sagde hun og gav ham Haanden.

"Det er altsaa Fredslutningen i Bjørnegade," sagde Grethe.

"Jeg har nær glemt det Vigtigste," sagde Selgren og traf „Berlingske Tidende" op af Lommen. „Her vil Du see din Faders Afsked i Naade og med Pension."

"Fader afskediget!" raabte Grethe.

"Ja, og han skal være uhyre forbittet paa Conferensraad Carstens. Den Tid kommer snart, da Du kan vende tilbage til din Faders Hus."

"Men jeg er maastee Skyld i hans Afskedigelse," sagde Grethe.

"Desto uretsfærdigere er den; thi det er ligefrem skammeligt, at en dygtig Kontorchef afskediges, fordi hans Datter ikke vil række Departementschefens Søn sin Haand. — Denne Mening har ogsaa min Fætter og hans Kone."

"Du har ikke hørt, om Fader fortsætter sin Søgen efter mig?"

"Jo, han gjør. Men han troer endnu, at Du er i Eiderslet."

"Staffels Fader, som kommer til at tilbringe Juleaften alene."

„Det kommer han ikke til; thi han er inviteret til min Onkel, hvor hele vor Familie samles.“

„Han hører dog ikke til din Familie.“

„Gjør han ikke?“ spurgte Selgren, „jeg er dog forlovet med hans Datter.“

„Men det veed han ikke,“ lo Grethe.

„Er Du ikke kjed af at skulle fejre Julen i Nyhoder?“

„Jeg vilde jo rigtignok helst fejre den i mit Hjem, men naar det ikke kan være anderledes . . .“

„Det skal snart blive anderledes,“ sagde Selgren med Fortrøstning.

Trettende Kapitel.

Jul.

Juleaften vare Familien Bjørnsøns Medlemmer, paa Elisabeth nær, samlede i Agentens Huus paa Nørregade. Agenten var kommen til at see noget gammel ud, hans Kone derimod holdt sig godt, langt bedre end Fru von Werlan, hvis Haar var blevet hvidt, og Panden suret af Rynker, og hvis Stolthed snarere syntes at tiltage end at aftage med Aarene. Hendes Svigersøn Oberst Stage var i Anledning af Julefesten kommen til Kjøbenhavn med sin Kone og sine tre Børn. Stjøndt yngre end Søsteren, saae Charlotte ældre ud, maastee var det, fordi hun var Moder. Oberstens Familie boede hos Svigermoderen i Strandstræde, men opholdt sig den meste Tid i Etatsraad Bjørnsøns Huus.

Emil var ogsaa kommen til Kjøbenhavn, hvor han agtede at blive. Han havde taget sin Uffked som Underlæge og vilde fortsætte sine Studeringer,

som vare blevne afbrudte ved Krigen. Der var kommet større Alvor og Ro over ham, og han havde opgivet sine Stiklerier paa Personer og Tilstande, hvorfor Fru von Werlau havde fundet Anledning til at sige til Fru Bjørnson, at hendes Søn havde forandret sig særdeles meget til sin Fordeel og var endog saa bleven et elskværdigt Menneske. Denne Kompliment hævede Emil betydeligt i Moderens Dine. Men havde han endog saa opgivet sine Stiklerier, havde hans Aand dog beholdt sin Trang til at ville reformere, og den Trang fandt nu sit Udtryk i smaa, hoaske Artikler, han skrev til et af Bladene.

Selgren erfarede først denne Aften, at Emil var kommen her til Byen. Han blev just ikke fornøjet herover; thi han formodede, at Fættteren havde været ude i Nyboder og forhørt sig om sin gamle Lejlighed, hvorved let Grethes Opholdssted kunde være blevet røbet. Da Emil fortalte, at han var tagen ind i „Tre Hjerte“, beroligedes Selgren noget.

Forholdet mellem Carl Bjørnson og hans Kone var blevet bedre og inderligere Aar for Aar, dog var det endnu ikke Kjærlighed; hun var for ham kun en trofast Veninde og Raadgiverinde. Endnu var Gasraaden oftere ude end hjemme, og i sin Tensomhed drog hans Hustru mangt et Suk, og hver Dag følte hun, at Glæden først ret vilde flytte ind i hendes Hjem, naar hun kunde gjenvinde sin Mand's Kjærlighed, som hun i deres Egteskabs første Dage havde forspildt. Hvorledes dette skulde kunne skee, vidste hun ikke, men hun haabede, at det vilde skee.

Zaften havde hun helliget sig Justitsraad Peters, han og hans Søster vare de Eneste som

ikke hørte til Familien. Den gamle Mand var meget nedbøjet og talte ikke meget.

„De har Intet hørt fra Deres Datter?“ spurgte Amalie.

„Aldeles Intet,“ svarede han, „jeg havde dog troet, at jeg til denne glade Højtid skulde have hørt fra hende. Jeg frygter næsten for, at der maa være hændt en Ulykke, at hun er bleven syg mellem fremmede Menneſter.“

„Lader os haabe det Bedste,“ sagde Amalie. „Hvis hun nu en Dag vendte tilbage til Deres Huus, vilde De da tilgive hende?“

„Ja, jeg vilde. Hun er mit eneste Barn. De kan neppe forestille Dem, hvor jeg savner hende, især en højhellig Aften som denne. Det er den første Juleaften, hun ikke er i sit Hjem,“ sagde Peters, og en Taare glindsede i hans Øje.

„Maaskee kommer hun, før De venter det?“ sagde Amalie.

Han rystede tvivlende paa Hovedet.

„Det er kjedeligt, at vi ikke leve i gamle Dage,“ vedblev Amalie. „Her staaer nu Selgren. De kunde da have sagt til ham: Hr. Selgren, drag ud for at opſøge min Datter, som sandsynligviis bevogtes af en sæl Vindorm, og naar I bringer hende tilbage, skal hun blive Eders Brud. — Nu er Tiden for profaisst til Sligt, ikke sandt, Selgren?“

„Maaskee,“ sagde Selgren, som havde staaet i Nærheden og hørt Samtalen.

„De unge Herrer ville ikke gjøre sig den Ulejlighed at overvinde nogen Vindorm for at vinde en ung Brud,“ lo Amalie, „og de unge Piger holde i vore Dage ikke af at beskyttes af Vindorme. — Der meldes, at der er rettet an, maa jeg være Deres Borddame, Hr. Juslitsraad?“

Ved Bordet herstede den mest hjertelige og gemhytlig Stemning. Alle vare glade ved at være samlede efter en længere Fraværelse. Netterne vare de sædvanlige, Risengrød og Gaafesteg, men istedetfor Gblestiver kom der som tredie Opdækning en stor Krandsfage, og samtidigt lod man Prop- perne springe af Champagneflaskerne. Der var blevet drukkit en Deel personlige Skaaler, tilsidst rejste Carl sig og udbragte en Skaal for de Fraværende. Han lod Tanken flyde ned til Elisabeth, hendes Mand og hendes Børnovre i Slesvig, han talte godt, men han var ogsaa bekjendt for at være en hyperlig Bordtaler; til Slutning hentydede han paa en smuk Maade til Justitsraadens forsvundne Datter, og det lykkedes ham et Øjeblik at faae den gamle Fader til at fatte Haab om et lykkeligt Gjensyn. Da man rejste sig fra Bordet, sagde Amalie:

„Jeg holder meget af at berede Folk en Overraskelse; ved min Svigermoders Hjælp er det blevet mig muligt. Charlotte, hent dine Børn, de have jo spist i min Svigerfaders Kontor. See her!“

Paa et Vint af den unge Frue aabnedes Døren til et hidtil aflukket Sideværelse, og et pragtfuldt oplyst Juletræ straaede de Tilstedeværende imøde. Børnene, hvoraf det mindste endnu maatte bæres, jublede af Glæde og dansede om Juletræet.

„Her har jeg et Nummer til Enhver især,“ sagde Amalie, „Du, Carl, faaer naturligviis Nummer eet. Paa Juletræet hænger Enhvers Present med det tilsvarende Nummer. De faaer Nummer 9, Selgren, Deres Present er den Feltpipe, der hænger. De behøver altsaa ikke at gaae hen for

at lede efter den, og jeg tør maaskee for nogle Djeblikke udbede mig Deres behagelige Selstøb.“

„Med Fornøjelse,“ sagde Selgren og fulgte sin Fætters Kone ind i Spisestuen, hvor en Pige kom ind og lagde Statsraadindens Dvertøj paa et Bord.

„Er Agentens Bogn spændt for?“ spurgte hun Pigen.

„Ja,“ svarede denne og forlod Bærelset.

„Vil De ud at kjøre iaften?“ spurgte Selgren forundret.

„Det er min Hensigt, og De skal ledsage mig. Ja, jeg behøver vel ikke at frygte for, at De bortfører mig?“

„De er i godt Humør.“

„Savist, er jeg. Før vi tage afsted, har jeg et Par Ord at sige Dem. Min Svoger Emil kom hertil igaar, han ønskede gjerne at boe i sin gamle Lejlighed i Nyboder, men den var optagen af to unge Damer.“

Selgren blev rød og stod som paa Naale.

„Tilfældigviis var Madam Bjørn her igaar for at gaae os lidt til Haande med Forberedelserne til Julfesten. Jeg gav mig i Snak med hende for at faae at vide, hvad det var for unge Damer, som boede hos hende. Hun sagde, at den Ene hed Dora og den Anden Grethe Delfs, og ved hyderligere at spørge hende ud, naaede jeg til det mærkelige Resultat, at Grethe Delfs var kommen til at boe i Bjørnegade vistnok den samme Dag som Grethe Peters forsvandt. Men ikke nok med det, en vis Lieutenant Selgren Bjørnsen lejede Lejligheden for denne Dame. — Selgren, siig mig nu oprigtigt, er De forlovet med Frøken Peters?“

„Ja,“ svarede Selgren forlegen, han saae at al Benægten ikke mere kunde nytte.

"Derfor De ønsker hendes Faders Samtykke, maa De ubetinget lyse mig. — Men Bognen venter. Undervejs kan De fortælle mig Deres Eventyr."

"Hvor skulle vi hen?"

"Naturligvis til Bjørnegade."

"Til Bjørnegade!" raabte Selgren og traadte et Skridt tilbage.

"Afsted!" sagde Amalie smilende og ilede foran. — —

Det gik meget gemhytlig til ude hos Overkoneer Bjørn i Bjørnegade. Midt paa Bordet i den lille Stue, stod et lille Juletræ, men det var ikke saa stort og straalende som Juletræet, vi have forladt oppe paa Nørregade, alligevel var Glæden her lige saa stor som hist over de grønne Grene og de smaa Julelys. Der var inviteret Fremmede til at deltage i Festen. Henne i et Hjørne af Stuen sad en ung Pige med en lille Dreng, paa noget over et Aar, paa Skjødets. Hun var klædt i Sorg, og hendes sorgmodige Mine svarede til denne Dragt, kun naar den lille Dreng klappede af Glæde i Hænderne, smilte hun. Det var Josefine Biby med sin lille Søn. Hun bar Sorg, fordi hendes Fader for kort Tid siden var død. Hendes Søster var ikke tilstede, hun var bleven forlovet med en Haandværker ved Holmen og tilbragte derfor Juleaften hos sin Forlovedes Forældre.

I Sofaen sad Grethe og Dora, og glædede sig over Børnenes Jubel. De to unge Piger havde givet de fleste Præsenter til Juletræet. Grethe havde taget Bjørns mindste Søn paa Skjødets og vist ham Juletræet. Dora vilde ogsaa gjerne give sig af med Børnene, men de havde en vis Sky for hendes hidfige Væsen og forstode desuden ikke,

høvd hun sagde. Hun havde faaet Josefines Historie fortalt om Formiddagen af Madam Bjørn med Grethe som Tolk. Hun havde fattet Medynk med den stakkels Pige og havde spurgt Madamen, om det gik an, at man bød hende Penge. Svaret havde været, at Josefine var for stolt til at tage mod Pengegaver, hun led desuden ingen Mangel, da de Bidrag, hun fik af Faderen til Barnets Underhold, vare meget rundelige. Dora vilde endelig have at vide, hvem Faderen var, Madamen kunde hertil kun svare, at det var en Handelsfuldmægtig Hansen. Josefine havde ikke seet ham i de sidste Aar, og han sendte hende Pengene gjennem Fodposten.

„Var jeg i hendes Sted,“ sagde Dora til Grethe, „vilde jeg hade ham. Jeg vilde være for stolt til at modtage Penge af ham.“

„Det var dog ikke sikkert, at Du kunde forsørge Barnet alene.“

„Hadet vilde give mig Energi. Jeg vilde opdrage Drengen til at hade sin Fader.“

„Det var jo affkædet.“

„Nej, det var netop, som det skulde være.“

Disse Bemærkninger gjorde et ubyggeligt Indtryk paa Grethe, og hun fortsatte ikke Samtalen. Men nu ved Juletræet faldt det hende ind, at det var heldigt, at Dora ikke kunde tale med Josefine; thi hun vilde maasse søge at paavirke hende og at ophidse hende mod Barnets Fader.

Børnene dansede om Juletræet, og Overkanoneren midt imellem dem med sin store Merstumpspibe i Munden. Han havde faaet Biben som en Julepresent af Damerne. Hans Kone stak Hovedet ind ad Døren og gav et lille Nif.

„Jeg forstaaer Dig, Mutter,“ sagde Bjørn, „Maden er færdig. Da Julelysene snart ere brændte

ned paa Grenene, er det vel bedst, at I faae Jeres Præsenter. — Men al den anden Stads skal blive paa Træet; thi vi maae have det tændt en anden Aften."

"De Smaa fik nu deres Præsenter, og Jublen blev almindelig. Derefter blev Træet baaret op paa Loftet, og imens dækkede Madamen Bord, hjulpen af Grethe. Hun protesterede mod, at den Sidste hjalp hende, men Protesten blev ikke tagen til Følge. Børnene spiste ved et lille Bord for sig selv. Retterne vare de samme som hos Agentens, Risengrød og Gaasfæteg, men bagefter kom ingen Krandsfæge, derimod gode, varme Eblestiver, og istedetfor den sprudlende Champagne blev en dampende Punschebolle sat paa Bordet. Den lille Selgren og Josefines Søn bleve bragte ind i Kammeret og faldt der i Søvnen, de tre andre Børn fik i Anledning af, at det var Juleaften, Lov til at blive ligesaa længe oppe som de Børne. Da Glassene vare fyldte, saae Overkanoneren sig med et smilende Ansigt om i Kredsen og sagde:

"Lader os nu begynde med at ønske hinanden en glædelig Jul, og at Julen for os Allesammen maa ende ligesaa glædelig som den har begyndt."

Han klinkede med Hver især, men da han kom til sin Kone, gav han hende et Kys og sagde:

"Det er min Julepræsenter, Mutter."

"Åa," sagde hun, "glemmer Du da rent det smukke Tøj til en Kjole, Du har givet mig?"

"Ja, jeg gør, thi den Præsenter skulde Du have havt alligevel. Men kunne vi nu ikke faae en Sang, ret en kjon Sang."

"Åa Fa'er, syng en Julevisse," sagde Børnene.

"Maaskee en af Damerne kunne syng os en Julevisse?" spurgte Overkanoneren.

„Siden jeg opfordres dertil, skal jeg synge en Zulevise,“ svarede Grethe, „men den er noget anderledes end de sædvanlige Viser. Det kommer maaskee af, at dens Hjem er ved det alborlige Vesterhav, hvor Bølgerne tidt træde istedetfor Drægtoner til Menighedens Zulepsalme.“

Grethe sang nu:

Det stormer derude paa vilde Hav,
Hvor Landet for Djet sig følger,
Nys Vintersolen Godnatlys gav
Til alle de vildene Bølger.
Og Stormen byder hver Sky til Dands,
Mens Balsalen fraaler i Stjerneglæds.

Der gynger en Skonnert paa Bølgens Kam,
Mod Hjemmet den længselsfuldt stævner,
Matrosen ved Roret er kold og klam,
Og neppe at styre han evner.
Tidt skulde Søerne over Dæk,
Men Skonnerten rejser sig atter kjæk.

Dog nu gif Kompasset med Brag overbord,
Nu gjælder det Koursen at finde,
Skjøndt Stjernerne funkse i Syd og Nord,
Man næsten maa styre i Blinde.
Matrosen griber saa fast om Rat.
Han mindes, det netop er Zulenat.

Han mindes sin Moder, som har fortalt
Om Zulens velsignede Stjerne;
Han hæver sit Blik mod Guds Verdensalt,
Mod Stjernerne hist i det Fjerne.
Der staaer en Stjerne i Stjerner's Hær,
Han synes, det Moderens Stjerne er.

Mod Stjernen han retter da Skibets Kours,
Til Vellehem vandrer hans Lanke,
Han glemmer en vild og en grum Naturs
Forsøg paa at splintre hver Plante.
Han trygt sig giver i Jesu Haand,
Og ikke han skræmmes af Stormens Aand.

Saa seilede Skibet den Julenat,
 Men dengang de Smaastjerner blegned,
 Da saae man, at Coursen var rigtigt sat,
 Thi forude Landet sig tegnede.
 Og Julemorgen man kom i Havn
 Og priste vor Frelsers saa kjære Navn.

„Den Sang kan jeg lide,“ sagde Bjørn.
 „Jeg har ogsaa Julenat været tilføes, og jeg veed,
 hvad det vil sige, at være borte fra sine Kjære i
 den glade Juletid. De skal have mange Tak for
 Sangen Frøken, og De giver mig vel nok en lille
 Afskrift deraf?“

„Den skal De faae,“ lovede Grethe. „Men
 nu tilkommer det Dem, Hr. Bjørn, Deres Kone
 og Børnene at synge.“

„Det gjør det,“ sagde Bjørn.

Snart var Sangen i fuld Gang, og tilsidst
 vækkede den Josefines lille Søn. Hun hentede
 ham. Man havde lige begyndt Sangen paanh,
 da der blev banket paa Døren. Bjørn raabte:
 „Kom ind!“ og ind traadte Fru Bjørnson og
 Selgren.

„Statsraadinden!“ raabte Madamen forbausset.

„Undskyld, at jeg maaskee forstyrrer Deres
 Lystighed,“ sagde Amalie, „men her er en ung
 Dame tilstede, hoem jeg og hendes Forlovede gjerne
 vilde ønske en glædelig Jule.“

Ved at see Fru Bjørnson var Grethe baade
 bleven rød og bleg. Hendes første Tanke var,
 at Selgren ved en Uforsigtighed havde røbet hendes
 Opholdssted, men han skyndte sig med at forklare Sa-
 gens Sammenhæng. Amalie kjendte ikke Dora,
 hun vilde dog have henvendt nogle Ord til hende,
 hvis hendes Opmærksomhed ikke var bleven hen-
 draget paa Josefine eller rettere paa hendes lille Søn.
 „Hvis er det Barn?“ spurgte Amalie ivrigt.

„Det er mit,“ svarede Josefine noget stamfuld.

„Er De gift?“

„Nej.“

„Denne Dreng har en mærkværdig Lighed med . . . en Herre, som jeg kjender. Hvad hedder Drengen?“

„Erik Biby.“

„Biby er altsaa Faderens Navn?“

„Nej, det er mit Navn.“

„Vil De sige mig. . . Dog nej, vil De gjøre mig den Tjeneste at besøge mig imorgen Formiddag efter Kirketid, og tage Barnet med.“

„Jeg veed ikke —“

„Du maa komme, naar Statsraadinden ønsker det,“ sagde Madam Bjørn.

„Kan jeg saa vente Dem?“ spurgte Fruen.

„Ja,“ svarede Josefine.

Amalie kastede endnu et langt Blik paa Barnet, hun syntes at være stærkt bevæget, dernæst vendte hun sig til Grethe og spurgte:

„Er De og Deres Kousine beredte til at tage hjem med os?“

„De ønsker . . .“ stammede Grethe.

„Jeg ønsker, at De snarest muligt forsones med Deres Fader, han er iasten i min Svigerfaders Huus. Jeg lover Dem at bringe en Forsoning istand.“

„Min Fader, min kjære Fader,“ udbrød Grethe, „De troer, at han har tilgivet mig?“

„Jeg veed det,“ svarede Amalie bestemt.

Dora nægtede at tage med til Agentens Huus. Det blev da bestemt, at hun skulde blive tilbage. Overkanoneren og hans Hustru stode forundrede og saae til, de forstode ikke ret, hvad der foregik omkring dem. Da de saae Grethe med sit

Overtøj paa komme ind for at sige Farvel, udbrød Overkanoneren:

„De vil da vel ikke forlade os for bestandig, Frøken?“

„Nej, jeg skal ofte komme og besøge Dem, men fra dette Djeblig boer jeg her ikke mere.“

„Na, bliv hos os,“ sagde Fanny.

„Nej, lille Fanny, vel har jeg ikke som Du en Moder, men jeg har en Fader, og ham maa jeg nu hjem til.“

„Men hvorfor forlod Du ham?“ spurgte Fanny.

Dette Spørgsmaal kom Grethe noget ubelejligt. Selgren skyndte sig da med at opfordre hende til at følge sig.

„Glædelig Juul endnu engang,“ sagde Grethe, „jeg kommer imorgen.“

„Og jeg venter Dem imorgen,“ sagde Fruen med et Blik til Josefine, „hvorhen De eller Deres Barn ville komme til at fortryde det.“

„Lieutenant Bjørnsen,“ sagde Dora, „De har ikke ønsket mig en glædelig Juul.“

„Frøken, undskyld, De kan forstaae . . .“

„Ja, jeg kan forstaae, at De elsker hende,“ sagde Dora med en Bitterhed, som var Selgren paafaldende, „og derfor forstaaer De ikke, at jeg sætter Priis paa Deres Julehilfen. Imorgen rejser jeg. Farvel Lieutenant Bjørnsen.“

Hun trykkede hans Haand lidenskabeligt og ilede ind i sit Bærelse. Selgren var for stærkt optaget af Tanken om snart at skulle see sin Forlovelse deklareret, til at han skjænkede Doras besynderlige Tale nogen Opmærksomhed, først efter mange Maaneders Forløb skulde den rinde ham ihu. — —

Amalies og Selgrens Fraværelse var neppe

bleven bemærket af Nogen, om Amalie antog man, at hun havde givet sig Noget med Huset at staffe, og Selgren tænkte, oprigtigt talt, Ingen paa. Da de vendte tilbage fra deres Udflugt, vare Børnene endnu i fuld Dands om Juletræet. Amalie gik lige hen til Justitsraad Peters og sagde:

„Fr. Justitsraad, jeg har endnu en Julepresent til Dem.“

„Til mig?“ spurgte Peters. „Jeg har jo allerede“

„Savist, men den Present, jeg i dette Øjeblik mener, kan ikke hænge paa Juletræet, derfor befinder den sig i Sideværelset. Vil De gaae derind med mig.“

Justitsraaden gik strax ind i Spisestuen med Amalie. Her fandt han sin Datter, som hulkende fastede sig om hans Hals og spurgte:

„Fader, kan Du tilgive mig?“

„Grethe, kjære Barn!“ raabte Justitsraaden fuld af Glæde. „Jeg tilgiver Dig. Men hvorledes er Du dog kommen her?“

„Før De fortæller Selskabet den glædelige Nyhed, Fr. Justitsraad,“ sagde Fruen, „er det bedst, at De og Deres Datter tales ved i min Svigersfaders Kontor. Men da Grethe har en Tilstaaelse at gjøre, som en ung Pige har vanskeligt ved at bringe over sine Læber, vil jeg tillade mig at følge med.“

En Time efter knaldede Champagnepropperne atter, og der blev udbragt en Skaal for de Nyforlovede: Margrethe Peters og Lieutenant Selgren Bjørnsen. — —

Den næste Dags Middag sad Amalie med en baade bekymret og spændt Mine i sin elegante og hyggelige Dagligstue. Hun troede at have sun- det Nøglen til en uhyggelig Gaade, som maastee

denne Dag fuldstændigt skulde løses. Minuterne forekom hende at være Timer, saaledes higede hun efter Gaadens Løsning. Hun havde om Formiddagen været i Kirke, hun havde bedet Gud om Styrke til det Skridt, hun var i Begreb med at foretage. Det var et voveligt Spil, som hun maastee spillede, enten maatte det komme til et Brud eller en fuldstændig Forsoning.

Kort efter blev den fattige Nyboderepige med sit Barn paa Armen indladt til hende. Hun gif hende venlig imøde og indbød hende til at tage Plads. Josefine satte sig undseelig ned i en af de bløde Armstole.

„Jeg har anmodet Dem om at komme op til mig idag,“ sagde Fruen, „fordi jeg ønsker at tale med Dem i Genrum. Jeg har faaet en levende, maastee besynderlig Interesse for Dem og Deres Barn. Gjør mig den Tjeneste at fortælle mig Alt, hvad der angaaer dette Barn.“

Josefine efterkom Opfordringen, og jo længere hun talte, desto heftigere bankede Amalies Hjerte. Hun stirrede og stirrede paa Barnet, det saae saa mildt paa hende. Hun kjendte disse Dine, Panden og Smilet, Barnet var hendes Mand's udtrykte Billede. Da traadte idetsamme Statsraad Bjørnson ind ad Døren, han studsede ved at see en tarvelig klædt Pige i sin Kones Selstab. Amalie rejste sig, gif ham imøde og spurgte:

„Kjender Du denne Pige? Kjender Du dette Barn?“

Da han traadte nærmere, udbrød Josefine:

„Hansen, er det Dem? Endelig seer jeg Dem igjen?“

Han vakkede og maatte støtte sig til Bordet for ikke at falde om.

„De . . . De her, i min Kones Selstab!“ stønnede han.

„De er gift, og det er Deres Kone!“ raabte Josefine.

Hun glemte Alt omkring sig, hun overøste ham med en Strøm af Skjældsord, og hun endte med ogsaa at lade Amalie faae sin Deel, idet hun sagde:

„Fruen har kaldt mig op, for at triumfere over mig.“

Carl stod overfor disse to forskjellige Kvinder; den store Forstjel mellem dem paatrængte sig ham, og han skammede sig over, at han, om endogsaa blot for en kort Tid, havde kunnet føle sig tiltrukket af Josefine, naar en Dame som Amalie var hans Hustru. Han saae med et bedende Blik hen paa Amalie, der sagde:

„Somfru, jeg har ikke kaldt Dem herop for at triumfere over Dem; thi det vilde være en daarlig Triumf. Min Hensigt har været, at gjøre min Mands Fejl mod Dem, mig og dette Barn god igjen, hvis Eligt i det Hele taget lader sig gjøre. Vi tilstaae Dem en anstændig aarlig Understøttelse, til De engang bliver gift, da give vi Dem Penge til et anstændigt Udstyr, Barnet derimod tage vi til os og opdrage det som vort eget. Ikke sandt Carl?“

„Jo,“ sagde Carl med neppe hørilig Stemme.

„De betænker Dem?“ vedblev Amalie.

„Maa jeg spørge,“ sagde Josefine, „hvor meget De vil give mig om Aaret?“

„10 Rdl. om Maaneden vil være Dem en god Hjælp,“ sagde Fruen, „det er 120 Rdl. om Aaret, og Udstyret vil vi sætte til 200 Rdl.“

„Kunde jeg ikke faae 15 Rdl. om Maaneden?“

„Det er en uhyggelig Handel. Nuvel, De skal faae dem. Vil De henvende Dem til min Mands Prokurator, skal Sagen blive ordnet.“

Da Josefine gik, lod hun Barnet blive tilbage i dets nye Moders Arme. Carl sad paa en Stol og saae ned for sig.

„Har Du Intet, slet Intet at sige mig?“ spurgte hun.

„Kan Du tilgive mig?“

„Ja,“ svarede Amalie med Taarer i Øjnene, „thi jeg elsker Dig højere end nogensinde.“

„Du elsker mig!“ raabte Carl. „Jeg havde troet . . .“

„Du havde troet, at jeg ikke kunde elske. Skylden er ikke din alene, den er ogsaa min; thi jeg kunde have holdt fast paa Dig i vort Ægteskabs første Dage. — Siig mig, er det endnu for sildigt?“

„Nej, nej, Amalie, Du holder fra idag af saa fast paa mig som ingensinde tidligere.“

„Og dette uskyldige, velsignede Barn, som truede med at adskille os for stedsse, er istedetfor blevet en Forsoningens Engel. Det er din Søn, og det skal ogsaa være min.“

„Jeg har været blind, jeg har været en Daare,“ sagde Carl med Taarer i Øjnene, „jeg har ejet en kostelig Perle, og jeg har ikke kjendt dens sjeldne Værd før idag.“

„Tys, min Ven,“ svarede hun med et lykkeligt Smil, „den Lille er falden isøvn paa mine Arme.“

Fjortende Kapitel.

Forandring.

Et Aar var forløbet. Selgren havde i dette Aar været meget lykkelig. Hver Dag ved Ørthes

Side forekom ham at være en Fæst. Noget Nytt i den Bjørnsonske Familie var der ikke skeet. Man havde i Begyndelsen undret sig over, at Carl og Amalie havde adopteret et Barn, efterhaanden havde Forundringen lagt sig, og den lille Erik havde lidt efter lidt vundet en Plads som et kjær Medlem af den rige Familie.

Det var hen paa Foraaret 1853, at Kongens Tjeneste udrev Selgren af hans lykkelige Tilstand, han blev nemlig kommanderet paa Opmaaling i Slesvig. Generalstaben var i Begreb med at optage et Kort over dette Hertugdømme, og hertil kommanderedes der et Antal Infanteriofficerer, hvis Arbejde varede fra Sommerens Begyndelse til ud paa Efteraaret.

Under mange Taarer skiltes Grethe fra sin Forlovede; det var dog begge en Trøst, at Fraværelsen ikke vilde blive af lang Varighed. Paa Angelinie stod hun med sin Fader og sin Tante og tilvistede ham det sidste Farvel. En tung, klam Løst laa over Landet og Søen, Vinden førte Kulrøgen fra Dampskibets Skorsteen ind over Angelinie og det Sted, hvor de Tre befandt sig. Skibet satte sig i Gang, et Øjeblik saae Selgren sin Forlovedes hvide Tørklæde vifte imod sig, han besvarede Hilsenen, men snart var hun skjult i en mørk Kulstyk. Da han udenfor tre Kroner saae ind mod Vægen, hvilede Kulstykken over denne som en stor truende Lindorm. Selgren var ikke overtroist, han blev dog et Øjeblik underlig tilmode, og den Tanke opstod: „Vortfører den sorte Lindorm maaskee min Kjæreste?" Han lo ad sin egen Taabelighed og kom snart i Samtale med sine Kammerater, der ligesom han skulde til Slesvig. —

Atter stod Selgrenovre i det Land, han for et Par Aar siden havde betraadt med spændte For-

ventninger om, hvad Krigen vilde tilstikke ham. Dengang bigede han efter Kamp med Fjenden, efter Marchen fremad, nu var hans eneste Higen rettet mod hurtigt at kunne vende tilbage til sin Forlovede i Kjøbenhavn. Det var lykkeses Selgren at faae anvist et Distrikt, som laa i Nærheden af det Sted, hvor hans Kousine Elisabeth boede. Han havde saaledes i det Mindste Een, med hvem han kunde tale om Hjemmet, om Grethe. Elisabeth kjendte hende vistnok kun meget lidt, men hun hørte jo nu med til den Selskabskreds, som omfattede nogle af den unge Præstefones kjæreste Tanker.

I en Egn, hvor Heden og Marken næsten støde sammen, havde Selgren faaet Kvarteer hos en velstaaende Gaardmandsenke, hendes Broder bestyrede Gaarden for hende. Hun havde et eneste Barn, en Søn paa en halv Snees Aar. Det var tydeligt at mærke, at hun ikke var synderlig veltilfreds over den Indkvartering, Sognesogden havde givet hende, men paa den anden Side havde hun stor Respekt for Uniformen og satte paa Bordet det Bedste, Huset formaaede.

Selgren havde, som de øvrige til Opmaaling kommanderede Officerer, i Flensborg faaet en Trainlutst til sin Oppasser. Det var en Bøde fra Altona. Han kunde ikke et dansk Ord og gjorde en noget komisk Figur i den libet klædelige Trainkudstemandering, hvoraf han dog ikke var libet stolt. Det var en godmodig, snakkelig Fyr, og hans Navn Jakob Levin. Han blev snart gode Venner med Bendefamilien og gav Konen forskjellige Vink om, hvorledes en ung „sin Herre“ som hans Lieutenant var vant til at faae sin Middagsmad tillavet.

Hver Morgen tidlig begav Selgren sig ud

paa Opmaaling med sin Oppasser. Arbejdet var ikke vanskeligt. De vigtigste Punkter vare afslagte paa en Kopi efter et ældre Kort, hvilket enhver Officer havde faaet, inden han reiste ud i sit Distrikt. Selgren havde, med Undtagelse af sit halvaarlige Ophold i Slesvig under Krigen, altid boet i Kjøbenhavn. Han kjendte saa godt som Intet til Landlivet. Alt var derfor Nytt for ham, den stille Fred i Landskabet, Bondens Arbejde ude paa Marken, Vibens Strig paa den grønne Eng og Frøernes lystige Kvækken i Kjøret. Men naar han sad alene hjemme om Aftenen, kjædede han sig, hans faa medbragte Bøger vare snart læste, og han var alene henviist til sine egne Tankers eller sin Oppassers Selskab. Han benyttede en stor Del af sin Fritid til at tilskrive Grethe, han fortalte hende om sit ensformige Liv, om sine Drømme og Forhaabninger. Til Gjengjæld modtog han lange Breve fra hende om Alt, hvad der passerede i Kjøbenhavn.

En Søndag tog han afsted for at besøge Elisabeth, hvis Mand han ikke tidligere havde seet. Hun boede et Par Mil fra den Gaard, hvorpaa han opholdt sig. Efter en kjedsommelig Kjørsel gjennem en sandet Eng, hvor Flyvesandet laa langs Vejene, kom Selgren til en smuk lille Præstegaard, omgivet paa de to Sider af en temmelig stor Have, en Sjældenhed paa denne Eng. Han var rejst tidligt hjemmefra; derfor var, da han kom til Præstegaarden, Gudsstjenesten ikke forbi, og Pastor Hulbreich og hans Kone endnu i Kirke. Selgren gik da ud i Haven for at bese den, og traf der Barnevigen med Familiens to smaa Sønner; den ældste gav sig strax til at skrigte ved at se den Fremmede, men den yngste rakte smilende efter hans blanke Knapper.

Det lykkedes snart Selgren at blive fortrolig med den ældste Dreng, der hed Niels og lige var begyndt at kunne gaae. De kom i Leg sammen, som først blev afbrudt ved Barnepigens Udraab:

„Der kommer Præsten og Madamen!“

Selgren studsede noget ved at høre sin Kousine blive tituleret Madame, han kom fra Kjøbenhavn, hvor næsten hver Madame blev kaldt Frue. Præsten havde allerede bemærket en Fremmed i Haven og ilebe gennem Laagen for at see, hvem det var, og byde ham ind.

„Jeg er Selgren Bjørnsen,“ sagde Selgren, forestillende sig selv.

„Min Kones Fætter! Hun vil blive glad ved at see Dem. Hvorledes er det gaaet til, at De er kommen over i denne Udørf? Hvorledes har man det i Kjøbenhavn?“

Pastor Hulbreich, der gjorde Selgren mange Spørgsmaal paa een Gang, var en lille, temmelig trivelig Mand med noget Bestemt, blandet med noget Godmodigt i sit Ansigt. Hans Kone havde forandret sig en Del, siden Selgren sidst saae hende; hun var bleven fyldigere, den kjøbenhavnske Dame var forsvunden, og istedetfor var der kommet en ligefrem, hjertelig og venlig Præstekone. Hun rakte Selgren Haanden og sagde:

„Velkommen Selgren. Det er rigtignot en Overraskelse at see Dig her. Hvorledes synes Du om mine Børn?“

„Det er velsignede Børn,“ svarede Selgren.

„Tavist,“ sagde Præsten, „men kom nu ind og spiis Frokost, og lader os saae noget Nytt at vide fra Kjøbenhavn.“

Selgren tilbragte en meget behagelig Dag i Præstegaarden. Han maatte fortælle om Alle i Hjemmet, og tilsidst endogsaa sin egen Forlovelses-

historie, som Præstefolkene allerede tilbeels kjendte af et Brev fra Selgrens Tante.

„De har vel ikke Deres Kjærestes Portrait hos Dem?“ spurgte Præsten.

Det havde Selgren naturligtviis.

Præsten saae længe paa Portraitet, gav det dernæst til sin Kone og sagde:

„Hun har rigtig et godt Ansigt.“

Denne Dom fornøjede Selgren meget. —

Man forlod for nogen Tid de kjøbenhavnske Venner og Bekjendte, og gik over til at tale om sig selv. Huldreichs Sogn hørte til de saakaldte „blandede Distrikter“, og det hændtes imellem, at der opstode adskillige, for Præsten ubehagelige Rivninger mellem de to Nationaliteter. Han var en dansk Mand med Liv og Sjæl, hvorfor det lod til, at han stod paa en mindre god Fod med Sognets danstalende, men tydsksindede Beboere, der bestandigt udebleve fra Gudstjenesten, naar der blev holdt dansk Prædiken. Nogle Yttringer, som Elisabeth lod falde, viste Selgren, at hun mente, at hendes Mand skulde holde sig udenfor Nationalitetsstriden.

„Jeg vilde ønske, at min Mand snart kunde faae et Kald i Kongeriget,“ sagde hun, „her er ikke altid hyggeligt at være. Man hører tidt Yttringer om, at den nuværende Tilstand ikke er holdbar, at et nyt Oprør snart vil bryde løs.“

„Det tage Slesvigholstenerne sig vel iagt for,“ sagde Selgren, „naar hele Landet er besat af danske Soldater.“

„Rigtigt, ganske rigtigt,“ sagde Præsten.

„Befolkningen her,“ sagde Elisabeth, „er ganske god at komme tilrette med, dens Natur er ægte jydsk, men vi grændse op til Marsten, og

derfra bliver der tid fortalt os alle Slags mindre hyggelige Historier."

"Lad Frisere være Frisere," sagde Præsten, "jeg vil dog ikke nægte, at skal jeg blive her mange Aar endnu, vil jeg hurtig blive opslidt. Jeg foretrækker Kampen i aaben Mark, for denne skjulte, uafbrudte Kamp i Fredstid."

"Jeg forstaaer det godt," sagde Selgren, "det maa ikke være hyggeligt saaledes at skulle kæmpe alene, uden opmuntrende Tilraab af Kammerater og uden i Hvilens Tid at have et Selskab, man skjætter om."

"Han har jo mig," sagde Elisabeth leende.

"Det er en Guds Lykke, at jeg har Dig," sagde Præsten, "du trøster og styrker mig i mangen bitter Time. Du kan i Grunden leve, hvor det skal være."

"Det kan jeg, naar jeg blot har min Mand og mine Børn hos mig?"

Først sent paa Aftenen tog Selgren bort fra den venlige Præstegaard med mange Opfordringer til snart at komme igjen. Dette lovede han. Og i den smukke Majnat hjørte han tilbage til sit midlertidige Hjem, opfyldt af Tanken om, hvad han havde hørt om Stemninger og Tilstande i det saa dyrtkjøbte Slesvig. Han saae op mod den stjerneklare Himmel, et Stjernesud foer blinkende over den.

"Tag Hilsen med til Grethe," hviskede han.

Selgrens Liv vedblev at gaae sin eensformige Gang. Hans Arbejde i Marken skred godt fremad, og allerede havde han indtegnet en ikke ringe Deel paa Maalebordet af det ham tildelte Terrain. Grethes Breve viduede om, at Alt i Kjøbenhavn stod godt og vel til, men da modtog Selgren et Brev fra hende, hvori hun fortalte ham, at Koleræen var kommen til Byen. Hun nærede ingen Frygt for,

at den skulde tage synderlig Overhaand, desuden havde hun modtaget en Indbydelse til at tilbringe den øvrige Tid af Sommeren paa Agentens Landsted. Grethes No indvirkede paa Selgren, som sjelden saae en Avis, og med Tanken henvendt paa alt Andet end Kolera afslagde han en Søndag Hulbreich et Besøg.

Her læste han Belymring i Præstens og hans Kones Miner, og Hulbreich begyndte strax at tale om Koleraens stigende Fremgang i Kjøbenhavn. Selgren blev overrasket og ængstelig, han indsaar, at Grethe ikke havde villet forvolde ham Uro ved at fortælle den hele Sandhed. Om Middagen kom det Bud tilbage, som Præsten havde sendt til nærmeste Poststation for at hente Breve og Aviser. Der var et Brev til Elisabeth fra Amalie, og „Berlingske Tidende“ til Præsten. Med aandeløs Hast brød Præstekonen Brevet, gennemløb det og udbrød:

„Fader har faaet Kolera. Han kom syg ud paa Landstedet, Sygdommen tog til med rivende Hurtighed og nu svæver han mellem Liv og Død.“

Taarerne rullede den unge Kone ned ad Kinderne. Hun formaaede ikke at læse videre; hendes Mand tog da Brevet, læste det til Ende og sagde:

„Din Moder er ogsaa bleven syg og ligeledes Fru von Werlau, Amalie mener dog, at det mere er af Stræk end af Kolera.“

„Staaer der Intet om Grethe?“ spurgte Selgren.

„Nej; jeg tænker, at Bjørnsons har nok at gjøre med sig selv.“

Det var en bedrøvelig Søndag for dem Alle. Af „Berlingske Tidende“ fremgik det, at Koleraen vedblev at gjøre rivende Fremgang, og at den navnlig var begyndt at optræde med Hefstighed i Kvartæret omkring Barton.

„I det Kvarteer boer Justitsraad Peters,“ sagde Selgren med Gru.

Han skyndte sig tidligt hjem for at see, om Jakob i hans Fraværelse havde hentet Breve fra nærmeste Poststation. Det havde han. Et Brev fra Grethe ventede paa Selgren. Mod Sædbane var Brevet kort. Hun fortalte, at hendes Fader havde faaet Kolera, ligesom hun stod i Begreb at tage ud til Agentens Bysted for at staae Amalie bi med at pleje de derværende Syge. Hun bad Selgren have samme Fortrøstning til Gud, som hun selv havde. Den følgende Dag skrev hun ham til, at ogsaa hendes Tante var bleven syg.

Fra den Dag ophørte Brevene.

En stor Uro kom over Selgren. Brevenes Ophør kunde kun bethyde, at Grethe selv var bleven syg. Han forsøgte at arbejde, men forgjæves og tog midt i Ugen til Præstegaarden, for der at faae at vide, hvorledes det stod til i Kjøbenhavn. Han mødte Præsten et kort Stykke Vej fra Gaarden. Huldreich bad Selgren stige af Vognen og lade den kjøre i Forvejen.

„Dersom De har en ret inderlig Tro paa Gud,“ sagde Præsten, „vil De vide at bøje Dem ydmygt for hans Tilstikkelse. Dødens Lee har gjort en frygtelig Høst i Kjøbenhavn.“

„Hvem er da død?“ spurgte Selgren med tilbageholdt Mandedræt.

„Deres Onkel og Deres Tante og Fru von Werlau er død,“ sagde Præsten.

„Og de Andre?“ spurgte Selgren.

„Jeg forstaaer Dem,“ sagde Præsten, og Læreren viste sig i hans Sjæle, „nuvel, hav da Styrke til at høre, at Justitsraad Peters, hans Søster og hans Datter ogsaa ere døde af Kolera.“

„Død, død, Grethe død!“ stønnede Selgren og sank om paa Grønsværet.

„Fat Dem, stakkels Ven,“ sagde Præsten, „find Dem i Guds Tilskikkelser.“

Men Selgren hørte ham ikke, han laa stum og fordybet i sin Sorg paa den grønne Mark, hvor Smaaablomster stode i al deres Sommerpragt, og Rammene længer borte tumlede sig fulde af Livselbst. Han hørte ikke paa Præstens trøstende og venlige Ord, hvorfor denne besluttede, at lade ham være nogen Tid alene med sin Sorg.

Selgren mærkede ikke Præstens Bortgang og kom først til sig selv igjen, da en sortklædt Dame stod ved hans Side og sagde:

„Selgren, jeg har ogsaa mistet mine Kjære.“

„Men ikke dine Kjæreste, thi Du har din Mand og dine Børn. Jeg har mistet Grethe.“

Hun talte saa roligt, saa besindigt, saa gudhengivent til ham. Han var en uopmærksom Tilhører, men alene hendes Stemmes Klang virkede beroligende. Det var som hun glemte sin egen store Sorg for hans. De fulgtes langsomt ad til Præstegaarden, og Selgren maatte love at blive der Natten over.

Han var bedøvet og tilmode som han faldt fra en uhyre Højde, bestandigt nedad og nedad, hans Tanter var uklare, og hans Aand træt. Præsten og hans Kone saae med bedrøede, men ogsaa betænkkelige Miner efter ham, da han næste Dag sagde Farvel. I sit Kvarteer fandt han et Brev fra Emil Bjørnson. Lægen havde været hos Grethe i hendes sidste Øjeblikke. Hun var død med Selgrens Navn paa Læben.

Paa Holmens Kirkegaard vare hun, hendes Fader og hendes Tante blevne begravne.

Femtende Kapitel.

I Marsten.

Selgren søgte at skaffe sin Sorg Hvile i Arbejdet, men det lykkedes ikke. Naar han sad alene hjemme og havde flyttet en Stol udenfor sit Værelse, der stødte umiddelbart op til en Kornmark, da lod han Tankerne flyve med Skyerne bort til hendes Grav ved Drefund, han bad dem tage Hilsen med, ja, undertiden syntes han at see hende i forklaret Skikkelse svæve over Skyerne.

Fløj hans Blik fra Himlen til de grønne Ar, der bølgede for Vinden, da syntes han lidt, at de hvistede til ham, at hun havde været saa ung, saa god og saa smuk. Han lyttede, han syntes at finde Hvile i, hvad Azene sagde, og en Aften, da Solen forgyldte de grønne Vipper, sagde han hen for sig selv:

Du sidder saa sorgfuld i Aftenglød,
Men trøste vi vil Dig saa gjerne;
Naar Leen i Høsten os bringer Død,
Der bliver dog Liv i vor Kjerne.

Maaskee har hun saaet en Kjerne smuk
Og god i dit ærlige Hjerte,
En Kjerne, som spirer ved Sorg og Suf
Og blomstrer i tungeste Smerte.

Og ligger end Aret i fortjen Muld,
Skal aldrig det mere Du sive,
Kan være, at Kjernen saa undersuld
Vil bringe din Sjæl til at lue.

Vi ere kun følgende, grønne Straa,
Men dog vil vi gjerne Dig trøste;
Du vistnok med os kan saa godt forstaae:
Sæt Kjerne, før man skal Dig høste!

Da Selgren sang, var han forbausset over sig selv. Han havde improviseret Vers, han vidste ikke,

hvorledes det ret var gaaet til, det var som en indre, uimodstaaelig Trang havde drevet ham til at tale, som om en anden Person havde lagt ham Ordene i Munden. Og dog blev det Selgren klart, at denne Person ikke kunde være nogen Anden end ham selv, og at han besad Evner, som først den tunge Sorg havde kaldt tillive.

Og i de følgende Dage forsøgte han atter, om han kunde tolke sin Sorg i Vers, og han kunde det. Han fandt Lindring i Poesien, en Mængde smukke Digte saae Lyset i hans Tensomhed, og han nedstrev dem uden nogen Tanke om, at de nogensinde skulde udgives. I den første Tid var Grethe Emnet for Diglene, lidt efter lidt behandlede Selgren andre Gjenstande, det var som en heel ny Verden aabnede sig for ham. Før havde han ved sit Maalebord seet paa Landskabet med et militairt Blik, nu saae han paa det som Digter, og han fandt saa meget at skrive om; det var som hele Naturen hver Dag fortalte ham noget Nyt.

Sorgen havde gjort Selgren til Digter, og han vilde maaskee være bleven en stor Digter, dersom ikke selve Livet havde stillet Krav til ham, dersom han ligesom for Djebliffet havde haft den fornødne No til at samle sine Indtryk. Da Selgren havde fundet sin Digterbegavelse, troede han, at her var hans Livs Maal at finde, det dejlige Land, som skulde bringe Trøst i Sorgen. Denne Tro beholdt han, og den holdt ham oppe i mangen Fristelsens Stund, da en mindre Begavet maaskee vilde have ligget under.

Selgren havde indmeldt til Kaptajnen, der ledede Arbejdet, at han var særdig med det Terrainstykke, som han havde saaet at opmaale. Han fik derfor en Dag skriftlig Ordre til at rejse et Par

Viil længere sydpaa og gjøre en Opmaalning færdig, som Lieutenant Rønsfelt ikke havde faaet Tid til at udføre. Med Brevet fulgte Rønsfelts ufuldførte Arbejde.

Noget forundret spurgte Selgren sig selv, hvorledes det havde været hans Ungdomsven mulig at faae Krigsministeriets Tilladelse til at rejse bort. Hvor Selgren nu opholdt sig, var han fjern fra alle Begivenheder, som foregik udenfor Sognet, og han saae kun Aviser, naar han besøgte Pastor Hulbreich.

Paa Vejen til sit nye Distrikt besøgte han den venlige Præstegaard. Elisabeth og hendes Børn vare klædt i dyb Sorg, og hendes godmodige Smil saaes ikke saa hyppigt som før. Samtalen drejede sig mest om de nylig Afdøde. Da Selgren fortalte, at han skulde overtage Rønsfelts Arbejde, og at det undrede ham, at det var blevet denne tilladt at rejse, svarede Præsten, at herom kunde han maastee give Oplysning; thi han havde seet i Avisen, at Lehnbaron Rønsfelt havde mistet sin ældste Søn, og at den næstældste, som var Officer, saaledes var bleven Stamherre.

„Det forekommer mig,“ sagde Selgren, „som om Sjælland er bleven en stor Kirkegaard. Døden holder Feltslag derovre, men i Slaget kan Menneskene ikke kæmpe, og ikke alene Mænd, ogsaa Kvinder og Børn, segne for den mejende Lee. Det er ikke saa længe siden, at Bennerne derovre med Engstelse ventede Esterretning fra den i Slesvig kæmpende Hær, nu sidde vi i Slesvig og vente med Angst paa hvert Budskab fra Sjælland.“

„Køleraen synes at være i Aftagende,“ sagde Hulbreich.

„Min Svigerindes Breve ere mere rolige,“

sagde Elisabeth, „min Broder Carl har havt et let Koleraanfald, men nu er han Gud skee Lov rask og vel. Emil skal have udmærket sig meget og ikke staaet sig selv. Man mener, at han faaer Ridderkorset.“

Da Selgren forlod den venlige Præstegaard, maatte han love snart at aflægge et nyt Besøg; thi Afstanden var jo ikke større end to Miil. Henad Asten naaede han sit Kvarter i Marsten, det var hos en Hjulmand, og det samme Kvarter, som Rønfeldt havde havt. Efterat Vognen var kjørt, og medens Oppasseren var i Begreb med at ordne de aflæssede Sager, gik Selgren sig en lille Tour i Omegnen.

Huset laa under et ældre Marstbige og noget affides. Manden var Haandværker, han havde intet Agerbrug eller Kvægsavl, men det lod til, at Fortjenesten var god; thi Huset var stort og havde net udstyrede Værelser. Det var ikke bygget som de egentlige Bøndergaarde, i en sammenhængende Fiirkant og uden Skorsteen ligeledes manglede den brede Vandgrav, som i Marsten gaaer om enhver større Gaard.

Medens Selgren spadserede paa Diget, mødte han to Bønderkarle, der syntes at nærme sig med truende Hensigter, men da en Vogn med flere Folk paa samme Tid kom kjørende, fjernede de sig atter. Selgren studsede over Karlenes truende Holdning og tilstrev den, at de maaskee havde været Soldater i den slesvigholstenske Hær. Paa den anden Side havde man endnu ikke nogen- sinde hørt tale om Excesser mod dansk Militair af Insurgentarmeens tidligere Soldater. Da Selgren atter var hjemme, var han næsten tilbøjelig til at antage, at han havde taget fejl.

Sakob havde i sin Herres Fraværelse været

paa Erkendelse i Huset og meldte, at Værten havde gjort Tjeneste i den slesvigholstenske Hær som Feltwebel, men ellers lod til at være en meget gemyttig og fredsommelig Mand. Han var nylig bleven gift og havde en smuk, ung Kone, som havde givet Oppassereren en god Aftensmad. De to Piger i Huset havde smidstet og leet ret saa venligt til Jakob, da de hørte, at han talte Plattydst, og han var derfor overbevist om, at det vilde blive et meget fornøjeligt Kvarteer.

Neppe havde Oppassereren endt sin Rapport, før Værten traadte ind i Stuen og meddelte med et høfligt Blik, at Aftensbordet var færdigt. Selgren fulgte Værten ind i dennes Lejlighed, hvor en Ret stegte Kyllinger stod paa Bordet; der var dækket til tre Personer. Gæsten hilste paa den unge Kone, der virkelig var saa smuk som Jakob havde stildret hende, hun besvarede rødmende og noget forlegen hans Hilsen, og man satte sig tilbords. Man skulde ikke troe, at man befandt sig hos en Hjulmand; thi baade Skeer og Gasler vare af Solv, og et Par Flaster Viin stode foran Værtens Kouvort.

Mellem Mand og Kone førtes Samtalen paa Plattydst, mellem dem og Selgren paa Højtydst, og den drejede sig i Begyndelsen om den forrige Indkvartering, Lieutenant Rønsfelt.

„Det var en meget ligefrem omgængelig Mand,“ sagde Værten, „men en Dag blev han saa bedrøvet, vi vilde ikke spørge ham om Aarsagen, men tilsidst fortalte han os den selv, hans Broder var død. Og saa fik vi da ved samme Lejlighed at vide, at Broderens Død vilde med Tiden gjøre ham til Millionair; thi Faderen ejer et stort Baroni. Jeg havde rigtignok aldrig drømt om, at

en Millionair nogensinde skulde komme til at boe under dette ringe Tag."

"Han rejste saa pludselig bort," sagde Konen.

"Han skulde hjem til Broderens Begravelse," sagde Barten.

Efterhaanden lededes Samtalen over paa andre Gjenstande, Selgren fortalte ligesrem om Mødet med de to Karle paa sin Spadsretour; ved Fortællingen herom syntes Konen at studse, men hendes Mand tog Sagen ganske rolig og sagde:

"Hr. Lieutenant, jeg troer at kunne give Dem mit Ord paa, at De har taget fejl. Jeg nægter ikke, at jeg selv har tjent i den slesvigholstenske Armee, men nu er Kampen forbi, og derfor skal ogsaa Fjendskab mellem Mand og Mand være forbi."

Hjulmand Tetens, Bærtens Navn, var en begavet og kundskabsrig Mand, han havde rejst meget, seet meget og lært sig selv meget. I den slesvigholstenske Hær var han, kort før Krigen endte, indstillet til Officeer. Hans Kone syntes at være fra en Provindsby og at have faaet samme Opdragelse som Borgermænds Døttre i Almindelighed. Astenen gik hurtigt, og da Selgren traadte ind i sit Værelse, sagde han til sig selv, at dette Kvartier var langt at foretrække for det forrige.

Hans Værelse var adskilt fra Bærtens Lejlighed ved en Gang, Vinduerne vendte ud til Marken, hvorover der nu i den lyse Sommeraften laa en let Taage. Selgren lod Oppasseren gaae tilfængs, Jakob havde faaet et lille Kammer paa Kvisten, og satte sig selv i det aabne Vindue for at drømme. Men det varede ikke længe, før han mærkede, at han var søvnig, han klædte sig derfor af, lukkede Vinduet og gik tilfængs.

Han kunde omtrent have sovet et Par Timer, da han vækkedes af Støj udenfor sine Vinduer. Forundret rejste Selgren sig op i Sengen og lyttede, da blev pludselig en Rude slaaet ind, og Vinduet aabnet. Han sprang op iførte sig i Hast, et Par Klædningsstykker, greb sin Kaarde og ilede mod den Skikkelse, som var i Begreb med at stige ind ad Vinduet.

„Tyve!“ raabte Selgren.

„Jeg er ingen Tyv,“ svarede den Ubekjendte, „jeg kommer for at duellere med Dem, jeg har Pistoler med.“

„Det er ingen ærlig Fjende, som kommer i Nattens Mulm og Mørke for at duellere, det er en Morder.“

„De er en Morder; thi De har villet myrde min Hjertesfred, jeg forlanger til Gjengæld Deres Liv.“

„Denne Stemme kjender jeg,“ sagde Selgren.

„Ja, De kjender Stemmen. — Tænd Lys! — Vi ville duellere strax, her i Bærelset.“

Selgren rev en Svoolstik af, Stinet fra denne faldt paa hans Ansigt. Den Ubekjendte udstødte et Skrig og raabte:

„Tænd ikke Lys! Hvor er Lieutenant Rønsfelt?“

Selgren tændte desuagtet Lysen og svarede:

„Lieutenant Rønsfelt er rejst for ikke mere at vente tilbage hertil. — Frosen Døds, det var en mindre smuk Maade at ville hævne Dem paa.“

„Bjørnsen!“ raabte Dora. „Kjender De mig i min Forklædning som Herre? — Harde jeg anet at skulle træffe Dem her, var jeg ikke kommen.“

„Det var heldigt, at De traf mig og ikke Rønsfelt; thi ellers var der sket en Ulokke.“

„Jeg meder dog vel engang Rønsfelt,“ sagde Dora, „Hævnen er blot opslat.“

Bludselig brast hun i Graad og saagde:

„Stakkels Bjørnsen, jeg beklager Dem. Grethes Død maa have forvoldt Dem stor Sorg.“

Overgangen hos Dora fra den ene Sindsstemning til den anden kom saa pludselig, at Selgren stod helt raadvild og vidste neppe, hvad han skulde svare. Hun greb hans Haand og spurgte:

„Ikke sandt, De besøger mig? Vi ville tale om Grethe.“

„De boer jo langt herfra?“

„Ikke for Njebliktet. Min Fader ejer en Gaard her i Nærheden. Der boer vi. Kom allerede imorgen. De maa love det.“

„Det ene Minut vil De duellere med mig, det andet byder De mig til Gjæst.“

„Det var jo ikke med Dem, at jeg vilde duellere.“

„Alligevel vilde det dog vist neppe være Passende, om jeg besøgte en Dame, som paa denne Maade har villet gjæste en Kammerat.“

„Passende! De er i Marsten, og her ere andre Regler for det Passende end i Kjøbenhavn. Hvem saaar desuden at vide, at jeg har været her? Imorgen venter jeg Dem. Godnat.“

Hun svang sig ud af Vinduet, Selgren saae efter hende. Ikke langt borte holdt en Karl med to Heste. Kort efter red hun paa sin rappe Ganger dybere ind i Marsten, medens det første Dagstjær viste sig i Dit, og Værterne begyndte at synge. Der var noget Romantisk i den hele Begivenhed, som tiltalte Selgren. Han saae efter hende, til hun var forsvunden i Morgentaagen, dernæst flædte han sig paa og gif en Tour udenfor paa Diget. Paa Tilbagevejen var Solen i Begreb med at staae op, i dens Straaler saae han Noget glimre paa Jorden udenfor sit Vindue. Han gif hen for

at see, hvad det var, og fandt en Pistol, som Dora havde tabt.

Tidligt begav han sig om Morgenens ud for at rekognoscere Terrainet. Hans Vært gjorde ham Selvtab. Om trent en Fjerdingsvej borte fra sit Kvarteer fik Selgren Dje paa en stor Bondegaard, han spurgte om, hvem den tilhørte.

„Lehnsmænd Delfs,“ var Svaret.

„Er han Lehnsmænd heroppe?“

„Nej, nede i Ejdersted. Det er en meget rig Mand. Han er for et Par Dage siden kommen i Besøg med sin Datter til sin Gaard her paa Egnen. Datteren er en Veninde af min Kone. Det er en af de smukkeste og rigeste Piger i Ejdersted. Hr. Lieutenant, det var et Parti for Dem.“

„Det troer jeg dog ikke. Forøvrigt kjenner jeg hende.“

„De kjenner hende?“ spurgte Hjulmanden studsende.

„Jeg har været forlovet med hendes Kousine, som for ikke længe siden er død af Koler.“

„De er den Lieutenant, som har været forlovet med Grethe Peters? Lader os da strax gaae derover. Det vil glæde Frukenen at see Dem.“

„Jeg har bestemt Formiddagen til Arbejde.“

„Saa arbejd i Estermiddag.“

Værten slog ind paa den Vej, der førte til Gaarden. Den var bygget i en ægte frisk Stil uden Skorstene og med en bred Grav om Gaard og Gaardsplads. Da de to Gæster gik over Breen, kom et Par smukke Bandhunde dem gløende imøde. En Karl kaldte Hundene tilbage, hilste høfligt paa Hjulmanden og saae noget forundret paa Lieutenanten.

I Dielen, det store Rum midt i Huset, et Slags Forstue, saavel til Beboelseslejlighed som til Stald og Lade, mødte de Indtrædende Lehnsmænd Delfs, rygende paa en stor sølvbeslagen Meerskumspibe. Det var en svær, kraftigt bygget Mand med godmodige Ansigtstræk.

Han hilste hjertelig paa Hjulmanden og spurgte til hans Kones Befindende. Tetens fortalte ham derefter, hvem Selgren var.

„Velkommen Hr. Lieutenant,“ sagde Delfs, „vi have været lige ved at komme i Familie sammen. Det var Deres Skyld, at min Svul blev forstyrret for et Par Aar siden. Min Datter skulde nok ovre i Kjøbenhavn være et Slags Skærmbrædt for sin Kousine. Haha. Hvad synes De om Dora? Hun er noget overgivet, ikke sandt? Man maa holde Ungdommen lidt tilgode, den maa have Tid til at rase ud.“

De traadte nu alle Tre ind i Dagligstuen, hvor de traf Dora sørgetrædt og med en alvorlig Mine, der klædte hende godt. Hun hilste med forstilt Doerrastelse paa Selgren, og en Samtale kom igang mellem ham og hende om Grethe. Den syntes ikke i Længden at interessere Lehnsmænden og Hjulmanden, hvorfor de gik ud for at see paa en Hest, der var bleven kjøbt paa det sidste Brarup Marked.

„Kan De see,“ sagde Dora, da de vare blevne ene, „Ingen aner, at jeg har villet duellere inat.“

„Det er heldigt. Men det var endnu heldigere, at De ikke traf Kønseft.“

„Det Heldigste var, at jeg traf Dem,“ sagde Dora.

„Ja det kunde have været en fremmed Officer . . .“

„Det var just ikke Meningen. Jeg mente, at De trænger til Trøst, og at jeg . . .“

„At De vil kunne trøste mig.“

„Ja,“ svarede Dora med et Smil, „De har levet alene med Deres Sorg, De har glemt, at der endnu lever Kvinder paa Jorden. Ved Synet af mig vil De blive erindret derom.“

„De har en original Maade at tage en Sag paa.“

„Det benægter jeg ikke.“

Hendes Fader og Hjulmanden traadte nu atter ind i Værelset, og den Første raabte:

„Dora, vi trænge til Frokost.“

Hun fik travlt med, ved en Piges Hjælp, at dække Frokostbordet. Denne huslige Syssel klædte hende godt. Bordet bugnede snart under en Mængde kraftige Retter, og paa flere Slags Vine manglede det ej heller. Lehnsmændens Appetit var glubende, og han satte store Portioner tillivs af Dresteg, Skinke og haardkogte Æg. Mens han selv spiste, opfordrede han bestandigt de Andre til at gjøre det Samme, ligeledes lod han Flasken gaae hyppigt rundt.

„Skal De ogsaa opmaale denne Egn?“ spurgte Lehnsmanden.

„Jeg troer det,“ svarede Selgren.

„De skal ogsaa maale her,“ sagde Hjulmanden, „Lieutenant Rønsfelt har vist mig Kortet, dengang han boede hos mig.“

„Hør Tetens,“ raabte Lehnsmanden, „denne Rønsfelt skulde vel aldrig være den Samme, som i det sidste Krigsjaar var indkvarteret hos mig i Eidersted?“

„Det er den Samme,“ sagde Selgren.

„Saa maa jeg sige, at det er en stor Slyn-gel,“ raabte Døls.

„Han har opført sig særdeles net hos mig,“ sagde Hjulmanden.

„Lieutenant Rønsfelt nyder den største Anseelse i sin Bataillon,“ sagde Selgren.

„Ja, det kan gjerne være. Men jeg vil sige, at det er ikke nogen Hædersmand, som sætter en ung Pige Fluer i Hovedet, og saa rejser sin Vej uden at forlove sig med hende. Den unge Piges Benluder lee ad hende, og den unge Pige selv...“

„Hun hævner sig,“ svarede Dora blusfende rød, „hun hævner sig, saa vil Patteren forstumme.“

„Du taler saa tidt om Hævn,“ sagde Faderen, „men hvorledes Du vil hævne Dig paa Lieutenanten, forstaaer jeg ikke. Havde jeg vidst, at han havde boet hos Dig, Tetens, var jeg maaskee kommen ned til Dig og havde talt et Ord med ham. Men det veed jeg, at min Datter ikke mere gaaer til Dands, for at de unge Karle og Piger ikke skulle smidske, naar hun gaaer forbi dem. Det er desuden det Bandsatte ved Sagen — undskyld jeg siger det Hr. Lieutenant — at han var dansk Officer.“

„Han er det maaskee ikke mere,“ sagde Selgren, „hans ældste Broder er død, og han skal arve et stort Baroni.“

„Baroni!“ raabte Dora.

„Var Du bleven gift med ham, havde Du nu været Baronesse!“ raabte Faderen ikke syn-derligt fiintsøgende.

„Det er maaskee bedst ikke mere at tale om den Sag,“ sagde Hjulmanden.

„De har Ret, Tetens,“ svarede Lehnsmanden, „man skal ikke siede og ærgre sig ved sin Frotost. Et Glas Biin, Hr. Lieutenant, Deres Skaal! — Hør, hvorfor vil De boe hos Tetens? Flyt over til mig.“

„Jeg troer, at denne Gaard ligger mig for affides.“

„De kan jo see efter.“

Selgren rejste sig, gik hen og tog Kortet ud af sin Læse, saae paa det og sagde:

„I Grunden kaster jeg først i dette Djævlit et orienterende Blik over det Terrain, som skal opmaales; thi mange andre Tanker have bestjæstiget mig. Nu vel, jeg seer, at Kønfelt har været slit-
tig, her er ikke meget tilbage at gjøre, der mangler et lille Hjørne, og Deres Gaard, Hr. Lehnsmænd, ligger netop midt i dette Hjørne.“

„Saa flyt over til os.“

„Jeg tager mod Deres venlige Indbydelse.“

„Jeg havde saamæn ikke havt noget imod at beholde Dem,“ sagde Hjulmanden.

„Dobbelt velkommen hertil,“ sagde Dora, „nu da vi have Udsigt til at beholde Dem i læn-
gere Tid. Jeg haaber, at De skal blive tilfreds med den friske Gæstfrihed.“

Saaledes kom Selgren da til at boe hos Lehnsmænd Dells. Han fik det bedste Bærelse i Huset anvist som sit og erfarede bagefter, at det var Doras, som for hans Skyld tog tillafte med et mindre godt Bærelse. Jakob var overmaade henrykt over Forandringen og fortalte, at Alle i Huset viste ham stor Opmærksomhed, ja, Frøken Dora havde endogsaa givet ham et Glas Portviin.

Selgren besluttede at gjøre sit Arbejde sær-
digt saa hurtigt som muligt og saa tage sig en Ferie. Hver Dag, naar han arbejdede, kunde han være vis paa, at Dora besøgte ham tilbest. Hun tog sig fortræffelig ud i sin Ridedrægt og red hy-
perligt. Det morede hende at see, hvorledes Ar-
bejdet skred fremad.

„De maaler ikke med Maalekjæde, hvilket jeg har seet Landmaalerne bruge,“ sagde hun en Dag.

„Nej, jeg affridter Distancerne.“

„Er det nøjagtigt?“

„Det er nøjagtigt nok til et saakaldt okulairt Kroqv, som skal anvendes til militairt Brug. En lille Unøjagtighed forsvinder, fordi den Maalestok, hvori Kortet optages, er lille.“

„Hvor mange af Deres Skridt gaae der paa 100 Alen?“

„75.“

„Afmaal mig engang 100 Alen.“

Det gjorde Selgren. Dora sprang af Hesten, lod Jakob holde den og sagde:

„Jeg gad forsøge, hvor mange af mine Skridt, der gaaer paa 100 Alen.“

Hun fastede Ridedragtens Slæb flot over sin Arm og gif den afmaalte Distance, idet hun talte ethvert af sine Skridt. „90 Skridt,“ sagde hun, dengang hun kom til Maalet. „Jeg tager mindre Skridt end De, Hr. Lieutenant; for at kunne følge med Dem, maa jeg altsaa gaae hurtigere end De.“

„Unægteligt.“

„Men hvis De vil tage noget kortere Skridt, og jeg noget længere, ville vi kunne følges ad.“

„Ja.“

„Jeg vil idag begynde at øve mig derpaa, gjør De det Samme; maaskee vi dog komme til at vandre et Stykke Vej med hinanden. Hjælp mig nu tilhest.“

Han rakte hende Haanden, hun svang sig i Sadelen, nikkede smilende og red bort.

Hendes sidste Uttring syntes at løfte et Slør fra Selgrens Dine. Han begyndte at ane, at Dora maaskee elskede ham. Allerede hendes be-

synderlige Farvel Suleasten i Bjørnegade, hvilket nu faldt ham ind, tydede paa, at han ikke var hende ligegyldig. Dengang maatte hun tilbage-trænge sine Følelser, fordi han var en Andens, nu derimod var denne Hindring ikke mere tilstede.

Han begyndte at angre, at han havde taget sit Kvarter i Lehnsmændens Huus. Elskede Dora ham, vidste han, at det maatte komme til et voldsomt Sammenstød mellem dem, hvis han ikke gengjældte hendes Kjærlighed, og det kunde han ikke; thi Mindet om Grethe stod endnu altfor levende for hans Sjæl; det syntes ham, at han aldrig i Verden kunde komme til at elske nogen anden Kvinde. Det viste sig nu at være et Helb, at han havde foresat sig, at gjøre sit Arbejde hurtigt færdigt; thi desto tidligere vilde han kunne forlade sine farlige Omgivelser.

Sextende Kapitel.

Duellen.

Siden Selgren var kommen til Marsten, havde han ikke haft Besøg af sin Muse; de hvre Begivenheder lagde altfor stærkt Beslag paa hans Tid. Dora søgte bestandigt at være i hans Nærhed, og hun kunde være ret underholdende. Dagen efter at hun paa en tilfløret Maade havde tilstaaet Selgren sin Kjærlighed, bragte Lehnsmænd den Nyhed, at han, hans Datter og hans Gjæst vare blevne inviterede til Middag paa den nærmeste Herregaard Grothorn.

„Naar?“ spurgte Dora.

„Smorgen,“ svarede Faberen.

Selgren fik nu at vide, at Grothorn laa en tre Mil borte, oppe paa Geesten, Ikke-Marsten, og at Gaarden ejedes af en gammel Adelsmand, Hr. von Eichwald, og at den i Aarhundreder havde været i hans Slægts Besiddelse.

„Jeg vil gjøre Dem opmærksom paa,“ sagde Dora, da de vare bleve ene, „at den unge Hr. von Eichwald for et Par Aar siden har anmodet Fader om min Haand, og at han endnu ikke har opgivet Haabet om, at jeg kan blive hans Kone.“

„De har en stor Fortrolighed til mig, siden De fortæller mig Sligt.“

„Naar jeg ikke skulde have Fortrolighed til Dem, til hvem skulde jeg da have Fortrolighed? De og Grethe viste mig jo den allerstørste Fortrolighed. Nu er Grethe død, min eneste Veninde, og tilbage har jeg kun en Ven, en eneste Ven.“

„De kalder mig Deres eneste Ven?“

„Ja, er De ikke det? — Børg mig ikke Troen herpaa; thi da staaer jeg ene i Verden. — Ikke sandt, De er min Ven, og jeg tør betro Dem mine Betyrninger?“

„De kunne vel ikke være saa store?“

„Store nok til at forbitte mig Livet. Fader har allerede fortalt, at man leer ad mig for Køn-felts Skyld. Denne Latter ærgrer mig, bringer mig undertiden næsten til Vanvid; jeg er stolt, jeg er en af de rigeste Piger i Eidersted, og mig leer man ad!“

„Man leer vel ikke mere?“

„Hadde jeg været en simpel Pige, havde man ikke leet mere, men jeg er en Lehnsmands Datter. Datteren vilde ophøre, hvis jeg kunde hævne mig paa Kønfelt eller hvis . . .“

„Eller hvis?“

„Det skal De erfare en anden Gang,“ sagde

Dora med et betydningsfuldt Smil og forlod Stuen.

Selgren blev dobbelt urolig.

Den følgende Dag førte Lehnsmanden, Dora og Selgren til Grothorn, en gammel Gaard, som saae noget forfalden ud, men ellers laa ganske smukt bag en herlig Allee af Lindetræer. Den ældre Hr. von Eichwald kom selv ud paa Steentrappen for at tage mod Gæsterne. Det var en høj, mager Mand med et sneehvidt Dverstjæg, sneehvidt Haar og noget Aristokratist i sin Optræden.

„Velkommen,“ sagde han, rakte Delfs Haanden, og bukkede for Selgren.

„Det er Lieutenant . . .“

„Det er Lieutenant von Bjørnsen,“ sagde Dora og betonedede Bonnet, „han var forlovet med min Kousine Grethe Peters.“

„Altsaa paa en Maade i Familie,“ sagde von Eichwald.

„Savist,“ svarede Delfs.

De vare imens traadte ind i Huset, og i Dagligstuen blev Selgren forestillet for Fru von Eichwald, en Kone af et hjerteligt og ligefrem Udseende. Kort efter kom to unge Herrer til og bleve forestillede som Gustav von Eichwald og Herman von Abrenfelt. I Samtalens Løb erfarede Selgren, at begge tidligere havde været Officerer i den slesvig-holstenske Armee. Havde han vidst det før, var han neppe tagen til Grothorn. Nu holdt han sig saa langt borte fra dem som muligt.

Dette gik godt nogen Tid, men ved Middagsbordet maatte Selgren opgive sin Tilbageholdenhed. Heri var Dora Skyld. Hun var Gjenstand for Hr. Gustavs vedholdende Kur; dette generede hende, og hun drog Selgren ind i Samtalen. Han svarede paa hendes Spørgsmaal i al Korthed. I den Anledning sagde Gustav til hende:

„Deres Gjæst er ingen Ven af mange Ord.“
 Paa denne Henvendelse, som var steet halvt
 hvissende, svarede Dora højt:

„Han er dansk Officeer, han snakker ej, men
 slaaer.“

„Da have vi flæsbygholstenste Officerer dog
 viist, at vi ogsaa kunne slaae,“ sagde Gustav.

Den ældre Hr. von Eichwald kastede et for-
 legent Blik paa Selgren og sagde til Gustav:

„Lad det nu være godt, her er ikke Stedet til
 at tale om Slikt.“

„Jeg mener,“ sagde Ahrenfelt, „har man
 vovet sit Liv for en Sag, kan man tale om den,
 hvor det skal være.“

„Er Ordet ikke mere frit i vort Huus, fordi
 her er en dansk Officeer tilstede?“ spurgte Gustav
 opfarende.

„Man bør tage Hensyn til sine Gjæster,“
 sagde Faderen.

„Jeg tager intet Hensyn til en Gjæst,“ raabte
 Gustav, „som kommer her i en forhadet Uniform.
 Hans Nærværelse turrer mig.“

„Saa skal jeg befrie Dem for den,“ svarede
 Selgren tilshyneladende rolig, men Aarene i hans
 Pande skulmede af Brede.

„Bryd Dem ikke om min Søns Drenges-
 streger,“ sagde von Eichwald.

„Det gjør jeg heller ikke, derfor gaaer jeg og
 tugter ham ikke, som han fortjener.“

„Vil De tugte mig!“ raabte Gustav og
 sprang op.

Selgren havde allerede hurtigt forladt Stuen,
 Gustav og Herman vilde ise efter ham, men von
 Eichwald stillede sig i Vejen for dem og raabte:
 Bliv!

Brummende gik de tilbage til deres Plads ved Bordet.

Selgren ilede ud af Gaarden i en meget opbidset Stemning og begav sig paa Vejen hjemad. Han troede ikke, at have kunnet handle anderledes end han gjorde, men paa den anden Side havde Fornærmelsen bragt hans Blod i Røg. Han kunde vel have gaaet en Miil, da en Vogn i fuldt Fiirspring kom kjørende efter ham. Det var Lehnsmanden og Dora. Vognen gjorde Holdt, og man bad Selgren stige op.

„Vi naaede Dem, inden De var kommen Halvvejen,“ sagde Lehnsmanden.

„Hvor skændigt!“ raabte Dora.

„Javel var det skændigt,“ sagde Lehnsmanden, „jeg sagde dem da ogsaa min Mening, inden jeg tog afsted. De opførte Dem braot, Hr. Lieutenant. Jeg sagde, at det var en Fornærmelse mod mig at fornærme min Gæst. Hr. von Eichwald var meget forbittret paa Sønnen over hans Opførsel . . .“

„Og det saa meget mere,“ lo Dora, „som vi ved samme Lejlighed fik at vide, at Besøget skulde have været anvendt til at fornøje Tilbudet om en Familiepagt mellem Familierne von Eichwald og Delfs.“

„Hvad behøver Lieutenanten at vide Noget derom,“ brummede Faderen, „naa, min Datter havde vel sagtens givet den unge von Eichwald Kurven, og saa vare vi bleve Venner over det. — Men lader os nu ikke mere tale om den Sag.“

„Jeg frygter for, at den vil forføre mit Ophold hos Dem,“ sagde Selgren.

„Vist ikke,“ svarede Lehnsmanden, „De er da vel ikke bange for de unge Tyre paa Grothorn?“

„Det er heller ikke Bjørnsens Mening,“ sagde Dora noget urolig.

„Nu skal jeg sige Dem Noget,“ sagde Lehnsmanden, „imorgen rejser jeg bort en otte Dagestid, De maa blive, til jeg kommer tilbage, lov mig det.“

„Jeg mener, at vor Gæst bliver længere hos os,“ svarede Dora.

„Det kommer an paa mit Arbejde,“ sagde Selgren undrigende.

Da Selgren den følgende Dag stod og maalte paa en mindre Marskvej, kom der en Vogn kørende imod ham, den gjorde holdt, og ud af den steg fem Herrer, blandt hvilke Selgren gjenkjendte Gustav von Eichwald og Herman von Ahrenfelt. De hilste Alle høfligt og formelt, og Gustav sagde:

„De har igaar fornærmet min Ven og mig, idet De truede med at tugte os. Vi komme derfor idag for at fordrø Oprijsning og have medbragt to Sekundanter og en Læge. De har naturligtvis ikke Vaaben hos Dem, derfor have vi her Pistoler, Kaarder og Huggertter, og vi overlade Dem at vælge.“

„Jeg vil ikke duellere med de Herrer,“ svarede Selgren.

„Ikke duellere!“

„Det er ingen Duel, det er et Dødsfald.“

„Vil De ikke duellere med os, bliver det til et Dødsfald,“ sagde Gustav, „thi vi have ogsaa Stofke med.“

Han løstede truende sin Stof.

„Nuvel,“ svarede Selgren, „siden det endelig skal være, giv mig da en Huggert. Jakob, bliv Du roligt ved Maalebordet.“

Selgren havde paa Landkadetakademiet været ganske flink i Hugning og Fægtning, men havde ikke øvet sig siden da. Han kunde ikke troe Andet

end at de Udfordrende maatte være hans Overmænd i Hugning; thi han vidste, at Hugning drevs ivrigt paa alle tydske Højskoler. Gustavs Dækningsmaade var forskjellig fra Selgrens, den Første dækkede sig ved at holde Huggerspidsen fremad og nedad, Selgren derimod fremad og opad. Herved viste Gustavs Arm strax en Blotelse, som Selgren benyttede og saarede ham ved det første Hug saaledes, at Gustav tabte Huggerten. Lægen ilede til og begyndte at forbinde den Saarede.

Uden at sige et Ord stillede Ahrenfelt sig strax overfor Selgren i sin saarede Vens Sted. Han gjorde et Udfald i Terts, som Selgren parerede og riposterede strax i Terts, hans Modstander vaklede og tog sig til Halsen, han var bleven farligt saaret. Selgren kastede Huggerten paa Jorden, bukkede høfligt, gik hen til sin Oppasser og sagde: „Kom, lader os et andet Sted fortsætte vort Arbejde.“

Endsfjøndt Selgren i Duellerne havde været Sejrherre, var han dog ikke videre fornøjet over Dagens Eventyr; thi han vidste ikke, hvorledes hans Foresatte vilde tage Sagen, især hvis von Ahrenfelts Saar skulde have Døren tilfølg. Han saa Boggen fjøre langsomt bort med de to Saarede.

„Jeg var bange,“ sagde Oppasseren, „at de havde slaaet Lieutenanten ihjel.“

„Du har vel aldrig seet Nogen bruge et Baaben for Aldor?“

„Na nej, i Altona slaaes vi kun med Hænderne. Heroppe ere Folk mere krigeriske. Jeg hørte to af Karlens forleden Aften tale om, at de vare blevne sendte ud af Frøkenen for at banke en dansk Officer. De bleve forhindrede deri ved at

en Vogn kom til, og det var et Held, sagde de, thi det havde været den fejle Officeer, de havde truffet paa."

Det mistænkelige Møde med de to ubekjendte Karle den første Aften i Marsten faldt Selgren ind. Gaarden var løst, Dora havde troet, at Konfelt endnu boede hos Hjulmanden og havde sendt to Karle ud for at overfalde ham. Denne Opdagelse bidrog ikke til at lade hende stige i Selgrens Agtelse, og dette i Forbindelse med Duellerne bragte ham til at tage den Beslutning endnu samme Dag at gjøre sit Arbejde færdigt i Marsten og saa rejse næste Dag. Det blev sildigt, før han begav sig paa Hjemvejen, Solen var ved at gaae ned; det var i August Maanedes Slutning.

"See saa," sagde Selgren, "nu ere vi færdige paa denne Egn; imorgen rejse vi."

"Imorgen," gjentog Oppassereren, "skal jeg da pakke Tøjet ind i Aften?"

"Savist, og Du skal til Fogden for at bestille en Vogn."

"Lehnsmanden har ganske sikkert troet, at De vilde blive i længere Tid hos ham. Folkene have talt derom."

"Min gode Jakob, jeg kan tænke mig, at Du nødt vil forlade Egyptens Kjødgryder, men det maa saa være; naar man paa en Egn slaaer Folk ihjel, gjør man bedst i at forlade den snarest muligt. — Forøvrigt befaler jeg Dig ikke at omtale Duellen eller vor forestaaende Afrejse til Nogen i Huset, forstaaer Du, ikke til Nogen?"

"Jeg forstaaer," svarede Jakob.

Dengang Selgren kom tilbage til sit Kvarteer, udtalte Dora sin Forundring over hans sildige Hjemkomst og meddelte ham paa samme Tid, at hendes Fader var rejst bort om Middagen, hvor-

for hun nu var Husets Hersterinde. Hun bad ham sknde sig ind til Middagsbordet, en Opfordring, som Selgren efterkom; thi han var julten. Bordet var den Dag dækket med mere end sædvanlig Omhu og mellem Glasfene saae han Champagneglas. Der var kun dækket til ham og Dora. Da hun havde sat sig overfor ham, og den første Ret var baaren ind, sagde hun:

„Mens Fader er borte, ville vi ret gjøre os tilgode, have tre Retter Mad hver Dag og drikke Champagne. De maa love mig at være underholdende og sørge for, at her ikke bliver for kjedsommeligt.“

„Jeg skal gjøre mit Bedste,“ svarede Selgren. De talte om ligegyldige Ting, til Dora bad Selgren om at lade Champagneproppen springe. Da tog hun sit Glas, klinkede med ham og spurgte:

„Hvorledes synes De om at spise alene med mig?“

„Meget godt,“ svarede Selgren leende.

„Kunde De ikke have Lyst til at spise hos mig hver Dag?“

„Det er et vanskeligt Spørgsmaal at besvare.“

„Nuvel, i de otte Dage, min Fader er borte, vil jeg have, at De skal betragte Dem som Herre i Huset . . .“

„Det kan jeg ikke sje Dem i.“

„Hvorfor ikke? — Saaer De først Smag paa at være Herre i Huset, vil De ogsaa ønske, at De maa vedblive at være det.“

„Mener De? Hvorledes skulde det gaae til?“

„Jeg, som Husets Moder, aftræder det til Husets Herre.“

„Det kan dog neppe stee paa anden Maade, end at De bliver min Kone.“

„Rigtigt,“ svarede Dora med et tillidsfuldt Smil, „det er ogsaa min Mening.“

„Men ikke min,“ svarede Selgren leende.

„Hvorfor ikke?“ spurgte hun.

„Dersom man vilde gjengive vor Samtale i en Roman, vilde Folk erklære den for usandskynlig. De opfordrer mig til at gifte mig med Dem?“

„Netop. Mødens andre Kvinder bruge tusinde smaa latterlige Kunstgreb for at lade en Mand vide, at han ikke hos dem behøver at frygte for en Kuro, foretrækker jeg at sige det ligefrem. Er det saa forunderligt? Jeg finder det ikke.“

„Nuvel, jeg vil da ogsaa svare Dem ligefrem. Jeg vilde ansee det som en Vanhelligelse af Grethes Minde og af min Kjærlighed til hende, om jeg rakte en Anden min Haand. Grethe opfylder endnu alle mine Tanker.“

„Vend Tanken bort fra den kolde Grav til det varme Solskin, forlad Skyggernes Rige for at boe i Virkelighedens, drøm ikke, men nyd!“

„Min største Nydelse finder jeg i mine Drømme.“

„Ved min Side vil De kunne drømme lige saa smukt som ved Grethes.“

Han svarede ikke og rejste sig fra Bordet. Hun stod ogsaa op. Den samme vilde Lidenskabelighed tindrede i hendes Øjne som hiin Aften paa Gammelholms Vagt, da hun talte om Kønset.

„Jeg elsker Dem,“ raabte hun, „jeg forjager Skygaen, som stiller sig imellem os.“

Inden Selgren kunde forhindre det, kastede hun sig til hans Bryst og kyskede ham lidenskabeligt. Han blev forvirret og søgte lempeligt at frigjøre sig for hendes Favntag.

„Kom dog til Dem selv,“ sagde han, „De veed ikke, hvad De gør.“

„Hvis Grethes Skygge endnu hviler ved dette Bryst, vil jeg forjage den.“

Selgren førte hende til en Stol, bad hende endnu engang om at fatte sig og sagde:

„Frøken Delfs, efter hvad der er skeet, bliver det nødvendigt, at jeg snarest muligt forlader dette Huus.“

„De bliver!“ sagde hun bydende.

„Jeg rejser imorgen,“ svarede han med Bestemtighed.

„De rejser imorgen,“ gjentog hun med en uhyggelig Vatter. „Nej, De rejser ikke, jeg forbyder det.“

„Lader os afbryde denne Samtale, til De bliver mere fattet,“ svarede Selgren og forlod Stuen.

„De rejser ikke!“ raabte hun efter ham.

Efter Dagens spændende Begivenheder trængte Selgren til Ro. Optrinnet med Dora havde gjort et dybt Indtryk paa ham, nu mere end nogenfinde var det hans Beslutning at rejse næste Dag. Han begyndte allerede at indpakke sine Sager og ventede paa, at Jakob skulde blive færdig med at spise sin Middagsmad for strax at sende ham til Fogden med Rekvizition paa en Vogn. Men hvorhen skulde han rejse? Ordren lød paa, at han, efter at have opmaalt sit Distrikt, skulde blive i dette, indtil han fra Flensborg blev anvist et nyt. Selgren besluttede imidlertid at tage lige til Flensborg, opsøge Oberst Stage og fortælle ham, hvad der var hendet. Skulde man paa højere Steder vise sig misfornøjet med hans Opførsel, tvivlede han ikke om at finde en Forsvarer i Obersten.

Kort efter at Selgren havde taget denne fornuftige Beslutning, kom hans Oppasser og spurgte, om han skulde gaae til Fogden og rekvirere en Bogn. Dette bejaede naturligviis Selgren og satte sig til at skrive Requisitionen. Neppe var Jakob ude af Døren, før Dora traadte ind og sagde:

„De har altsaa besluttet at rejse; jeg har besluttet, at De skal blive. Vi ville nu see hvem af os, der er den Stærkste.“

„Det haaber jeg, at jeg er,“ svarede Selgren rolig.

„Folkene her paa Gaarden lystre mig. Jeg stiller Vagt ved Broen; De kommer ikke over.“

„Jeg gad see Den, der vil forhindre mig fra at rejse i Kongens Grinde.“

„Kongen! Hvad bryde vi os herovre om Kongen?“

„Hvorledes! Lør De tale saaledes til en Officeer?“

„Und skyld mig, hvis jeg har fornærmet Dem,“ sagde hun, „det vilde jeg ikke. Den Konge, De ærer, vil jeg ogsaa ære, det Folk, De tilhører, vil jeg ogsaa tilhøre . . . ja, ja, thi jeg tilhører Dem.“

Ridskabeligt kastede hun sig paa Knæ for ham.

„Tag mod mig, tag mod min Kjærlighed.“

„De maa beherske Dem,“ sagde Selgren, „det gjør mig ondt at see Dem saaledes. Jeg gjentager, at jeg ikke kan tage mod Deres Kjærlighed, fordi jeg lever i Mindet om hendes Kjærlighed, og fordi min ikke er slukket.“

„Gengang maa De dog glemme hende,“ raabte Dora, „jeg kan vente, siig blot, at der er Haab.“

„Deres Opsørsel idag har ikke bidraget til, at jeg skulde kunne fatte Godhed for Dem. De ned-

værdiger Dem selv i mine Dine. Forjag enhver Tanke om, at jeg nogensinde kan blive Deres."

Bed disse Ord sprang hun pludselig op, lo vildt og raabte:

"Jeg giver ikke slip paa Dem."

Hun ilede ud af Døren, og Selgren var atter alene. Kort efter kom hans Oppasser og meldte, at Bognen var bestilt til næste Morgen. I Forening pakkede de nu alle Selgrens Sager ind, og Jakob forlod ham for at spise til Aften. En Pige kom og meldte fra sin Frøken, at Aftensbordet var dækket, men Selgren bad sig undskyldt; thi han var træt. En Timestid forløb, og han tænkte paa at gaae tilfængs. Da kom Jakob ind med en hemmelighedsfuld Mine og sagde:

"Hr. Lieutenant, jeg har hørt Karlene tale om, at Frøkenen ikke vil lade Dem komme bort. De have faaet Ordre til imorgen at staae paa Broen og at forbyde Bognen at kjøre over den."

"Er det muligt!" foer Selgren op.

"Ja, de sige, at Frøkenen ikke vil lade Dem rejse, fordi De har lovet at forlove Dem med hende, og at De nu, efterat Lehnsmanden er rejst bort, har taget Deres Løfte tilbage. Hun vil nu beholde Dem her paa Gaarden, til hendes Fader kommer hjem og kan tvinge Dem til at opfylde Deres Løfte."

Selgren studsede. Han stod her foran en snedig Intrigue, og han tvivlede ikke om, at Dora virkelig overfor Faderen vilde have Dristighed nok til at paastaae, at hun var bleven lovet Egtekab. Sagen blev mere og mere indviklet. Paa den ene Side Udsigt til, at en af Formiddagens Duellanter kunde døe af sit Saar, og paa den anden Visshed om at være Fange.

"Nuvel," sagde Selgren tilsidst til Oppas-

feren, „vi maae flygte bort herfra inat, paa dit Tøj ind, og hav det paa rede Haand.“

„Som Lieutenanten befaler.“

„Jeg har ikke saa meget Tøj med, at vi jo nok i Forening kunne bære det. Du møder her ved Midnat, og saa liste vi os bort.“

Som sagt saa gjort. Gaardens Folk plejede at gaae til No inden Kl. 10, og dengang Selgren og Jakob snege sig bort, laae Alle i den dybeste Søvn. Et Par Hunde begyndte rigtignok at gjøe, men Sligt stete altid, naar en eensom Vandringsmand ved Nattetid drog forbi. De gik, saa hurtigt de kunde, ad Flensborg til. Dengang det grøede ad Dag, kom de til en større Landsby paa Geesten. Selgren opspurgte Sognefogden og rekvirerede strax en Vogn til Flensborg. Fogden var en Smule forundret over en Rekvifition paa en saa usædvanlig Tid og en saa usædvanlig Maade. Imidlertid maa han have seet Noget i Selgrens Mine, som ikke lod ham finde det raadeligt at fremkomme med Betæneligheder; thi han skyndte sig med at efterkomme Rekvifitionen, og en Time efter mødte en Vogn, som kjørte Selgren og hans Oppasser til Flensborg.

De ankom til Byen tidligt om Aften, og Selgren skyndte sig strax til Oberst Stage. Han var saa heldig at træffe ham paa Gaden, hvorved han fritoges for i hans Hjem at anmode om en hemmelig Samtale, hvilket vilde have vakt Oberstindens Nysgjerrighed. Uden at berøre Doras Opførsel, fortalte Selgren blot Gaarsdagens Duel og udbad sig Oberstens Hjælp og Bistand. Oberst Stage hørte imidlertid til de forsigtige Folk, som nødtigt blandede sig i Ting, der, strengt taget, ikke kom ham ved, og i nærværende Tilfælde var der jo en Mulighed for, at Krigsministeriet kunde nytte

fit Mishag ikke blot med Selgrens Opførsel, men ogsaa med dem, som vilde tage ham i Forsvar. Obersten havde en sand Rædsel for Krigsministeriets Mishag, som saa let kunde medføre Afstedigelse. Han sagde derfor til Selgren, at han ikke kunde indlade sig paa at have med Duellsagen at gjøre, men at det Rigtigste vilde være, at han skrev direkte til sin Bataillonschef.

„De maa gaae den tjenstlige Vej,“ sagde Obersten, „det er altid den sikreste.“

„Jeg troede, at De kunde hjælpe mig,“ sagde Selgren.

„Nej, nej, jeg formaaer ikke at hjælpe Dem; Deres Bataillonskommandeur er desuden en fortræffelig Mand.“

„Vil De ikke skrive et Brev til ham og . . .“

„Nej, nej, det vilde være en upassende Indblanding i hans Officeerskorpses indre Anliggender.“

Stage forlod Selgren under Paaskud af Tjenstanliggender, og den unge Lieutenant stod modfalden og tvivlsraadig paa Flensborgs Gader. Der var nu ikke Andet for ham at gjøre end at skrive til Bataillonskommandeuren, og det gjorde han. Derefter gik han ud for at opsoge den Kaptein, som forestod Opmaalingen, han var heldigvis i Flensborg. Da han saae Selgren, modtog han ham med en misfornøjet Mine og spurgte, hvorfor han ikke var bleven ude i sit Distrikt. Selgren skiftede nu alle Sommerens Begivenheder ærligt og oprigtigt for ham. Kaptainens Mine formilbedes, det var en rigtig brav og rejsindig Mand, en ægte dansk Soldaternatur. Han gav Selgren Haanden og sagde:

„Stel paa mig, De har opført Dem bravt. De har skrevet til Deres Bataillonskommandeur, jeg

skal selv skrive til ham endnu i aften, ja, jeg skal ogsaa gaae op til den kommanderende General og tale Deres Sag."

Selgren forlod Kaptainen ved godt Mod. Den følgende Dag kaldtes han til Generalen, hans Herte bankede heftigt, da han stedtes for Sejrherran ved Isted. Denne kom ham venligt imøde, og istedetfor at faae Utaf for Duellen, fik Selgren stor Roes. Han ilede til Kaptainen og talte ham glædestraalende.

"Roes har De fortjent for Deres Opførsel," sagde Kaptainen, "skynd Dem nu at tegne Deres Opmaaling reent, at De snarest muligt kan komme til Kjøbenhavn. Det er bedre at have Dem derovre, hvis han, som fik den værste Blesure, skulde døe."

Da Selgren om Eftermiddagen sad ved sit Tegnebord, overrastedes han af Oberst Stages Besøg. Obersten havde hørt General Krogh med stor Roes omtale Selgren, han var derved kommen i Tanker om, at han stod i et Slags Familieforhold til den unge Lieutenant. Han indbød derfor flere Officerer hjem til sig om Aftenen og lovede dem, at de skulde komme til at gjøre den unge militaire Løves Bekjendtskab. Det er en Selvsølge, at Selgren ikke kunde afflaae Indbydelsen.

Otte Dage efter sin Ankomst til Flensborg afleverede Selgren sine Arbejder, sagde Farvel til Jakob og gik ombord paa Dampskibet, der sejlede til Kjøbenhavn. Det var en mørk, diset Efteraarsmorgen. Kun faa Passagerer vare med. Da Dampskibet var lagt ud fra Broen og begyndt at sætte sig i Bevægelse, kom der en Vogn i strygende Karriere ned til Havnen, og to Skikkelser ilede ud paa Broen.

„Det er vist to Passagerer, som vilde have været med,“ sagde de Rejsende ombord.

Selgren rystede stiltiende paa Hovedet. Han gjenkjendte Lebnsmænd Delfs og Dora og var glad ved, at han havde undgaaet Dem. Dora rakte Armene ud efter Skibet, som fjernede sig mere og mere, tilsidst skjulte Morgentaagen de to Skikkelser for Selgrens Blik. Saa mørkt som det var bagved Skibet, saa lyst blev det nu foran det. Solen stod op over Søen, og Selgren syntes at sejle ind i et Hav af Lys og Morgenrøde.

Han kunde dog ikke undgaae at tænke paa, at dengang han forlod Kjøbenhavn, stod ogsaa en Kvinde paa Strandbredden ligesom der idag havde staaet en Kvinde paa Slesvigs Kyst; det var over denne Kvindes Grav, at Solen nu stod op i al sin Herlighed.

Tredie Bog.

Björn.

Sjttende Kapitel.

Paa Holmens Kirkegaard.

Holmens Kirkegaard eller Skibskirkegaarden er den smukkeste af Kjøbenhavns Kirkegaarde. Naar man træder ind ad Porten, seer Djet den lange Allee af mørke Popler, som gaaer gjennem hele Kirkegaardens Længde, og tilvenstre for Alleen højner sig den mægtige Heltegrav over de faldne Krigere fra Slaget paa Nheden 1801. Læser man Indskriptionerne paa Gravstederne, finder man ikke alene mangt et udødeligt Navn fra den danske Søkrigshistorie, men ogsaa andre Navne, som have vundet deres Berømmelse ved Fredens Gjerninger. Man foretrækker at sove sin sidste Søvn ude mellem de store Minder, istedetfor at hvile paa den langt mere profaiste og yngre Assistentkirkegaard.

Hver Aften om Sommeren er der i Reglen et travlt Liv paa Holmens Kirkegaard; thi Holmens Folk komme da derud fra Nyboder for at vande Blomsterne paa deres kjære Afdødes Grave. Ved disse er der tidt en lille Bænk, paa hvilken

Konen sidder og seer til, mens Manden vander og luger. En Gravsteen har Nbhodersmanden sjelden Raad til at sætte paa sine Forudgangnes Grave; thi en saadan Steen er ikke alene dyr, men der maa betales uforholdsviis meget til Kirken for at faae Tilladelse til at sætte den op. Ingen Stat er i Danmark saa ublu, som den Kirken lægger paa Mindet om kjære Afdøde.

En smuk Aften i Sommeren 1865 kom en velklædt Mand fra Østerbro og gif ind paa Kirkegaarden. Han saae ud til at være nogle og tredive Aar gammel, hans Holdning var rank og tydede paa, at han var Soldat, men hans Gang var langsom, og det syntes som han gif i dybe Tanker. Da han kom ind paa Kirkegaarden, hævdede han Hovedet og saae sig om; overalt mødte hans Dje dustende Blomster og grønne Træer og Busse, hvorefter et kostbart Gravmæle hist og her dukkede frem.

Han bøjede ind i en Gang tilhøjre og stod kort efter stille foran et større Gravmæle af Granit, hvis Udseende tydede paa, at det var flere Aar gammelt. Vognavernes Forghldning var hist og her faldet af, men de selv stode endnu tydelige og rene og fortalte, at her hvilede Justitsraad Peters, hans Datter og hans Søster. Solen var nær sin Nedgang og kastede sine sidste Straaler i al deres glødende Pragt paa den røde Granitsteen og de høje Rosenbuske, som stode om den. Bestuieren var ikke blind for Naturens Herlighed, med et Suk vendte han sig bort fra Graven og saae sig om i de Dødes dejlige Have.

Da fik han Dje paa en lille Nbhodersfamilie tæt ved. En ældre Mand vandede en større og nogle mindre Grave, en Dreng, omtrent femten Aar gammel, bar Vand til den Gamle, og en ung

fortklædt Pige paa henved nitten Aar sad paa en Bænk og saae til. Det syntes, som at Pigen havde gjort den Gamle opmærksom paa den fremmede Herre; thi Nybodersmanden saae vist paa ham, nærmede sig og spurgte:

„Med Forlov, er det ikke Lieutenant Bjørn-
fen?“

„Jo. — Men Dem synes jeg at skulle kjende.
— Det er Overkanoneer Bjørn, ikke sandt?“

„Det har sin Rigtighed, Hr. Lieutenant, og det er min Datter Fanny. Det var saamæn hende, som gjenkjendte Dem, skjøndt hun var en lille En, da De saae hende sidst, og det er Selgren.“

„Nu husker jeg, at han bærer samme Navn som jeg.“

„Det gjør han. Det var da sælsomt, at vi efter saa mange Aars Forløb skulle mødes her.“

„Det er idag min Kjærestes Dødsdag. Hun døde i Kolera-Aaret. Hvert Aar besøger jeg paa denne Dag hendes Grav.“

Det er altsaa ikke saa faa Aar siden, at hun døde,“ svarede Bjørn. „Jeg husker hende. Hun boede hjemme hos os, det var en rar Dame.“

„De har kjendt hende, De mindes hende med Venlighed, det gjør mig dette Møde dobbelt kjært.“

„Hun ligger ikke langt fra min Kones og mine Børns Grave.“

„Er Deres Kone død?“

„Ja, hun døde sidste Vinter. Det er for hende, at vi Alle bære Sorg. Det maa være haardt at miste en Kjæreste, men det er endnu haardere at miste sin Kone, med hvem man har levet sammen i henved 30 Aar. Jeg savner hende hver Time paa Dagen, skjøndt Fanny er meget flink til at holde Huset i Orden. Hun var en

brav Kone og en god Moder for sine Børn. I det sidste Par Aar gif hun og strantede, men jeg troede dog ikke, at jeg saa snart skulde have mistet hende."

"De maa være Gud taknemmelig for, at De har kunnet leve saa længe sammen med hende, hvor Mange bliver den Lykke til Deel?"

"Jeg er vor Herre inderlig taknemmelig for alt det Gode, han har gjort imod mig. Jeg beklager mig heller ikke, jeg sørger blot og beder Gud saa inderligt om snart at maatte følge efter hende."

"De har endnu en Gjerning at udføre," svarede Selgren og viste hen paa Børnene.

"De kan have Ket, Hr. Lieutenant. Drengen arter sig forresten vel, han er ansat som Lærling ude paa Bærstet ved Maskinværkstedet. I gamle Dage skulde han som sin Fader have været ansat i Artillerikorpsset, men det gjælder ikke nutildags, nu kan man lade sine Børn ansætte i Tjenesten eller lade det være, som man vil."

"Saavidt jeg erindrer," afbrød Selgren ham, "havde De, dengang jeg sidst talte med Dem, flere Børn."

"Javel, Hr. Lieutenant, men De ere Gud stee Lov vel forsørgede. Min Datter Anna er gift med en Underbaadsmand, og jeg er Bedstefader til baade Dreng og Piger, og saa er der Christian — han, som De for mange Aar siden frelst fra Prygl af „Skorperne“ — han er ude i Vor Herres vide Verden. Han holdt ikke af Holmens Tjeneste, han sagde, at en dygtig Mand avancerede for langsomt og blev for daarligt lønnet. Han tog sin Afsted fra Maskinkorpsset, og nu er hanovre i Kalifornien og Maskinmester paa en stor engelsk Damper."

„Det glæder mig at høre.“

„Ja, Christian er ikke alene en flittig, men ogsaa en godt lært Mand; han holdt meget af at læse, og han sparede Penge sammen for at kunne betale en Lærer, der kunde give ham Underviisning i nyttige Ting. Det er forresten nu snart et halvt Aar siden, at jeg har hørt Noget fra ham.“

Imens Bjørn talte, havde han af og til vandet Gravene, Vandkanden var nu tom, han rakte den til sin Søn og sagde:

„Selgren, tag Kanden, gaa hjem iforvejen og gør Ild paa.“

Den unge Bjørn nikkede, tog Kanden af Faderens Haand og skyndte sig bort, sløjtende den dengang populære Melodi: Zens var ikke bange. Fader og Datter fulgte langsomt efter, ledsagede af Selgren Bjørnsen. De stode alle Tre et Øjeblik stille ved Justiterraad Peters Gravsted.

„Stjødnt jeg kun var et lille Barn, dengang hun boede hos os, synes jeg dog, at jeg kan erindre hende,“ sagde Fanny og pegede paa Grethes Grav.

„Hun holdt meget af Dem,“ svarede Selgren.

„Det Samme har Moder fortalt mig.“

„Grethe lignede Dem lidt,“ sagde Selgren, „hun var en Smule mørkere.“

„Hun lignede mig!“ udbrød Fanny undseelig.

„Det maa være en Gre for Dig at ligne en saa fornem Dame,“ sagde Overkanoneren.

Bed at omtale Ligheden kom Selgren til at see med et mere prøvende Blik paa Fanny, han opdagede da, at hun var smuk, og at der over hendes hele Væsen var udbredt noget ægte Kvindeligt,

som maatte gjøre et behageligt Indtryk paa En-
hver. Da de gik videre, spurgte Selgren:

„De boer altsaa endnu i Bjørnegade?“

„Ja,“ svarede Fanny.

„Jeg er bestandig den gamle Bjørn i Bjørne-
gade,“ lo Oberkanoneren.

„Hvem boer nu i Deres Gadeværelser?“

„Ingen,“ svarede Bjørn. „Men da nu min
Kone er død, have vi talt om at leje dem ud
igjen. Jeg skal sige Dem, jeg vilde gjerne sætte
Fidt op i „Bikuben“, for at der kan være Noget
til mine Børn, naar jeg er død.“

„Det er meget fornuftigt.“

„Jeg havde nok Lust til at see Lejligheden,“
sagde Selgren, „maaskee jeg vil leje den.“

„De?“ spurgte Bjørn overrasket. „Den er
neppe god nok til Dem; De maa jo snart blive
Kaptain.“

„Nej, nej, jeg er ikke mere i Tjenesten.“

„Ja saa, det gjør mig ondt.“

„Det skal det ikke; jeg har aldrig befundet
mig saa vel som nu. Tjenesten og jeg passede
ikke for hinanden, og ullykkelige Egtestaber gjør
man bedst i at opløse.“

„Men De har da vel Pension?“

„Na ja, en Smule, en Artillerilieutenants
Pension er ikke stor.“

„Jeg troede, at De stod ved Infanteriet.“

„Det gjorde jeg ogsaa, da jeg sidst talte med
Dem. Men dengang hun, fra hvis Grav vi
komme, var død, trængte min Aand til noget Al-
vorligt at beskæftige sig med, og jeg gennemgik
den militaire Højskole.“

„Der skal man nok lære farlig megen Ma-
thematik.“

„Ganste rigtigt. Men Mathematiken og jeg,

som paa Højskolen kom ret godt ud af det sammen, bleve tilsidst mindre gode Venner. Jeg er en Smule Digter, og jeg holder af at studere og at tale til det menneskelige Hjerte, Mathematikken holder sig kun til Forstanden, jeg valgte Hjertet, og heri vil sandsynligvis Deres Datter give mig Ret."

"Hun veed velsagtens ikke rigtigt, hvad Mathematik er, og jeg veed ikke andet om den Ting, end at det nok skal være den højere Regnekunst. Naar, Hr. Lieutenant, De holdt altsaa mere af at regne med Fruentimmerhjerter end med Tal. Det kan jeg saa godt forstaae."

"De misforstaaer mig; naar jeg talte om det menneskelige Hjerte, saa sigtede jeg derved ikke til Kvindehjertet, men talte i Almindelighed om . . ."

"Sadvist, men saadan en ung dannet Mand, som De er, tænker dog neppe paa Mandfolkshjerter, naar De taler saadan ganske i Almindelighed om Hjerter."

Selgren mente det ufornødent at tale mere med Overkanoneren om den Sag. Han lebede Samtalen paany hen paa Lejligheden i Bjørnegade og sagde, at det ret vilde være en Lejlighed, som han kunde bruge; thi sammen med sin Pension tjente han saa meget ved at skrive, at han kunde leve ret anstændigt deraf, ja, han tjente endog mere end da han stod i Tjenesten.

"Det glæder mig," sagde Bjørn, "og saafremt De ikke vil gifte Dem, har De en meget god Fortjeneste, større end jeg nogensinde har havt eller faaer Udsigt til at faae, men De vil da vel ikke være Ungkarl alle Deres Dage?"

"Det tænker jeg dog," svarede Selgren, "hun, som skulde have været min Hustru, ligger hist ude under den sorte Jord."

"Det er saa længe siden, at det skete," svarede

Hjørn, „De er en ung Mand endnu, og der er vist unge og rige Piger nok, som ville have Dem.“

„Rige Piger!“ sagde Selgren og lo. „Troer De, at jeg gaaer paa Sagt efter en rig Medgift? Jeg vilde skamme mig over mig selv, hvis jeg gjorde det, jeg holder ligesaa lidt af rige Fortøvelser, som af Højskolemathematik.“

„Det mener De neppe,“ bemærkede Fanny smilende.

„Hvis jeg virkelig gik hen og giftede mig for Bengenes Skyld,“ sagde Selgren, „vilde jeg blive en uheldig Mand. Min Kone vilde ikke forekomme mig at være et menneskeligt Væsen, men en Vare til en Værdi af saa og saa mange Tusind Rigsdaler, og jeg er bange for, at jeg vilde behandle hende som en Vare.“

„Hv, vilde De være ond mod Deres Kone, fordi hun havde bragt Dem Rigdom?“ spurgte Fanny.

„Det just ikke; ond vilde jeg ikke være i almindelig Forstand. Men hvis mit skrøbelige Jeg havde forglemt sig saaledes, at det for Matematikens Skyld havde kastet Erotiken overbord, vilde Angeren snart følge efter, Synet af min Kone vilde være mit eget Jeg en stedsevarende Bebrejdelse.“

„Men hvis De nu elskede hende?“ vedblev Fanny.

„Er en Pige i vor Tid saa uheldig at have Penge, kan hun kun gjøre sig Haab om at blive elsket, naar hun møder en Mand, der synes om hende, inden han veed, at hun har Formue.“

„De staaer vist ene med Deres Opfattelse,“ sagde Fanny.

„Maaskee. Men jeg vil dog gjøre Dem

opmærksom paa, at Penge i vore Dage er noget Andet end for 20 Aar siden. Dengang var Penge meget behagelige at have, men i vore Dage er der kommet en Djævel i Guldet. Hvor det sunkler, der griber Besidderen af en St. Veitsbands. Med Undtagelse af nogle gamle Slægter nyder man ikke mere sin Formue, men danser om Guldkalven."

"Det gjorde ogsaa Bøderne i det gamle Testamente," sagde Bjørn, "og jeg tænkte altid som Dreng, naar jeg kom til det Sted, at det maa have været grimmagtigt at see paa den Dands."

"Den samme Dands vil De i vore Dage kunne gaae op at see paa Børsen. Men jeg kan forsikre Dem, at Dandsen er slet ikke morsom."

"Hvorfor ikke?"

"De husker vel nok, at dengang Bøderne dansede om Guldkalven, glemte de Gud. — Hvad er forøvrigt et Giftermaal med en rig Pige Andet end en bestandig Dands om Guldkalven, en Sagtevals, er man en Alvorsmand, en lystig Kankan, er man en flot Kavalleer."

Man var under denne Samtale kommen til Bjørnegade. Bjørn saae opad Huset, hvori han boede, og sagde:

"Her boer en Mand, som ikke danser om Guldkalven, maaskee fordi han ingen Guldkalv har at danse om."

Selgren fulgte med op for at see paa Lejligheden. Den stod endnu saa tydelig for hans Tanke fra dengang, Grethe beboede den. Han blev stærkt bevæget, da han saae de kjendte Værelser, det var ligesom han paany var inde i sin glade Ungdomstid; alle dens Skikkelser dukkede op for hans Tanke.

Værelserne vare i bedre Stand nu end før,

thi Overkanoneren havde for ikke længe siden underkastet dem en Hovedreparation, Meublementet var ogsaa blevet forøget.

„Bil De leje mig disse Værelser?“ spurgte Selgren.

„Det vil jeg gjerne,“ svarede Overkanoneren, saae hen til sin Datter og spurgte: „Troer Du ikke, at vi kunne undvære dem?“

Fanny nikkede bejaende.

„Nuvel Hr. Lieutenant, saa kan De den Første i næste Maaned flytte herind, det er de gamle Betingelser, otte Daler om Maaneden. — Men De vilde ellers kunne gjøre os en Fornøjelse ved at blive her iasten, hvis De vil tage tiltakke med simple Folks Selstab.“

„Simple Folk. Hvem er simpel nutildags?“ spurgte Selgren.

„Det er Folk som jeg og mine Vige,“ svarede Overkanoneren, „ja, jeg veed rigtignok, at i vore Dage ville alle Folk være fine, hahaha, jeg har hørt en Værftsarbejdsmands Kone lade sig titulere for Frue, og hans Døttre kalde sig for Frøknere. Men Hr. Lieutenant, det er ikke gode Tegne, naar simple Folks Døttre blive Frøknere, og ikke ere Somfruere mere.“

„Det kan være ganske sandt.“

„Og seer De Hr. Lieutenant, de nye Moderere ogsaa naaede herud til os. Det Allerfineste er nu at have Tjenestepige og Barnevogn. Saa gaaer Madamen hver Dag ud at spadserere med Tjenestepigen og Barnevognen bag efter sig, og saa see alle Madamernes i Gaden efter hende og misunde hende.“

„Men man kan da vel ikke have Barnevogn uden at have Børn?“

„Børn have vi nok af, hvidhaarede Krabater,

hvis Forfædre alle have tjent Kongen; nu vil man nok helst være fri for at have Sømandsbørn i Tjenesten, Folk af det gamle Snit; nu skal Alt være privat. Hr. Lieutenant, alle vi gamle Ulke ere enige om, at det Private slet ikke duer til Dr-logs. Den Tjeneste maa man opdrages til fra Barnsbeen. Seer De, Hr. Lieutenant, jeg har en god Ven, som er Hattemager, han taler nu altid saa meget om Forsatningen, men seer De, naar man saadan er i Kongens Tjeneste, mener jeg, at den Forsatning, man lever under, er Krigsartiklerne, og jeg mener, at der for os ikke kan være Forskjel paa Kongens Tjeneste nu og i gamle Dage."

"Det er rigtigt opfattet, saafremt det blot gjælder Tjenesten, men udenfor denne . . ."

"Hr. Lieutenant, jeg er altid i Tjeneste," svarede den gamle Overkanoneer.

Han blev kaldt ud af sin Søn, som havde været sendt i Byen for at indkjøbe adskillige Ting til Aftensbordet. Selgren blev alene med Fanny. Efter en Pause sagde han:

"Deres Fader lever i den gamle Tid, jeg gjør i visse Henseender det Samme; thi Tanken dvæler helst ved sin lykkelige Ungdomstid."

"Men De er endnu ung," svarede Fanny med et Smil.

"Jeg!" udbød Selgren en Smule overrasket.

"Hos os i Nyboder anseer man en Mand i Deres Alder for en ung Mand."

"Det er dog vist over 12 Aar siden, at jeg sidste Gang stod i dette Værelse. Dengang var jeg ung, og De et lille Barn."

"Huster De, at De forærede mig Deres Lykkestilling?"

"Gjorde jeg virkelig?" spurgte Selgren.

"Ja; De maa i Sandhed være bleven gammel,

siden De har en saa daarlig Hukommelse. Nu skal jeg hente den."

Fanny gik bort og kom kort efter tilbage med det gamle Markstykke med Hullet ijemnem.

"Erindrer De ikke denne Mark?"

"Jo, nu jeg seer den. Jeg fandt den engang i min Radeitid ude paa Toldboden."

"Er det et Tegn paa, at Lykken venter Dem fra Søen?"

"Lykken," gjentog Selgren, "Lykken, kan jeg blive lykkeligere end jeg er?"

"De har saa megen Lykke, at De ikke ønster mere?"

"De misforstaaer mig. Min Lykke har ikke været stor, og jeg venter ikke, at den skal blive større."

"Det beroer jo vistnok paa Dem selv."

"De mener, at Enhver er sin egen Lykkes Smed?"

"Ja."

"Om, hvad er det, som i Grunden fattes mig? Hvilken Forskjel er der paa nu, og dengang jeg sidst stod i disse Bærelser?"

Svaret lød i Selgrens Sjæl, men han udtalte det ikke, det var det lille Ord:

"Kjærlighed."

"De synes ikke at kunne finde Forskjellen?" spurgte Fanny.

"Na jo, men hvad kan det hjælpe, det, som fattes mig i at være lykkelig, kan jeg dog neppe finde igjen."

"Søger, saa skulle I finde?" lo Fanny uden at ane, hvorpaa Selgren havde tænkt.

Han studsede, han saae paa Fanny, et ungdommeligt Smil opklarede hans Ansigt, og han sagde:

„Maaskee De har Ret, maaskee følger jeg Deres Raad.“

De gik nu ind i den anden Stue, hvor Fanny fik travlt med at dække Aftensbordet. Imens viste Bjørn ham Fotografierportraiter af Familiens Medlemmer. Da de derefter satte sig til Bords, spurgte Bjørn:

„Men hvorledes gaaer det Deres Fætter Statsraaden? Siden min Kone døde, have vi ikke hørt Noget fra Familien.“

„Tak, det gaaer meget godt, Alt er ved det Gamle.“

„Og saa er der Statsraadens Broder Emil, som boede hos os engang, han er jo Redakteur af „Dagspressen“.

„Ja, jeg skriver engang imellem Noget for ham til hans Feuilleton.“

„Det Blad er meget udbredt, dog ikke saa meget mellem Smaafolk; thi det er for dyrt.“

„Emil har været heldig.“

„Er han gift?“

„Nej, han er Pebersvend og gifter sig sandsynligviis aldrig.“

„Da har han dog Raad til at gifte sig.“

„Men ikke Tilbøjelighed.“

„Det er en stor Skam. Der gaaer saa mange nette Piger omkring og vente paa at blive gifte, og saa gjør han ikke en af dem lykkelig. Her i Nyboder er det anderledes; her gifte vi os næsten altid, før vi have Raad dertil, men saa have vi den Fordeel ved vort tidlige Giftermaal, at vi leve saa længe, at vi kunne have Glæde af vore Børn og ride Ranke med vore Børnebørn.“

„Fader,“ sagde Fanny, „Du kan ikke forlange, at en siin Redakteur skal bære sig ad som Nybodersfolk.“

„Det kan jeg heller ikke, min Tøs, og maa-
stee har jeg sagt noget Dumt, men jeg veed, at
Sr. Lieutenanten ikke vil tage mig det ilde op. —
Har De forresten lagt Mærke til Fannys Dren,
Sr. Lieutenant.“

„Fannys Dren,“ gjentog Selgren og saae
paa Fanny, „ja, det er et Par meget smukke
Dren.“

„Det maa De ikke sige,“ sagde Fanny rød-
mende.

„Saa De kjender dem ikke?“ spurgte Bjørn
leende.

„Hvorfra skulde jeg kjende Deres Datters
Dren.“

Bjørn brast i en voldsom Latter og sagde
tilsidst:

„Jeg mener jo Drenningene, som De og
Deres Kjæreste for mange Aar siden forærede min
Datter, hun har taget dem paa iasten i Anledning
af Deres Besøg.“

„Det var smukt af Deres Datter. Ja, nu
erindrer jeg, at vi gavede hende de Ringe i Gule-
present. — Mærkværdigt, jeg synes aldrig, at jeg
har staaet min lykkelige Tid saa nær som iasten,
her strømme Minderne ind paa mig. — Saalænge
jeg lever, skal jeg aldrig glemme Overkanoneer
Bjørn, og hans Familie i Bjørnegade.“

„Meget smukt af Dem, Sr. Lieutenant. Bjørn
bliver gammel, han melder sig snart fra Tjeneste,
men Bjørnegade overlever ham — nej stop, det
gjør den maastee heller ikke; thi nu skal jo en stor
Deel af Nyboder rives ned. Løvegade er nok
allerede solgt.“

„Birtelig. Det gjør mig ondt.“

„De kan troe, at det gjør os ogsaa Allesam-

men ondt herude. Der er skrevet en Vise herom,
 syng den for os Fanny."

Fanny hentede en Harmonika og sang til
 dennes Akkompagnement følgende Vise:

Kong Christian rejste
 Vor gamle By,
 Kong Christian med det ene Dje,
 Dg dengang knejste
 Den smuk og ny,
 Dg glæbed dem, som Bølgen pløje.
 Men nu skal Nybo'er synke ned i Gruus,
 Dg nu skal Orlogsgasten mangle Huus;
 Det staaer ved Magt,
 Hvad der er sagt,
 Først Folk og saa tilsidst Matroser.

Vist ingen nægter,
 At flint og tro
 Matrosen viste sig i Slaget;
 Dg Sømandsslægter
 I Nybo'er boe,
 Dg aldrig svigte de Flaaget.
 Ens Fædre kæmped med i Kjøgebugt,
 En Andens Engellmanden drev paa Flugt.
 Men ikke smutt
 Drives paa Flugt
 Matrosen nu af egne Landsmænd.

Paa Flaaden raaber
 Jo En og Hver;
 Tilsoes maa Danstken atter fribe!
 „Vi vare Taaber,
 Vi holdt en Hær,
 Den kan ej mere fra sig bide.“ —
 Saaledes raaber man og ta'er paa Vej,
 Men uden Mening er den Hurlumhej;
 Thi Holmens Stof,
 Den vil man nok
 Fra Huus og Flaade permittere.

Vil Alle raade,
 Da troer jeg nok,
 Det ende vil med Reduktioner;

Har ej en Flaade
 Sin faste Stof,
 Den mangler sine Traditioner.
 I Preussen vist man Millioner hød,
 Derfor det kunde af sin Fortids Skød,
 Et Sømandshjem
 Faae tryllet frem,
 Der ligned Christian den Fjerdes.

Men ondt det gjøre
 Os Alle vil,
 Hvis vi forlade skal vor Røje.
 Og det vil føre
 Tilfids dertil,
 At Koursen sættes ej saa nøje.
 Fra Juel og Tordenstjold vor Kours vi holdt,
 Ved Helgoland bevared vi den stolt.
 Men man maaste
 Vil faae at see,
 At ingen Kours paa Koursen sættes.

„Nu har De hørt Visen, Hr. Lieutenant,“
 sagde Bjørn, „den er noget skrap, men vi ere
 Allesammen vrede paa Ministeren, fordi han ikke
 har taget Nyboder i Forsvar oppe i Rigsdagen.
 Han har foretrukket at gjøre sig behagelig for
 Rigsdagsmændene, istedetfor at sige dem Sandheden.
 Det vil tilspøes gaae os som det gif os ovre ved
 Danevirke, man havde store Skandsjer, men for
 saa Folk, vi faae stærke Skibe, men ingen Folk
 til at besætte dem med. Dygtige Matroser skabes
 ikke i en Haandevending, og dygtige Befalingsmænd
 tilspøes faaer man ikke paa eet eller to Aar, de
 maae helst lære Haandværket, fra de ere smaa.“

Selgren maatte indrømme dette og spurgte
 Bjørn, om han havde været med i sidste Krig.
 Dette bejaedes, Overkanoneren havde været med
 ved Helgoland ombord paa Korvetten „Heimdal“.
 Han gav en lille Skildring af sin Deeltagelse i
 Slaget, og da han havde endt, var Klokken bleven

faa mange, at Selgren rejste sig og sagde Godnat.

„Vi sees til den Første,“ yttrede han i Gadedøren.

„Zavel Hr. Lieutenant,“ svarede Bjørn og nikkede.

Overkanoneren og Fanny bleve staaende i Døren for at see efter Selgren, til han var forsvunden om Gadehjørnet.

„En flink Mand,“ sagde den Gamle, „blot lidt melankolsk.“

„Men han har jo ogsaa havt Kjæresteforg,“ mente Fanny.

„Det bedste Middel herimod er at tage sig en ung Kjæreste,“ svarede Overkanoneren, „med Dndt skal Dndt fordrives.“

„Det var kjønt sagt.“

„Na, jeg mener dog, at jeg kunde have sagt Noget, der var kjønnere. — Men lader os gaae op, Klokken fem imorgen tidlig skal jeg være paa Værftet.“

Attende Kapitel.

Brevet fra Kalifornien.

Selgren var flyttet ind i Overkanonerens Lejlighed og befandt sig vel ved at boe ude i det gamle, hyggelige Nyboder. Han talte daglig med sin Vært og hans Datter, den Sidste laante Bøger hos ham. Naar hun havde læst dem, talte han gjerne med hende om Indholdet, og han undrede sig lidt over hendes sunde og træffende Domme.

En Dag havde han været ude paa Holmens

Kirkegaard og fundet en frisk Krands paa Margrethes Grav. Da han kom hjem og udtalte sin Forundring over at finde en Krands paa en Grav, som alle Andre end han syntes at have glemt, var Overkanoneren aabenmundet nok til at fortælle, at Fanny havde lagt Krandsen paa Graven. Hun rødmede, da Selgren med Varme takkede hende.

Der var omtrent forløbet en Maanedstid, efterat Selgren var kommen til at boe i Bjørnegade, da Bjørn glædestraalende kom ind og fortalte, at han havde faaet Brev fra sin Søn. Dette Brev maatte Selgren endelig læse; thi der stod Noget deri, som angik ham.

„Mig?“ spurgte Selgren forundret.

„Ja, nu kan De læse det,“ sagde Bjørn, overlod Selgren Brevet og gik.

Det var skrevet med en smuk og tydelig Haand og begyndte med at fortælle nogle Smaating, som angik Brevskriverens Forhold til hans Familie i Hjemmet, og som vi derfor springe over; derefter hed det:

„I vide, at jeg er første Maskinmester ombord paa det prægtige Dampskib „City of London“. For to Uger siden ankom vi her til St. Francisco med en Ladning Tobak fra Havanna. Som sædvanligt besørger jeg Indkjøbet af Kul; eftersom jeg var i Kalifornien for første Gang, lod jeg mig sætte ombord i et stort hollandsk Dampskib, som laa ved Siden af os, for om muligt af dets Maskinmester at faae nogle orienterende Oplysninger. Maskinmesteren var imidlertid gaaet i Land, men Kapteinens traf jeg, og han gav mig al den Oplysning, jeg attraaede, og henviste mig til en Mr. Bear, som havde en stor Kulforretning.

Da jeg vilde gaae fra Borde, sagde Kap-

tainen, at det kunde han paa ingen Maade tillade, det var netop Frokosttid, og jeg maatte gaae ned med ham og hilse paa hans Kone. Kaptainen var en lille, trivelig Mand, uhyre langsom i sine Bevægelser og med et Ansigt, som fortalte, at han og Geneverflasken havde sluttet et intimt Venstabs. Jeg grebes af en uimodstaaelig Lust til at faae at vide, hvorledes denne Mand's Kone maatte see ud og tog derfor mod Indbydelsen til Frokost. Kaptainen hed Vanderlo, og han var kommen fra Batavia med en Ladning Kaffe.

Vi traadte ned i Kabytten, som til min store Forundring udmærkede sig ved sin Hyggelighed og Elegance. Et rigt Frokostbord ventede os, men Kaptainens Kone saae jeg ikke, derimod en Kineser, som syntes at forrette en Stewarts Tjeneste. Kaptainen brummede nogle Ord til ham, Kineseren forsvandt som et Lyn, og kort efter traadte en forpulent, men endnu smuk Dame ind i Kabytten, det var Fru Vanderlo. Vi hilste formelt paa hinanden og satte os tilbords. I Begyndelsen gik Samtalen noget tvungen, men jo nærmere Bekjendtskab Kaptainen stiftede med Flasken, desto mere kom hans Mund paa Gang. Samtalen førtes paa Engelsk; thi begge ansaae mig for at være en Amerikaner.

Engang imellem faldt Fru Vanderlo ind i Samtalen med et Par Ord, men beskæftigede sig ellers mest med at spise og at betragte mig. Pludselig faldt den Tanke mig ind: Du maa bestemt have seet den Dame et eller andet Sted før, det var mig dog umuligt at erindre hvor. Jeg begyndte at see paa hende igjen, hvilket imidlertid slet ikke syntes at genere hende, og da Hr. Vanderlo var kommen paa et fremrykket Stadium af Glæde over Geneverflasken og friske haardkogte Æg, tog hun

fig den Frihed at foreslaae, at Gæsten skulde bydes velkommen i Champagne.

Herimod havde Hollænderen Intet at indvende, og Kineseren kom slæbende med en hel Champagnefuro, som han satte paa en af Divanerne og rakte sin Hersterinde en Flaske. Hun lod Proppen springe, skjænkede i Glassene og klinkede med mig. Kaptainen tømte sit Glas af Høflighed mod mig, men skyndte sig at skylle Champagnesmagen bort med et vældigt Glas Genever. Efter dernæst at have ladet Kineseren række sig en Kridtpibe og en Blyæske med Tobak, blev der sat en Kasse Cigarer midt paa Bordet, hvoraf Fru Vanderlo bød mig og foregik mig med et godt Exempel ved selv at tage en Cigar og begynde at ryge.

Da hun vedblev at skjænke livligt i mit og sit eget Glas, plirede Kaptainen med Djnene og sagde paa Hollandst:

„Mutter, bliv ikke fuld.“

Hans Kone tilfastede ham et vildt og forbittret Blik og raabte:

„Du prostituerer Dig, men det er Du saa vant til. Naar har Du nogensinde seet mig fuld?“

„Mange Gange,“ svarede den flegmatiske Hollænder.

„Du lyver. — Men det er ikke saa underligt, det gjør alle Hollændere.“

„Hvad siger Konen!“ raabte Kaptainen og knækkede i sin Hidsigthed Kridtpiben. „Du kan skjælde mig ud for en Vognner, men naar Du skjælder Hollænderne ud derfor, saa . . .“

„Hvad gjør Du saa? — Du tør ikke vove at gjøre mig Noget, Du er en Kujon.“

Jeg sad taus og hørte paa alt dette, jeg fandt det ikke passende at lægge mig imellem. Uvejret

lod imidlertid til at være drevet over for denne Gang; thi det syntes at more Hollenderen uhyre, at hans Kone kaldte ham en Kujon. Pludselig erindrede Fru Vanderlo, at jeg var tilstede, hun saae paa mig, skillede et Glas Champagne ned og sagde:

„Undskyld os, der opstaaer engang imellem smaa Stridigheder mellem min Mand og mig, fordi vi ikke ere Landsmænd. Han er en Hollænder og jeg en Friserinde, det vil da sige, jeg er ikke fra Friesland i Holland, men fra den slesvigste Marst.“

„Troer Du, at en Amerikaner kjender noget til din fordømte Marst, hvor man ikke kan faae et ærligt Glas Genever?“ raabte Kaptainen.

„Da syntes Du engang meget godt om Marsten. Det var, dengang Du for noget over en halv Snees Aar siden laa med dit Stib i Tønning og var en fattig Styrmand. Dengang var Du ogsaa en nettere Karl end nu; thi ellers havde jeg ikke taget Dig.“

„Haha, naa, det havde Du ikke! Du var jo saa forlegen efter en Mand som en Kat efter en røget Silb. Naar jeg husker mig om, troer jeg næsten, at det var Dig selv, som friede. Du vilde bort fra Egnen, hvor man fortalte nogle nette Historier om Dig og en dansk Officeer, som var løben fra Dig.“

„Ti!“ raabte Fru Vanderlo rasende.

„Du bragte mig 100,000 Mark Kourant i Medgift, en kjon Sum, som jeg havde taget et grimmere Fruentimmer for.“

„Det skal blive hævdnet,“ raabte hans Kone, „jeg skal . . . aa, jeg var jo en Laabe, dersom jeg fortalte Dig, hvad jeg vil gjøre.“

Hollænderen rystede paa Hovedet og lo. Hans Kone saae paa mig og sagde:

„Det Liv er ikke til at udholde.“

Bed forskjellige Djekest og Pantomimer gav hun mig at forstaae, at jeg ikke var hende ligegyldig, og jo mere hun drak, desto ommere syntes hun at blive. Jeg blev blet uhyggelig tilmode derved og saae paa hendes Mand, om han havde lagt Mærke til sin Kones Opsørsel. Hollænderen opfangede mit Blik, han rakte sin Arm gjennem en tæt Røgsky, pegede paa sin Kone og sagde:

„Hun er fuld.“

Dette foranledigede en ny ægtefabelig Scene, hvorunder jeg fjernede mig, idet jeg foregav, at jeg havde Forretninger.

Da jeg kom ombord paa mit eget Skib, brast jeg i en voldsom Ratter over det sælsomme Ægtepar, men paa samme Tid vedblev jeg at tænke paa, hvor det dog var, at jeg før havde seet Fru Wanderlo. Jeg anstrengte mig forgjæves for at erindre det.

Den følgende Dag opsogte jeg Mr. Bear, hvilket ikke var vanskeligt; thi han boede i Nærheden af Havnen. Hans Forretning lod til at være meget bethdelig, men selv var han en jevn, ligefrem Mand med et tungsindigt Udtryk i sit Ansigt. Alderen havde gjort hans Ryg noget kroget, men hans Gang var endnu fast, og Stemmen klar og bydende, naar han talte til sine mange Arbejdere paa den store Kulplads. Jeg opgav ham Skibets og Kaptainens Navn og gjorde min Bestilling.

„Deres eget Navn?“ spurgte han.

„Bjørn, Kristian Bjørn.“

„Saa er De fra Danmark eller Norge,“ sagde han.

„Jeg er fra Danmark.“

„Maa jeg da endnu engang trykke Deres Haand; jeg holder meget af de Danste.“

„Det glæder mig, at vi Danste have et agtet Navn i Amerika.“

„Det have de Danste, skjøndt Danmark sender mange af sine braadne Kar herover. — Nuvel, De skal faae Deres Kul imorgen. Og hør, kom selv med, De maa prøve min Sherry.“

Den gamle, vist snart halvsjerdsthyveaarige Mand havde gjort et godt Indtryk paa mig; det var mig derfor en Glæde den følgende Dag at drikke et Glas Sherry med ham. Jeg blev budt ind i hans store, men tarveligt meublerede Kontor, hvor der paa Bægen, ved Siden af et stort Kort over de Forenede Stater, til min Forundring hang et Kort over Danmark. Medens Mr. Bear var beskæftiget med at tage en Flaske Viin ud af et Hjornestab, sagde jeg:

„De har her et Danmarks Kort, men desværre er mit Fædrelands Omraade blevet betydeligt indskrænket.“

„Ja desværre“ sagde han, „det bedrøver mig dybt, saa dybt, som om jeg havde været en af dets Sønner.“

„De er Amerikaner?“

„Nej. Jeg har intet Fædreland,“ svarede han med et Suk.

„De bærer samme Navn som jeg. Jeg hedder Bjørn, og De hedder Bear.“

„Det har jeg ikke lagt Mærke til, før De nu fortæller mig det. De er en dansk Bjørn og jeg en amerikansk. Er der mange Folk, som i Danmark bærer Navnet Bjørn?“

„Nej. Der findes ikke mange danske Bjørne saalidt som Bjørnsenner og Bjørnsønner.“

„Bjørnsen. De erindrer mig om, at jeg engang kjendte en Danst, som hed Bjørnsen, og hvis Familie levede i Kjøbenhavn. Har De kjendt en Familie af dette Navn?“

„Ja, jeg kjender en Grosserer Bjørnson, og jeg har i min Barndom kjendt en Lieutenant Bjørnsen, der nok var Grossererens Fætter.“

„Nej virkelig,“ raabte den Gamle med Liv. „Skjænt i Deres Glas, denne Sherry, er De sikker paa, har passeret Linien. De erindrer ikke deres Fornavne?“

„Jeg husker kun, at Lieutenants Fornavn var Selgren.“

„Selgren,“ raabte den Gamle. „De veed ikke, om hans Fader havde været Officeer?“

„Jo,“ svarede jeg, „han døde som Kaptain. Min Moder havde tjent hos Grosserer Bjørnson, før hun blev gift, og hun var ganske godt inde i Familiens Forhold.“

Mr. Bear rejste sig og gik flere Gange op og ned ad Gulvet, tilsidst stod han stille foran mig og sagde:

„Et sælsomt Træk af Skjæbnen har sendt Dem til mig. Jeg har spurgt mange herværende Danste om den Familie, men Ingen har kjendt den. Hm, troer De, at Lieutenant Selgren Bjørnsen vil komme herover?“

„Det vil han neppe.“

„Det er rimeligt, at De har Ret. Nej, nej, han skal ikke herover til mig, han skal ikke gjøre mit Bekjendtskab. — Men hør, gjør mig en Tjeneste, skriv til Hjemmet, og skaf mig saa mange Oplysninger, De kan, om Selgren Bjørnsen, hvis Fader døde som Kaptain. Men husk, det er kun om Selgren og ikke om de andre Bjørnsener, at jeg bryder mig om at faae Noget at vide.“

Jeg lovede at opfylde hans Løfte, og anmoder Eder derfor om at sætte Eder i Forbindelse med Lieutenant Bjørnson, som vel ikke er falden i sidste Krig, jeg har ikke seet hans Navn mellem de Faldne. Jeg er højest nysgjerrig efter at faae at vide, hvad den gamle Mand vil ham."

"Det er jeg selv," tænkte Selgren og læste videre.

"Vor Samtale" — hed det i Brevet — blev forstyrret af Hr. og Fru Vanderlo, der kom for at betale en Kulleverance. Mr. Bear bad dem høfligt tage Plads og hentede en ny Flaske.

"Hvor heldigt at vi træffes her igjen," sagde Fruen til mig og satte sig ved min Side, "jeg har fortalt min Mand, at jeg kan godt lide Dem."

"Hun kan godt lide enhver ung Mand," sagde Kaptainen, "men de unge Mænd kunne ikke lide hende. Hvoraf kommer det? Hahaha."

"Nu bliver Du uforstammet," sagde hans Kone.

"Maa jeg bede Dem om at drikke et Glas med mig?" sagde Mr. Bear og vedblev: "Hvor gjælder Rejsen nu hen, Hr. Kaptain?"

"Tilbage til Batavia for at hente en ny Ladning Kaffe."

"Vi kunne altsaa vente Dem her igjen?"

"Om et Fjerdingaar," svarede Hollænderen.

"Og hvor skal De hen?" spurgte Mr. Bear, henvendt til mig.

"Vi skulle til Kina efter The."

"Maaskee mødes vi her igjen," raabte Kaptajnen.

"De kan lade Deres Breve fra Danmark adressere til mig," sagde Mr. Bear, henvendt til mig, "jeg skal opbevare dem til Dem."

Neppe havde jeg saaet Tid til at takke for dette Tilbud, før Fru Vanderlo raabte:

„De er fra det affhyelige Danmark!“

„Min Frue,“ svarede jeg, „jeg er stolt af at være en dansk Mand, og jeg taaler ingen Fornærmelse mod mit Fædreland.“

„Harde jeg vidst, De var fra Danmark, havde jeg ikke igaar og idag skjænket Dem saa megen Opmærksomhed. Jeg hader de Danske.“

Jeg gav mig til at lee højt, Kaptainen stemmede i med og sagde:

„Det var jo en dansk Officeer, som gav Dig Kurven, ja, man fortalte mig i Tønning, at en anden Dansk havde givet Dig Kurven forinden.“

Hun sprang rasende op og raabte:

„Det glæder mig, at jeg har saaet Hævn over dem Allesammen. Nu er Slesvig stilt fra Danmark.“

„Maa jeg spørge Dem om Deres Kones Egenavn?“ spurgte jeg Kaptainen.

„Dora Delfs,“ svarede han, „hun har haft pæne Forældre.“

Nu erindrede jeg, hvor jeg før havde seet Fru Vanderlo. Det var hjemme i vor egen Stue i Bjørnegade, hvor hun boede sammen med den smukke unge Frøken, der blev forlovet med Lieutenant Bjørnsen.

„Min Frue,“ svarede jeg hende roligt, „dengang jeg sidst talte med Dem, var De ikke en saa stor Fjende af Danmark.“

„Har De talt med mig før?“

„Ja. Det var dengang, jeg endnu var en Dreng, og De boede sammen med en anden Dame i mine Forældres Stue i Bjørnegade. Jeg hedder Christian Bjørn.“

Et Øjeblik saae hun vist paa mig, derefter sagde hun:

„Har De siden seet Noget til Lieutenant Selgren Bjørnsen?“

„Nej,“ svarede jeg.

„Har De kjendt en Lieutenant Selgren Bjørnsen?“ spurgte Mr. Bear med spændt Opmærksomhed.

„Det er den Skurk, som er Skyld i min Ulykke,“ raabte hun, „havde han gifter sig med mig, havde jeg nu ikke haft en Mand som . . . som . . .“

„Som mig,“ lo Hollænderen. „Seg maa være den Lieutenant taknemmelig, han har skaffet mig en smuk Kone og et godt Skib.“

„De hader Selgren Bjørnsen?“ spurgte Mr. Bear Fru Vanderlo.

„Jeg kunde dræbe ham.“

„Hvormed har han da forurettet Dem?“

Fru Vanderlo fortalte nu en Historie om, at Lieutenant Bjørnsen havde lovet hende Egetskab, men brudt sit Løfte paa den skjændigste Maade. Mr. Bear hørte meget bedrøvet til og saae paa mig.

„Seg kjender ikke meget til Lieutenant Bjørnsen,“ sagde jeg, da hun havde endt, „men jeg har hørt ham ofte omtale. Hvad Fru Vanderlo har fortalt os, stemmer just ikke synderlig med den Forestilling, jeg har dannet mig om ham.“

„Dvibler De om Sandheden af mine Ord?“ spurgte hun forbittret.

„Jeg har al Grund dertil. De har under denne Samtale viist os, at De nærer Had til os Danste i Almindelighed og til Lieutenant Bjørnsen i Særdeleshed.“

„Skaar gif det ud over Hollænderne,“ lo

Kaptainen, stødte sit Glas mod Mr. Bears, tømte det og bød Farvel.

„Du maa blive lidt endnu,“ sagde hans Kone, „jeg er bleven beslykt for . . .“

„Du maa see en anden Gang at faae Her-
verne paa Prajehold, nu følger Du i mit Rjøl-
vand,“ sagde Kaptainen, lagde hendes Arm i sin
og bugserede hente ud ad Døren, medens hun ved-
blev at see sig tilbage og at udstøde Trusler
imod mig.

Jeg brast i Vatter over denne komiske Situa-
tion, men Mr. Bear bevarede sin Alvor og sagde
til mig:

„De maa skaffe mig at vide, om det er sandt,
hvad hun har fortalt om Selgren Bjørnsen.“

Det vil blive vanskeligt,“ svarede jeg, „men
jeg skal gjøre, hvad jeg kan.“ —

„Jeg beder Eder endnu engang om at sætte
Eder i Forbindelse med Lieutenant Bjørnsen, og
skulde han være i Kjøbenhavn, da maa Fader tale
personligt med ham. Jeg har jo givet Mr. Bear
mit Ord paa at ville skaffe ham saamange Op-
lysninger som muligt. Men spild ingen Tid, at
Oplysningerne kunne ligge hos Mr. Bear, naar
jeg kommer fra Kina.“

Resten af Brevet omhandlede Familieanlig-
gender. —

Dette Brev gav Selgren meget at tænke paa.
Hvem var denne Mr. Bear, der interesserede sig
saa særdeles meget for ham? Selgren havde aldrig
hørt dette Navn før. Bear var den engelske Be-
tegnelse for Bjørn. Skulde Familien have Slægt-
ninge i Nordamerika? Selgren havde aldrig hørt
tale herom. Endvidere havde han idag for første
Gang efter mange Aars Forløb hørt Noget om
Dora Delfs. Hendes eventyrlige Karakter havde

fundet en eventyrlig Tumsleplads mellem Malajer, Bilde paa Sydhavsoerne og kaliforniske Guldgra- vere, og hendes Mand syntes, naar Alt kom til Alt, at have Magten over hende. Men Selgren var forbittret over hendes usande Fremstilling af sit Forhold til ham, og han besluttede at skrive direkte til Christian Bjørnsen.

Da han gik ind til Overkanoneren for at levere Brevet tilbage, var denne gaaet ud. Han traf Fanny alene, bestjæftiget med at sye.

„Hvad siger De til min Broders Brev?“ spurgte Fanny.

„Det har givet mig meget at tænke paa, denne Mr. Bear . . .“

„Og Fru Vanderlo?“

„Hun interesserer mig mindre.“

„Det siger De saa roligt?“

„Ja; thi overfor hende er jeg mig ingen Skyld bevidst.“

„Det vil glæde Mr. Bear at høre,“ sagde hun med et Smil.

„De synes næsten at ville tillægge Dora Delfs, nuværende Fru Vanderlos, opdigtede Hi- storie nogen Betydning?“

„Den var altsaa helt opdigtet?“

„Ja.“

Selgren gav nu en kort Skildring af sit For- hold til Dora Delfs. Fanny lyttede opmærksomt til og sagde, da han havde endt:

„Hun har fortjent sin Skjæbne.“

„Denne Indrømmelse glæder mig,“ svarede Selgren, „den glæder mig destomere, som jeg har lagt Mærke til, at De Fanny og mange unge Piger af Deres Lige just ikke have de smukkeste Begreber om mig og mine Lige.“

„Er det saa forunderligt?“ spurgte Fanny og rødmede.

„Maaskee ikke. Men De maa ikke dømme os efter de unge „Løver“, som i Reglen færdes overalt, hvor der er Noget at færdes for. Husk, at de ere de Saa, medens De ikke faaer de Mange at see, de, for hvem sandelig Nydelse ikke er Livets Djemed. Jeg frygter næsten for, at disse Mange engang ogsaa ville komme til at lide for de Andres Fejl, som aabenbart maae stabe om ikke Gud, saa dog Latter og Foragt. Men jeg forsikker Dem, at det dannede Samfund seer med ligesaa stor Foragt som Andre ned paa dem af sin Midte, hvis urene Lidenstaber gjør Dannelsen usand.“

„Jeg troer det,“ svarede Fanny.

„Ei heller ere de unge Piger skyldfri; hvor mange af Dem lokkes ikke af Fornøjelsessygen til vildt at kaste sig ud i Livet, medens de ellers vilde kunne have opnaaet et smukt og fredeligt Hjem? — Imidlertid passe saadanne Betragtninger mindst overfor Dem,“ vedblev Selgren, „De stræber opad, De . . .“

„Nu maa jeg rødme over al den Roes,“ svarede Fanny leende.

„Den er oprigtig ment,“ sagde Selgren.

Overkanoneren kom hjem, og hermed faldt Samtalen atter paa Christians mærkelige Brev. Man besluttede at skrive allerede næste Dag, og Selgren vilde lægge et Brev inden i Bjørns.

„Hvem kan dog denne Mr. Bear være?“ spurgte Fanny.

„Jeg kommer i Tanker om,“ svarede Selgren, „at jeg engang besluttede at bede min Fætter om at faae min Onkels efterladte Familiepapirer at

see. Dengang fik jeg andre Ting at tænke paa og glemte det. Nu vil jeg tale med ham herom."

Mittende Kapitel.

Slægten Bjørn.

I Aarenes Løb var Alt i Etatsraad Bjørns Hús gaaet sin rolige og stille Gang, Statsraaden og hans Kone vare blevene ældre, og Erik var nu snart saa gammel, at han skulde konfirmeres. Deres Selstabskreds var den samme som tidligere, men dog bleven noget større; thi Børnene voksede op, og de, som dengang vor Fortælling begyndte, vare de Yngre, vare nu blevene de Eldre, hvoraf Folgen ganske naturligt var bleven, at de faae paa Livet med andre Dje end for thye Aar siden. De Yngre — ja, de tænkte heller ikke mere som de Yngre for thye Aar siden; thi hele Livet i Danmark var blevet et andet, et friere, men vi kunne ikke sige urbanere; meget Smukt og Godt var blevet kastet omkuld, fordi det, som man mente, ikke passede til Tiden, men man havde endnu ikke fundet noget Andet at sætte i dets Sted. Man lo f. Ex. ad, naar en gammel Kavalleer med Erbødighed førte en Dames Haand op til sine Læber og kysede den, det var Noget, som hørte med til den gamle Tids Ridderlighed mod det smukke Kjøn, men hvori bestaaer vor Tids? — Den søger endnu efter sine Former.

Selgren spiste en Dag til Middag hos sin Fætter. I Samtalens Løb bad han om at maatte gjennemsee de gamle Familiepapirer, hvis der fandtes saadanne.

„Jeg troer nok, at der findes staaende en

Rasse med gamle Breve paa et af vore Pulterkamre," sagde Etatsraaden, „men de kunne neppe interessere Dig?"

„Hvorfor ikke?" spurgte Selgren.

„Fordi man i vore Dage stattes efter sit eget personlige Værd og ikke efter sine Forfædres."

„Men saa sandt som der er en Forbindelse tilstede mellem Fortiden og Nutiden, saa sandt maa det ogsaa interessere os at vide Lidt om vore Forfædre."

„Ja, naar de have udrettet noget historisk," sagde Etatsraaden, „der er mange, som ønske, at deres Livs Udspring helst maa glemmes."

„Du holder altsaa paa Slægtens Udelæggelse til Fordel for Individet," svarede Selgren, „eller rettere, det er ligegyldigt, om din Søn bærer dit Navn eller ikke?"

„Det er mig ligegyldigt. Enhver skal selv faste Glænde paa det Navn, han bærer."

„Men," indvendte Amalie, der hidtil havde siddet taus, „Du maa dog indrømme mig, at et Handelshus, som er 100 Aar gammelt, nyder større Anseelse end et Hus fra igaar."

„Det er Forretningen og ikke Personerne, som rhyde Anseelsen."

„Men kan man stille Forretningen og Personerne fra hinanden? Jeg troer det ikke. Naar man stiller sig op i denne Verden som slægtløs, bliver man ogsaa snart fædrelandsløs — det er intet godt Ord, men jeg bruger det for at tydeliggjøre Meningen — og saa er man Kosmopolit."

„Enhver Handelsmand maa til en vis Grad være Kosmopolit," sagde Bjørnson.

„Hvorledes samstemmer det med, at Du henregner Dig til en af vore ivrigste Nationale?"

„Politik og Kjøbmandskab ere forskjellige Ting."

„Men Mennesket Bjørnson er en Enhed; Kjøbmand Bjørnson maa svare for Politikerens Bjørnsons Forshudelser og omvendt.“

„Man mærker, at Du nedstammer fra Adel; Du forsvarer, at Sønerne og Døttrene i sextende Led skulle belønnes for, hvad deres Ahnherre for flere hundrede Aar siden har gjort.“

„Nej, en saadan Adel bør ingen Forrettigheder have,“ svarede hun, „men det er noget Andet, naar en Slægt er knyttet til en Besiddelse, det være sig nu et Gods eller et Handelshus, da har det altid stor Interesse for Slægten, hvem der først stæbte Formuen, og hvorledes den bagefter er bleven bestyret, og enhver ny Etling maa sætte en Vre i at arbejde i sine Forfædres Spor.“

„Altsaa at hobe Kapital paa Kapital?“ spurgte hendes Mand.

„Nej, det er ikke den store Formues Formaal, det overlades til Den, som vil samle sig en Formue. Den konstante Formue har til Opgave at gjøre Godt, at bøde paa Samsundets Mangler, at beskytte Kunst og Videnskab, at træde hjælpende til overfor den Fattige, der har en ærlig Villie til at arbejde, men som uden egen Skyld er kommen tilbage, som . . .“

„Holdt, holdt . . . nu befinder Du Dig i Drømmenes Rige. Dersom den store konstante Formue virkelig fyldestgjorde disse Opgaver, da vilde det være en misundelsesværdig Lod at høre til en Slægt, som ejede en saadan Formue, og da vilde al Krig mellem Kapital og Arbejde ophøre. Men Du kjender Verden omtrent ligesaa godt som jeg, og Du maa indrømme, at de store Formuer i Reglen kun bruges til selviske Djemed eller undertiden misbruges.“

„Der gives dog store Formuer, som bruges

baade med Hjerte og Forstand," svarede Selgren. „Det er i ethvert Tilfælde ikke mange," sagde Bjørnson.

„Der gives dog nogle," vedblev Selgren, „og jeg vil haabe, at deres Antal vil tiltage. Saadanne store, for Samfundet heldbringende Formuers Besiddere maae føle sig endnu mere knyttede til Fædrelandet end alle Andre; de kunne ikke udsolde nogen sand Virksomhed udenfor det Samfund, hvortil de paa en Maade ere groede fast; thi virkelig Hjælp kan kun ydes der, hvor man veed, at der er virkelig Trang tilstede. — Tag alle store Formuer bort, lad Kjærligheden til Fædrene forsvinde, brænd Danmarks Historie paa Ilden, lad Alle være slægtløse Erene, og gjør dem Alle lige berømte eller berygtede, hvor bliver da Fædrelandet af, og hvor Individets Daadkraft? Hvilket Samfund vil det danske blive, naar Moderen ikke kan synge sin Lille isøvn med Sange om Zuel og Torbenskjold, om Fredericia og Isted, men kun kjender de pøssiløse og letfærdige Knejsesange?"

„Du bliver varm," sagde Statsraaden, „og Du kan nok indsee, at et saadant Samfund tilstræber jeg ikke, jeg mener blot, at vor Tid seer kun paa Manden selv og ikke paa det Navn, han bærer."

„Da kan det virkelig ikke skade at være af god Familie," sagde Fruen. „Jeg kan godt forstaae, at Selgren ønsker at gjenemsee vore Familiepapirer, og jeg skal selv gaae med ham op paa Pulterkamrene og lede efter dem."

Den egenlige Grund til Ønsket om at gjenemsee Familiepapirerne angav Selgren ikke; han vidste ikke selv hvorfor; i den sidste Tid havde han faaet en vis Sky for at omtale Familien i Bjørnegade til sin fornemme Fætter og hans Hu-

stru, og dog var denne Familie bleven ham kjerere end nogenjinde. Ved Amalies Hjælp fandt han efter nogen Søgen en gammel, støvet Kæse med ligesaa gamle og støvede Papirer. Statsraadens Karl bragte den ud i Nyboder, og Selgren fik de paafølgende Dage travlt med at læse og ordne de gamle Breve.

Det var med sælsomme Følelser, at han første Gang traf paa sin Faders Haandskrift. Der var kun to Breve fra Kaptainen til Grosserereren; de vare skrevne et Aarstid før Kaptainens Død, og Tonen i det sidste var ikke meget venstabelig mod Brodereren. De handlede om, at Kaptainen pludselig havde taget sin Formue ud af Broderens Forretning. Formuen lod til at have været 20,000 Rdl., en Sum, der dengang gjaldt mere end nu. Brodereren syntes at have været vred herover, og der var blevet vexlet Breve mellem dem, af hvilke kun Kaptainens forelaae. I det Sidste hed det bl. A.:

„Jeg føler mig stærkt knyttet til min Slægt, dens Ulykker ere ogsaa mine Ulykker, jeg sætter Broderkjerligheden højere end Du.“

Selgren kom til at tænke paa den sidste Samtale, han havde havt med sin Fætter, denne lod til at have arvet Faderens Opfattelse af Slægtstabsforholdet, medens Selgren fuldkommen samstemmede med sin Faders.

De øvrige Breve, som vare skrevne til Agent Peter Bjørnson, havde ikke videre Interesse for Selgren. Men der var endnu en Pakke tilstede fra hans Bedstefaders Tid. Han aabnede Pakken, den indeholdt ikke Breve, men et nyt Testamente, smukt indbundet med Sølvspænder og Sølvbeslag paa Hjørnerne. Selgren saae strax, at der stod Noget skrevet paa de hvide Blade foran i Bogen,

det var Familiens Slægtregister. Med Spænding begyndte han at læse:

Denne Bog blev mig tilgivendes paa min Bryllupsdag den 4de Maj 1768.

Ole Olesen Bjørn, Søn af Selgren Olesen.

Min Hustru Marie fødte mig den 26de April 1770 en Søn, som i Daaben blev kaldet Selgren Frederik.

Den 11te August 1772 fødte hun mig en Søn, som døde.

Den 5te Januar 1776 fødte hun mig en liden Datter, som var dødsfødt.

Den 10de Februar 1779 fødte hun mig Sønnen Ole, som lever.

Den 21de December 1787 døde min Hustru Marie.

1790 forlod min Søn Selgren Holmens Tjeneste.

Den 2den April 1801 var jeg og Ole med i det store Slag paa Rheden.

Den 15de December 1803 holdt Ole Bryllup med Elisabeth Jensen, Datter af Højbaandsmand Jens Jensen.

Den 9de Maj 1805 fødtes min Søn Ole en Søn, som i Daaben fik Navnet Ole Olesen Bjørn.

Den sidste Bemærkning, som fandtes i Bogen, var skreven med Sønnen Selgrens Haandskrift og lød:

„Min kjære, salig Fader døde den 18de April 1810. Dette Testamente er mit eneste Arvegodt.“

Selgrens Bedstefader havde ikke fortsat Stamtablen, men af hvad der fandtes, fremgik det tydeligt, at Overkanoneer Bjørn var i Slagt saavel med Statsraad Bjørnson som med Selgren. —

Det var en smuk Sommeraften i August,

samme Dag som Selgren havde gjort sin Opdagelse, at han, paa Vejen hjem fra en Spadsferetour, kom gjennem Akademigade. Solen kastede sine sidste Straaler paa det gamle Landkadetakademies Skorstene, og i Gaden øjnedes der kun faa Fodgængere. Han stod stille og saae op ad den gamle Bygning, og mangt et Minde fra hans Ungdomstid vandt ham i Hu. Det forekom ham næsten som han var kommen til at staae midt i en ny Verden, alt det Gamle var sunken i Grus rundt omkring ham, Landakademiet var nu blevet en Kaserne, og den lystige Ungdom, hvoraf i forrige Tider Hærens Officeerskorps rekrutteredes, var ikke mere. En Del af denne Ungdom havde som tapre Mænd blødt paa Danmarks Valplads, deres Grave fandtes ovre i det tabte Slesvig, men Mindet om mangan trofast Kammerat levede i Selgrens Sjæl.

Han vækkedes af sine sørgmodige Tanker ved et venligt Godaften. Det var Fanny, som gik forbi.

„Lader os følges ad hjem,“ sagde han.

„De seer saa alvorlig ud.“

„Jeg stod og tænkte paa den Tid, da jeg boede i denne Bygning.“

Han pegede paa Akademiet.

„Ønsker De den Tid tilbage?“

„For et Øjeblik siden gjorde jeg det. Men det var urigtigt, man skal see fremad.“

„Det er ogsaa min Mening.“

„Og dog har jeg idag seet endnu længere tilbage end til min egen Ungdom. Jeg har lært min Oldesader at kjende.“

Selgren fortalte hende den Opdagelse, han havde gjort.

„Men saa ere vi jo i Familie sammen,“ udbrød Fanny.

„Ja De er min Halvkusine. Deres og min Fader vare kjædelige Fættre.“

„Holder De af at være i Familie med saa simple Folk?“ spurgte hun halvt spøgende.

„Folk ere kun simple, naar deres Ord og Gjæringer ere simple,“ sagde Selgren, „jo, jeg holder meget af at være i Familie med Dem Fanny. Naar jeg taler med Dem, føler jeg mig altid tilmode som om jeg endnu var ung.“

„Men De er ikke gammel.“

„Jeg har sat mig i Hovedet, at jeg er ved at blive det.“

„Det maa De vænne Dem af med.“

„Jeg vil forsøge derpaa, naar De vil hjælpe mig.“

„Hvorledes skulde jeg kunne hjælpe Dem?“

„Maaskee det dog er muligt,“ svarede Selgren.

Man var under denne Samtale kommen til Hjemmet. I Kjøkkenet traf de Overkanoneren, og Selgren forbausede ham ved at talde ham Onkel.

„Nej, den gaaer inte, Hr. Lieutenant,“ sagde Bjørn, „at være Onkel til Lieutenanter, hører ikke til min Profession.“

Selgren fortalte ham sin Opdagelse.

„De maa dog have hørt Noget om Deres Farbroder,“ sagde Selgren, „min Bedstefader.“

„Jeg har hørt Tale om,“ svarede Bjørn, „at min Fader havde en Broder, som ikke var i Tjenesten, de to Brødre kom aldrig sammen, for den Ene var rig, og den Anden var fattig. Og saa bad min Fader en Dag sig fri for Tjenesten for at sælge sin Broder til Jorden, og saa blev der ikke talt mere om den Ting, og jeg var lige glad for det. — Men lad mig engang see det nye Testamente, som De talte om.“

Selgren viste ham det. Bjørn læste med Opmærksomhed Stamtavlen igjennem og sagde derpaa:

„Jeg troer nok Hr. Lieutenant, at det har sin Rigtighed. Men Onkel maa De Pinedød ikke kalde mig, for det vilde skade Disciplinen, naar man fik at vide, at en Overkanoneer var Onkel til en Lieutenant.“

„De maa husse paa, at vi ikke leve i Christian den Ottendes Dage.“

„Det husser jeg hver Dag.“

„Jeg vil sige Dem, at jeg er glad over at have fundet, at jeg nedstammer fra Mænd, som maaskee i Aarhundreder have kæmpet under Dannebrog. Denne Opdagelse gjør mig dobbelt stolt af at være Dansk.“

„Hr. Lieutenant, jeg føler noget Rignende, og derfor gjør jeg glad min Tjeneste saavel ombord som i Land; de gamle Bjørne skulle ikke i Himlen have Skam af den unge Bjørn, der dog af Nar er en gammel Bjørn. Men De Hr. Lieutenant og Deres Familie ere for længst traadte ud af Sørullen og ere bleve fine Folk.“

„Vi kunne maaskee træde ind i den igjen.“

„Hvorledes skulde det gaae til?“ spurgte Bjørn forbausset.

„Na, jeg finder nok en Maade,“ svarede Selgren, og vedblev, „det glæder mig at høre, at De holder paa Deres Slægt.“

„Naturligviis holder jeg paa den,“ svarede Bjørn. „De kan troe, at det er en Ubefaling hos vore Officerer, naar de have kjendt Ens Fader. Man føler sig strax som hjemme i Tjenesten. Kommer en Fremmed ind i Tjenesten, veed han ikke, om han er støjen eller fløjen, men en Søn af en Fader i Kongens Tjeneste veed det altid; thi

Officererne sigte til Faderen, om de synes om Drengen eller ikke, og Faderen kan gjøre ham opmærksom paa Fejlene og bede ham om at rette dem."

"Det er ganske rigtigt," sagde Selgren, "jeg følte altid større Interesse for en Søn af en af mine gamle Underofficerer end for en vildfremmed Underofficeeraspirant."

Da Selgren blev alene, maatte han anstille Betragtninger over den forskjellige Maade, hvorpaa Statsraaden og Overkanoneren opfattede Slægtskabets Betydning, og han var højt spændt paa at erfare, hvorledes hans Fætter vilde modtage den Opdagelse, at han var i Slægt med Overkanoneer Bjørn, hvis Kone i sin Tid havde gaaet til Haande i Kjøkkenet.

Selgren besøgte den næste Dag Statsraaden, kort efter dennes Middagstid. Han havde taget det nye Testamente med, og Statsraadinden modtog ham strax med det Spørgsmaal:

"Hvad er det for en Bog, De bringer med idag, Selgren?"

"Det er min Oldefaders nye Testamente."

"Din Oldefaders!" udbrød Statsraaden, "men saa maa det jo ogsaa være min Oldefaders?"

"Netop."

"Du har altsaa fundet Noget i Familiepapirerne?" spurgte han nysgjerrig. Selgren aabnede Bogen, fremviste og forklarede Stamtaflen.

"Kunne vi ikke være stolte af saadanne Forsædre?" spurgte Selgren, "de have maaskee kæmpet med under Suel og Tordenstjold."

"Men kun som simple Matroser," sagde Amalie halvt spøgende. "Mine Forsædre vare dengang ansatte i dansk Høstjeneste."

„Jeg har jo sagt for flere Dage siden,“ vedblev Statsraaden, „at jeg bryder mig ikke en Smule om Forsædte, at jeg kun seer paa Mandens personlige Værd. Du maa helst snarest muligt trække af med dine Bjørne igjen, Selgren.“

„Det er dog ganske interessant at kjende sin Slægt,“ sagde Statsraadinden, „det er kuriøst at tænke sig, at min Svigermoders Kousine gif og vaffede op i Kjøkkenet. — De boer jo hos Familien, Selgren, og De har naturligviis fortalt den, at vi ere i Slægt sammen.“

„Det har jeg.“

„Det var vigtigt,“ mente Statsraaden, „nu gaaer naturligviis denne Oberkanoneer Bjørn Bhen rundt og brunter af, at han er i Familie med en Statsraad.“

„Du tager fejl,“ svarede Selgren. „Men af denne Yttring mærker jeg, at Du i Grunden er en stor Aristokrat.“

„Jeg hader Aristokratiet,“ raabte Statsraaden.

„Jeg har længe mærket,“ sagde Selgren, „at Du og Andre gjøre Eder Skyld i en stor Modsigelse, idet I bekæmpe Aristokratiet og dog ere Aristokrater i Eders hele Maade at være paa. Men Sagen er, at det kun er Fødselsaristokratiet, I ville tillids, medens I ere ivrige Venner af Pengearistokratiet. Jeg er snarere Demokrat end Aristokrat; jeg hader ikke Fødselsaristokratiet, fordi jeg frygter det ikke, derimod frygter jeg Pengearistokratiet; thi det er altid tyrannisk og mangler Hjerte.“

„Gjælder denne Sigelse mig?“ foer Statsraaden op.

„Na nej, jeg taler ganske i Almindelighed. For Pengearistokratiet ere Pengeene Alt, Familien,

med Undtagelse af den allernærmeste, Intet. Det er saa naturligt; thi Pengemanden er bleven gjort til Aristokrat alene ved sine Penge, mister han Pengene, er han neppe saa meget som den Fattige, der har lært at undvære Penge. See Dig engang om i vor Tid, see, hvorledes Penge skabe Aristokrater, og hvad er det saa for Aristokrater? Mænd uden Dannelse, men med en god Portion Raahed, der er saa meget vederstyggeligere, som den er parret med Hovmod."

"Har Du nogensinde seet saadanne Folk i mit Hus?" spurgte Statsraaden.

"Jeg taler jo ikke specielt om Dig. Du og navnlig din Kone vaage stærkt over den gode Tone, som udspringer af sand Dannelse, men desværre seer man nu ofte i godt Selvfab saadanne Personer, som man ikke før har været vant til at see der."

"En Smule Ret har Selgren, i hvad han siger," mente Amalie.

"Han har ikke Ret i, at Pengemændene ere Tyranner!" raabte Statsraaden. "Naar har jeg været en Tyran?"

"Jeg har jo ikke talt om Dig," sagde Selgren, "Du gjør en hæderlig Undtagelse."

Redakteur Emil Bjørnson kom netop til. Han fik at vide, hvorom Taleren var, brast i Latter og sagde:

"Selgren agerer altsaa idag Bjørnetrækker."

"Du opfatter Sagen som din Broder," sagde Selgren, "Du er ogsaa Aristokrat."

"Ja, kjære Fætter, jeg er Aristokrat, men hverken Fødsels- eller Pengearistokrat, men Landsaristokrat."

"Det lader til, at det danske Aristokrati er i en blomstrende Tilstand," sagde Amalie.

„Dg hvad nu min gamle Ven Bjørn angaaer, da er han en højst fortræffelig Mand, men jeg ønsker dog ikke at gjøre mit Familiestab til ham gjældende,“ sagde Emil, „thi han mangler Dannelsse og, som en Følge deraf, Forudsætningerne for at kunne føre en Samtale med mig om andre Ting end netop dem, der ligge indenfor hans egen snevre Sære. Holmens Folk ere fortræffelige Folk, men . . .“

„De have ikke taget Examen,“ sagde Selgren noget sphbdigt.

„Ja saa,“ yttrede Emil og rynkede Brynet, „Du begynder ogsaa at synge den Vise. Vøgt Dig, det vil kunne bekomme Dig ilde.“

„Jeg er en fri Mand,“ sagde Selgren stolt, „og jeg synger den Vise, jeg har Lyst til.“

„Da er det en daarlige Vise,“ svarede Emil.

„Det har Du Ret i, Emil,“ sagde Broderen, „har han ikke idag gjort Forsøg paa at fornærme mig i mit eget Huus?“

„Jeg kalder Amalie til Bidne paa, at det ikke var Meningen,“ sagde Selgren.

Det ene Ord tog det andet, og Selgren blev Uven med begge sine Fættre. Forgjæves forsøgte Amalie at mæggle Forlig. Med den faste Beslutning ikke at komme igjen forlod Selgren Statsraadens Huus med det nye Testamente i Haanden; Fættteren havde anmodet ham om at tage det med og at beholde det, for at blive fri for alle Erindringer, der lugtede af Beg og Lougværk.

Dengang Selgren vandrede til sit Hjem i Bjørnegade, følte han sig saa alene i Verden, som aldrig tidligere; han troede at have fundet hele sin Slægt og opdagede pludselig, at han ingen Slægt havde i dette Ords gode og ædle Betydning. Han var dog ikke bittert stemt imod Noget, kun dybt bedrøvet. Deune Bedrøvelse bragte ham

ikke til at synke sammen, den gav efterhaanden Plads for en kraftig Beslutning, og da den var tagen, vare de mørke Tanker som henvejrede, og han saae med Frejdighed ud i Fremtiden.

Tyvende Kapitel.

Fanny.

Da Selgren kom hjem, saae han, at Bjørn var gaaet ud med sine Børn. Der var stille i Huset, og han alene med sine Tanker. Han lukkede det nye Testamente op og saae paa Stam-tavlen, der havde givet Anledning til den nylig fore-faldne Strid, derefter bladede han videre i Bogen, og hans Sjæle saldt paa det Sted: „Higer efter Kjærligheden“. Da var det ligesom Selgren fandt den skjulte Traad, der var gaaet gennem hans Liv, det var en Higen efter Kjærlighed. En-gang havde han fundet Kjærligheden i hele dens brusende Fylde, men han havde mistet den, og han var vedbleven at see tilbage paa sin tabte Skat, medens der dog samtidigt havde været en lønlig Higen tilstede efter maastee at gjenfinde det tabte Paradis.

Han sølte, at det kunde gjenfindes, og han læste i det nye Testamente. „Thi hvad veed Du, Hustru! om Du ikke kan frelse Manden? Eller hvad veed Du, Mand! om Du ikke kan frelse Hustruen?“ — En Hustru kunde stille hans Higen efter Kjærligheden, hun kunde udfylde hans Tildærelses Savn, hun kunde forjage Gensomheden. Men hun kunde ogsaa frelse Manden, frelse ham fra den egenlystige Verden, der brusede omkring ham, og som saalidt lignede den Verden, der fandtes i den hellige Bog.

Den Ugifte søgte Verden, fordi han trængte til den, Manden og Hustruen skabte sig selv en Verden, og det beroede paa dem, om den skulde hvile i Evangeliets Lys eller i Egoismens Mørke. Selgren tænkte paa sine Fætttere, de vare støbte i et eensidigt selftabeligt Livs Form, og Formen laa som en uigjennemtrængelig Skal om deres Hjerte. De turde ikke vedkjende sig den simple Nabo-
dersmand.

„Men det tør jeg!“ sagde Selgren. „Jeg skal vise det i Gjerning.“ —

Der findes ikke mange Steder i Kjøbenhavn en hyggelig Plet paa Gaden, hvor man kan have Lyst til at tale med en Bekjendt, hvor Omgielserne ligesom virke paa Sindet, og hvor man kan have Lyst til næste Dag at møde den samme eller en ny Bekjendt. En saadan lille Plet er nu for-
sunden. Det var den Deel af Adelgade, som straaede gjennem Nyboder op til Elefantgade, og da navnlig den lille Strækning mellem Hoppens-
længe og Bjørnegade; den var langt fra smuk i ar-
titektonisk Henseende, men malerisk og karakteristisk. Kastede man et Blik over det lave Plankværk til Bagsiden af Bjørnegades Huse, vare disse skjulte af et smukt og tæt Biinløv, hvorimellem den modne Drue i Høstens Tid tittede frem, og ovre paa Gadens anden Side saaes Gaalen af smaa Huse, hvori der var et eller flere Vinduer, bag hvis Ruder i Almindelighed fandtes en rig Blom-
sterflor af alle Slags Potteplanter. Man kunde troe sig henfat i en fredelig Provindsby, naar ikke de høje Huse paa Hoppenslænge og i Adelgade fortalte det Modsatte.

Det var her, at Selgren den følgende Mor-
gen mødte Fanny med en lille Kurv paa Armen. Hun kom fra Byen, hvor hun havde været for at

gjøre Indkjøb; den hurtige Gang havde bragt Rødmændene op i hendes Kinder, hvilket klæbte hende godt. Selgren standsede hende, da hun vilde gaa forbi, og sagde:

„De var ikke hjemme i aftes?“

„Vi vare en lille Tour i Skoven. Det var første Gang i Sommer, og det bliver vel ogsaa sidste.“

„Holder De saa meget af Skoven?“

„Ja, der er dejligt derude.“

„De ønsker maaskee at boe paa Landet?“

„Jeg veed det ikke, jeg har aldrig tænkt derover. — Jeg troer dog, at jeg vilde savne Byen.“

„Eller maaskee rettere Nyboder. See, hvor smukt Solen denne Morgen skinner paa Tagene. Røgen stiger lige tilvejs fra de mange smaa Skorstene, nu skulle Nybodersmadamerne have deres Formiddagskaffe.“

„De begynder at kjende Livet herude.“

„Ja. Det interesserer mig; her boede jo mine Forsædrene. — Skal De ogsaa hjem at lave Kaffe?“

Hun nikkede, og Selgren vedblev:

„Jeg troer, at jeg gaaer med og spiser Frokost hjemme.“

De fulgtes ad tilbage til Bjørnegade, og da de vare komne hjem, sagde Selgren:

„Jeg vil fortælle Dem, Fanny, at jeg har brudt med min Familie.“

Hun saae forundret paa ham.

„Jeg mærkede, at der blev stillet mig Valget mellem den og Dem, Fanny, og jeg har valgt Dem.“

„Mig?“ spurgte hun rødmende. „Jeg forstaaer ikke . . .“

„Fanny, De har saa tidt i Spøg sagt mig,

at jeg endnu var ung; sig mig, er jeg ung nok til at kunne forlove mig med Dem?"

"Er det Alvor?"

"Ja. Mit Hjerte søger Kærlighed, det føler Kærlighed, vil De tilfredsstille denne Længsel?"

"Men betænk De vor forskellige Opdragelse, vor forskellige . . ."

"Fanny, jeg læste igaar i Biblen og saae, at der stod: Thi hvad veed Du, Hustru! om Du ikke kan frelse Manden? Eller hvad veed Du, Mand! om Du ikke kan frelse Hustruen? Jeg spørger Dem Fanny, vil De frelse mig; thi jeg trænger til Frelse?"

"Jeg er for ringe og ubetydelig en Pige til at kunne frelse Dem."

"Sig ikke det. Der ligger en vidunderlig Magt i Kærligheden. Den gjør stor. Og større bliver denne Magt, naar vi vandre Livets Veje tilfammen og dele Glæde og Sorg, Overflod og Savn. Jeg synes, at man da maa begynde Livet ligesom forfra, at man maa blive som Barn igjen, Barn i sit Hjem, men Mand overfor Verden."

"Men jeg er i Alt kun et Barn overfor Dem."

"Nej Fanny, De er en elskelig Kvinde."

Hun taug et Øjeblik, da sagde hun:

"De fortalte, at De for min Skyld var bleven Uven med Deres Familie. Det maa De ikke. Jeg vil ikke træde imellem Dem og Deres Familie."

"Min Slægt," sagde Selgren, "men hører De ikke ogsaa til min Slægt? Og hvad nu mine to Fætttere angaaer, da koster det mig ikke megen Overvindelse at stilles fra dem; thi de og jeg leve i to forskellige Verden. Fanny, lader os To grunde en ny Slægt, hvori Tro og Kærlighed skal være en Sandhed og ikke en smuk Floskel, en

Slægt, der er glad, fordi den gode Gud har ladet den fødes, og fordi Jorden dog, naar Alt kommer til Alt, er et dejligt Levested, en Slægt, som er nøjsom og derfor tilfreds, en Slægt, hvis Medlemmer, fra de ere smaa, lære at holde sammen og at stole paa hinanden, en selvstændig Slægt, som veed, at den rette Selvstændighed ikke er bygget paa Trods, men paa en Fylde af Kjærlighed og Overbærenhed med hinandens Skrøbeligheder. Det skal ikke være en Slægt, som stræber mod Verdens Storhed, men mod en lille Plads engang i Guds Himmel, en Slægt, som gjør sin Pligt mod Gud og Menneſtene. — Men kun i sand Kjærlighed kan en saadan Slægt grundes, Fanny kan De elſte mig?"

"Jeg elſter Dem allerede," ſagde Fanny, "jeg har, troer jeg, elſtet Dem fra den første Aften, vi mødtes i denne Sommer."

Han drog hende til ſig og trykkede det første Kys paa hendes Læber.

"Men Grethe?" ſpurgte hun.

"Hun ſtaaer for mig ſom en dejlig Ungdomsdrøm, ſom en smeltende Melodi, der vil klinge gjennem mit hele Liv. Hendes Minde vækker en veemodig Stemning, men Du, Fanny, ſkjules ikke af Fortidens Taage, Du ligner ikke en Egn, hvor Maanen ſkinner paa Gravene, og Binden ſuſer ſørgmodig i Cypresserne, nej, Du ſtaaer i det fulde Sollys, en friſt Luſtning omsvæver Dig, og Haabets Fugle ſynge for Dig og mig i den milde Sommerluſt."

"D, lær mig at tale ſom Du taler i dette Djeblik."

"Fanny, dit Hjerte taler langt ſmukkere; thi det taler gjennem Kjærlighedens Gjerninger."

Dagen gik, og de To vare lykkelige i hinandens Selſkab.

Da Bjørn lidt efter Kl. 4 kom fra Holmen med Sønnen Selgren, hørte de Forlovede ham sige ude i Kjøkkenet.

„Hvad Pokker! Der er ikke mere Middagsmad paa Skorstenen end bag paa min Haand.“

„Middagsmaden!“ raabte Fanny og slog Hænderne sammen. „Er Klokken allerede saa mange?“

„Det gjør Intet,“ sagde Selgren, „vi spise til Middag paa Bellevue og fejrer der vor Forlovelse. Du holder jo saa meget af Skoven.“

Overkanoneren traadte ind i Stuen med en noget fortrædelig Mine, men Selgren gif ham imøde og sagde:

„Fanny har paa min Opfordring ikke labet Mad idag, fordi jeg vil bede Dem om at spise til Middag med mig paa Bellevue. Det vil De nok?“

„Tak Dem, som byder,“ svarede Bjørn, „men det er altfor meget.“

„Det er snarere altfor Lidt, naar en Forlovelse skal fejres paa en festlig Maade.“

„Er De bleven forlovet, Hr. Lieutenant, gratulerer. Maa jeg spørge med hvem?“

„Med Deres Datter.“

„Den gamle Overkanoneer gjorde et Skridt tilbage og tørnede mod Stuedøren, der gav et Brag som om den vilde raabe Hurra. Han saae et Djeblik maaløs paa Selgren og den rødmande Fanny, der spurgte:

„Fader, er Du vred derfor?“

„Nej . . . nej . . . i gamle Dage vilde man have sagt, at det stred mod Disciplinen. Hurra, vi leve ikke mere i de gamle Dage!“

Han kastede sin Hue op mod Loftet, raabte

et vældigt Hurra, men greb sig halvt undseelig heri, styrtebe hen, tog Selgrens Haand og sagde:

„Maa jeg takke Dem paa min Datters Vegne.“

„Det er mig, der skal takke, og ikke Dem,“ sagde Selgren.

Bjørn overhørte dette, han havde sluppet Selgrens Haand, ilede hen til Fanny, kysede hende og sagde:

„Du fortjener den Lykke, Du gjør min Pige. — Havde blot din salig Moder levet i dette Øjeblik, hun vilde have været glad.“

Selgren den yngre traadte nu ogsaa frem, hilste paa militairist Bis og sagde:

„Jeg gratulerer.“

„Guff, vi skulle til Bellevue,“ sagde Fanny til sin Fader, da han paany med Taarer i Øjnene begyndte at trykke Selgrens Haand. —

Det var et smukt Syn paa Bellevue at see den gamle Overkanoneer glædestraalende holde følgende Tale:

„Hvad der er skeet idag, har jeg aldrig troet at skulle opleve. Men Fanny har altid været en Kjærnepige, det kommer maaskee af, at hun er født paa Medaljedagen. Og De, Hr. Lieutenant, er en rigtig pæn Mand, at De vil have saadan en Nyhoderstøps, men jeg troer, at De kan være tjent med hende. Det var det, jeg vilde sige, og saa udbringe Kjærestefolkenes Skaal. — Maa jeg spørge, om det gaaer an at raabe Hurra paa et saa fint Sted som dette?“

Da dette bejaedes, raabte Bjørn og hans Søn tre Gange Hurra for de Nyforlovede.

„Men hvad troer De, at Etatsraaden vil sige til dette,“ vedblev den Gamle, „vil han synes derom?“

„Det vil han neppe,“ svarede Selgren, „men det kan jo ogsaa være ligegyldigt, da jeg ikke staaer under hans Formynderskab. Han gaaer herester sin Vej og jeg min.“

„Men jeg synes dog, at det er saa underligt, at Familien . . .“

„Der er Forskjel paa Sammenhold i de forskjellige Familier. Mine Fættre og jeg have i Grunden altid været fremmede for hinanden, Sammenholdet har ikke været stort. Det er forøvrigt indlysende, at en Slægt, hvori der ikke er Sammenhold, er viet til Undergang. Jeg vil derfor holde sammen med den Deel af min Slægt, som vil holde sammen med mig, og det er Dem Bjørn og Deres Børn.“

„Det Sidste lød næsten som et Niim,“ sagde Bjørn, „nu ja, vi byde Dem velkommen, og vi ansee det for en Ære, at De . . .“

„Æren er min,“ sagde Selgren, „maa jeg drikke et Glas paa Deres Sundhed, Bjørn.“

Bjørn takkede og sagde kort efter til Fanny:

„Hvad vil Anna sige, naar hun hører dette?“

„Det vil glæde hende,“ svarede Fanny.

„Ja, De veed jo nok, Hr. Lieutenant, at Anna er min ældste Datter, hun er gift med Underbaadsmand Petersen. De har det smaat, til Manden avancerer.“

„De maa ikke troe,“ sagde Selgren, „at Fanny og jeg ville blive velhavende, vi ville ogsaa faae det smaat.“

„Gud ske Lov,“ sagde Fanny, „jeg er ikke vant til Andet.“

„Saa kan det vel være længe, inden De gifte Dem?“ spurgte Bjørn.

„Jeg tænker paa at gifte mig i Løbet af denne Uge,“ sagde Selgren.

Fanny sank overrasket tilbage paa sin Stol og udbød:

„Det mener Du ikke.“

„Hvorfor skulde jeg ikke mene det?“ spurgte Selgren. „Hvad skal jeg vente efter?“

„Ja, men der skal dog lyses i Kirken?“ mente Bjørn.

„Vi tage Kongebrev.“

„Det er en anden Sag. Ja, men jeg havde dog nok lyst til at give Fanny en Silkefjole og til . . .“

„Hvad er det, som gjør Brylluppet saa smukt?“ spurgte Selgren. „Det er Guds Velsignelse, som vi, knælende for Alteret, hente hos Præsten. Denne Velsignelse ville baade Fanny og jeg helst i Stilhed glæde os over, ikke sandt, Fanny?“

Hun nikkede samtykkende.

„Jeg hoder ikke de store og opsigtsvækkende Bryllupper, hvortil Alverden indbydes; et Bryllup angaaer kun To, og de ønske helst saa saa Vidner som muligt til Deres Lykke; thi den sande Kjærlighed er bly.“

„Ja, men et lille Skrald er dog saa rart at tage med,“ mente Bjørn.

„Vi kunne gjøre det en anden Dag,“ sagde Selgren.

„Vil Du virkelig have Bryllup om en Uges-tid?“ spurgte Fanny.

„Hvis Du ikke har noget Særdeles derimod,“ svarede Selgren. „Brylluppet vil komme til at staae de første Dage i September, vi boe i Bjørnegade til Flyttedag.“

„Savel, det kan jeg lide, Fanny blev født i Bjørnegade, og hun holder Bryllup i Bjørnegade. Men et lille Skrald skulle vi alligevel have paa

din Bryllupsdag, om det ogsaa blot bliver med de Allernærmeste."

Herimod havde Selgren Intet at indvende. Man var nu færdig med Maaltidet, forlod Belle-
vue og gik en Tour i Skoven. Selgren saae paa Fanny, hendes Ansigt straaede. —

En og tyvende Kapitel.

I Havn.

Sommeren lakkede ad sin Ende. Løvet hang paa Træerne i alle Efteraarets Farver ligesom det lyse Gule, der lignede et Stykke Guld, glimt af Sommerfjælen, til det mørke Brune, der varslende om Løvsjæld og Forføngelighed. En frisk Skuling blæste over Sundet, den kom fra Øst og væltede Bølgerne ind mod Sjællands Kyst. Solen var ved at gaae ned og kastede sine sidste Straaler paa de hvide, skulmende Sejl og farvede Dampskibsrogerne lysebrun. Det havde om Formiddagen været daarligt Vejr, der var endnu Uro i Luften, den var ved at lægge sig, og Stjerne i de højere Luftlag fore afsted i en nordisk Solnedgangs pragtfulde Farver.

Selgren og Fanny gik deres sædvanlige Af-
tentour paa Langelinie, lykkelige i hinanden Sel-
skab. For en Maanedstid siden havde de haft
Bryllup. Hendes Slør slagrede lystigt i Vinden,
og Samtalen gik livligt.

„Du har altsaa idag talt med din Fætter Emil,“
sagde hun, „og han fortalte Dig, at han og din
øvrige Familie har taget det meget fortrydeligt op,
at Du har giftet Dig med en Nyboderspige, men
at Etatsraadinden dog har villet hilse paa os, for

hun fældte nogen Dom; dette blev hende forbudt af hendes Mand. Du anseer en sliq Dpforsel, som en blodig Fornærmelse, Du siger, at herved er ethvert Baand sonderrevet mellem Dig og Bjørnson, jeg beder Dig om, at tage den Sag mere rolig. Jeg har aldrig ønsket at gjøre Statsraad Bjørnsøns eller hans Broders Bekjendtskab, og jeg er for stolt til at søge den, jeg er glad ved, at det er kommet saaledes som det er . . . dog nej, een Ting vilde jeg ønske usæet, din hidfige Optræden mod Emil.

„Jeg har sagt ham min Mening rentud, og han har sagt mig sin. Jeg skal vise ham, at jeg kan undvære ham og den Fortjeneste, jeg har ved hans Blad.“

„Kan du undvære den Fortjeneste?“ spurgte hun.

„Hellere undvære den end taale Dmhyggelser.“

„Hvor det gjør mig ondt, at Du for min Skyld . . .“

„Tal ikke saaledes, kjære Fanny, Du har ingen Skyld i alt dette. Hvad kan Du gjøre for Andres Daarstaber? — Du skal see, Lykken vil smile til os. Du har jo min Lykkestilling,“ vedblev Selgren spøgende, „nu maa Lykken jo rigtigt komme.“

„Gud give, at den vilde.“

„Du spaaede, at den skulde komme fra Esen, fordi jeg fandt Skillingen paa Toldboden. Hvo veed, see, der kommer en mægtig Damper nordfra, maastee bringer den mig min Lykke. Det begynder at blive mørkt; jeg kan dog skimte, at det ikke er Danebroge, der rager fra Mastetoppen.“

„Du er en Drømmer,“ sagde Fanny.

„Det er jeg,“ vedblev Selgren, „men det har

man ikke Lov til at være, naar man er en gift og en fattig Mand." —

Fanny og Selgren sad om Aftenen saa hyggeligt i den lille Nyboders Stue; Septembermaanen skinnede ind til dem og tegnede blanke Figurer paa Gulvet. De talte om Fremtiden og om den nye Lejlighed, som de søgte til Flyttedag, men som de endnu ikke havde fundet. De havde begge seet paa en Lejlighed, som stod dem an, men den havde været for dyr.

„Det er kjæbeligt,“ sagde Selgren, „men vi maae haabe at kunne finde en ligesaa god til en billig Leje.“

„O, gid jeg var rig!“ sagde Fanny.

„Du lille Taabe, Du vilde ikke forstaae at bruge din Rigdom.“

„Hører der da Forstand dertil?“

„Stor Forstand,“ sagde Selgren, „thi den Rige maa anvende sine Penge paa en nyttig Maade. Han maa gjøre Vel med dem.“

Uden at banke paa, traadte i dette Øjeblik en mandlig Skikkelse ind ad Døren og sagde Godaften.

„Christian!“ raabte Fanny.

„Fanny!“ raabte Christian og gav hende et hjerteligt Kys.

Det var Massinmeister Christian Bjørn, som var kommen tilbage fra Amerika. Hans Overraskelse ved at finde Fanny som Selgrens Hustru var ligesaa stor som deres ved Gjensynet.

„At jeg skulde træffe Dem her!“ raabte han til Selgren. „Det er alene for Deres Skyld, at jeg er rejst hjem med det store Udvandrerstib, som anløber Kjøbenhavn. Jeg har meget at fortælle Dem.“

— Men hvor er Fader?“

„De gik Alle ind til Overkanoneren, og der var den Aften stor Glæde i Bjørnegade. Christian

havde selv hentet et Par Flasker Champagne hos den nærmeste Viinhandler, og ægte Havanna-Cigarer havde han medbragt fra Amerika. Da nu Aftensmaaltidet var forbi, lod Christian Champagnepropperne knalde og sagde:

„Dette skal være de Nygiftes Skaal. Lader os tre Bjørne raabe Hurra for Hr. og Fru Bjørnsen. — Godt. — Og saa vil jeg tillade mig ved dette Glas at spinde en lille fornøjelig Ende. I vare slinkte til at besvare mit sidste Brev, og ligeledes var det heldigt, at Lieutenant Bjørnsen skrev over til St. Francisko, han skal strax saa at vide hvorfor.

Brevene ventede paa mig hos den gamle Mr. Bear. Han var meget nysgjerrig efter at faae Noget at vide om Selgren Bjørnsen og om hans Eventyr med Dora Delfs eller Fru Vanderlo, og heldigviis gavede Brevene ham de mest udførlige Oplysninger. Efterat vi havde siddet nogen Tid og talt sammen om Hjemmet, sagde Mr. Bear pludselig:

„Jeg har solgt min Forretning og fratæder den i disse Dage.“

Jeg gratulerede ham og lod falde nogle Ord om, at han nu var saa gammel, at han vel kunde have Trang til at henleve sine sidste Dage i No.

„I No!“ sagde han med et underligt Smil. „Jeg saarer aldrig No. Jeg har engang været Steppejæger, og jeg vil ud igjen paa de store uoverskuelige Græsmarker, hvor jeg er ene med min Dommer deroppe.“

„Det forunder mig højlign at høre,“ svarte jeg, „men tillad mig at spørge, om De vil tage Deres Formue med paa Stepperne? Man siger, at De er en rig Mand.“

„Det er jeg ogsaa. Jeg ejer, hvad man paa

Danst kalder fem Tønder Gulb. Men denne Formue skjenker jeg Lieutenant Selgren Bjørnsen, og De skal love mig at overbringe ham den."

Min Forbauselse var ligesaa stor som Deres, Bjørnsen, i dette Øjeblik. Han saae det og sagde:

"De ønsker, at jeg skal forklare Dem denne Gaade. Jeg havde først tænkt paa at skrive til Selgren Bjørnsen derom, men jeg duer ikke til at skrive, mit Sprog vilde blive et Engelsk-Danst, som han ikke vilde kunne forstaae, især naar Bogstaverne alle kom til at ligne Kragetæer. Nuvel, saa hør da i Kerthed mit Livs Historie, den skal ikke være nogen Hemmelighed. Jeg er Selgrens kjædelige Onkel. Hofekræmmer Selgren Bjørnsen havde foruden Sønnen Peter, som blev Grosferer, og Jens, som blev Officeer, endnu en tredje Søn, Selgren. Det er mig. Jeg var den Yngste, og en vild Krabat var jeg. Tidlig yttrede jeg Øyst til Søen, og min Fader skaffede mig derfor Hyre strax efter min Konfirmation. I nogle Aar gik Alting godt, men saa kom jeg ombord paa en spansk Brig, hvis Kaptain var en Skurk, og hvis Besætning var et Strabsammen af alle mulige Nationer. Vi vare paa Hjemreisen fra St. Petersborg til Malaga. I Østersøen lod Kaptainen uddele Extra-Brog i Anledning af sin Navnedag og ved samme Lejlighed morede det ham at see nogle af Mandskabet prøve Styrke. Jeg havde drukkert tæ. En stor, stærk Hollænder, som havde kastet Flere i Dækket, udfordrede mig ved at give mig en vældig Lussing. Jeg blev rasende og styrkede imod ham, jeg saae, at jeg kunde ikke staae mig, de Brygl, jeg fik, gjorde mig vanvittig — jeg trak min Kniv og dræbte min Modstander. — Jeg ghyer ved at tænke derpaa."

Mr. Bear taug et Øjeblik, overvældet af Grindringen. Derpaa vedblev han:

„Kaptainen vidste at jeg havde formuende Familie i Kjøbenhavn. Et Mennekkeliv var ham ligegyldigt, derimod var Penge ham Alt. Han lagde bi ved Kjøbenhavn og opsøgte min Familie. Han forlangte en stor Sum Penge for ikke at overlevere mig som Drabsmand til den danske Dørrighed. Mine Forældre vare dengang nylig døde, min Broder Peter vilde ikke have noget med Sagen at staffe, men Zens — Gud velsigne ham for det — offrede hele sin Formue for at redde sin Broders Liv og Familiens gode Navn og Rygte. — Kaptainen landsatte mig i England. Jeg tog Hvre derfra til Amerika, men af Søen var jeg bleven kjed. Ude paa den store Steppe var der Ensomhed, der vare Fristelserne færre og, det syntes mig, der var Gud nærmere. Jeg blev Steppejæger og opgav først dette Liv, dengang Guldminerne opbagedes her, og jeg tilfældigvis paa mine Vandringer kom til Sacramentofloden. Da opstod pludselig Lyst hos mig til at kunne give min Broder Zens eller hans Familie et lille Afdrag paa min store Gjæld, og jeg grundede denne store Kulforretning med det Guld, jeg havde fundet i Minerne. Lykken var mig gunstig. Bring De nu Afdraget til Danmark.

Og siig saa min kjære Broders Søn, at hans gamle Onkel sender ham de bedste Hilsener for hans Fremtid. Siig ham, at jeg troer at være bleven forsonet med min Gud, og bed ham om at sende en venlig Tanke til den gamle Mand, der vanker hjemløs om paa de umaadelige Stepper og under de evige Stjerner, og hvis eneste Døste er snart at blive kaldt bort til et Liv, hvor der er Tilgivelse for den angrende Synder.“

Dybt bevæget endte Mr. Bear sin Fortælling; jeg trykkede i Tausshed hans Haand, der var ogsaa Taarer i mine Øjne. —

Saa længe jeg opholdt mig i St. Francisko, var jeg dagligt sammen med ham. Jeg havde paa hans Anmodning, og da han betalte mig rundelig derfor, opgivet min Plads som Maskinmester ombord i „City of London“, for at kunne bringe Dem, Bjørnsen, hans Formue. For hurtigst muligt at komme hjem, vilde jeg rejse over Panama.

Jeg havde fulgt den Gamle et kort Stykke paa Vej til Stepperne; stærkt rystet af Afslæden naaede jeg St. Francisko og vandrede langsomt gennem Gaderne. Da følte jeg et kraftigt Slag paa min Skulder, og Kaptajn Vanberlo bød mig Goddag.

„Saa mødes vi atter,“ sagde han. „Kom, lader os drikke en Flaske Vin sammen. „Jeg var ikke synderlig oplagt hertil, men det vilde have været uhøfligt at afslaae Indbydelsen, desuden havde jeg nok lyst til at faae at vide, hvorledes hans Kone befandt sig. Vi satte os da paa Verandaen udenfor en Restauration, og da Vinen var bragt os, tillod jeg mig at spørge til hans Kones Befindende.

„De veed nok, hun drikker,“ sagde Hollænderen, „og det tager til med Aarene. Lad hende have den Fornøjelse.“

„Jeg forstaaer ikke, at De med en saadan No kan omtale denne Sag.“

„Man maa holde hende lidt til Gode. Hun bragte mig mange Penge. Som De veed, havde en dansk Lieutenant givet hende Rejsepas, man fortalte, at hun endogsaa havde forfulgt ham til Flensborg, men der var hun bleven sejlet agterud. Da hun kom hjem, troede hun nok at kunne have

faaet en flæsvigholstenst Officeer, som den danste havde faaet i en Duel, men det slog ogsaa fejl, og saa var hun til Patter for hele Egnen. Da traf jeg hende i Tønning hos vor Konsul, hun stod mig an; thi jeg holder bandsat meget af fede Fruentimmer, og hun var saa dejlig fed. Jeg forhørte mig om Skuden, fik hende paa Prajehold, og da hun gjerne vilde bort fra Egnen, bleve vi snart enige. Faderen var død et Par Aar forinden, saa hun var sin egen Herre. — Siden have vi sejlet sammen i de asiatiske Farvande, og der var en fornem Tyrk i Madras, som bød mig 10,000 Piaastre for hende; da jeg fortalte hende det, blev hun rasende, fordi jeg ikke havde stude Tyrken ned paa Stedet, og gik selv op i Byen for at besørge det, men hun fandt ikke Tyrken, og næste Dag sejlede vi. Jeg sagde til hende, at det dog var en Smule Revanche for den megen forsmaaede Kjærlighed, hun havde fundet i Europa."

"Vil De hilse hende fra mig."

"Jeg skal gjøre det, men hun hader Dem og enhver Danst. De veed jo hvorfor. Hun faaer vel aldrig mere Danmark at see; thi naar jeg er bleven en rig Mand ved denne Fragtfart med mit eget Skib; og det vil jeg blive om en halv Snees Aar, bosætter jeg mig i min Fødeby Rotterdam. Forøvrigt troer jeg, at hun heller ikke har synderlig Længsel efter Danmark."

Da Flaaten var tømt, skiltes vi. Han bad mig endelig besøge sig næste Dag ombord i hans Skib. Jeg lovede det, hvis mine Forretninger tillode det, men næste Dag var jeg paa Vejen til New York. Der gik netop ved min Ankomst et stort Udvandrerfisk til Danmark. Jeg var saa

heldig at komme med, og her er jeg med de fem Tønder Guld til min Svoger."

"Selgren," raabte Fanny, "Hviken kom dog fra Søen, det store Skib, vi saae i Mørkningen, har bragt os den."

I Tausshed havde Selgren hørt paa Christians Fortælling. Han var dybt greben af Alt, hvad han havde hørt. Da Christian taug, og Fanny tiltalte Selgren, saae Alle paa ham.

"Jeg er altsaa bleven en rig Mand," sagde han rolig, "jeg er Gud taknemmelig derfor, og jeg haaber, at kunne bruge min Rigdom til hans Navns Forherligelse. — Min stakkels Onkel, som vandrer eensom om i den store Orken, vil jeg ønske Fred paa hans Vandring og Fred i hans Sjæl. Jeg sender ham i Tanken min Tak. Værkvaerdigt, at jeg ikke har hørt ham omtale før i det Njeblik, han overøser mig med Velgjerninger. Men i vort nuværende Samsund, hvor Familiebaandet er saa løst, kan et Medlem af en Familie let synke i Glemsel. Mine Forældre døde tidligt, og selv om de havde talt til mig om en Onkel Selgren, var jeg dengang for lille til at kunne bevare det i min Hukommelse. Af gode Grunde vogtede Agent Peter Bjørnson sig for at nævne sin stakkels Broders Navn. Men han maa alligevel have følt, at han var min Fader Forbindtlighed skyldig; thi han bekostede min Opdragelse og lod mig til sin Død aldrig mangle Noget. Nu kan jeg forstaae de Uttringer, som findes i et af min Faders Breve til hans Broder, Uttringer, som jeg ikke ganske har forstaaet, da jeg læste dem; jeg troede, at de vare udtalte i Almindelighed, men de maae have havt særligt Hensyn til Onkel Selgren. De lode: Jeg føler mig stærkt knyttet til min Slægt; dens Ulykker

ere ogsaa mine Ulykker, jeg sætter Broderfjærligheden højere end Du. — Jeg synes, at denne Udtalelse ogsaa i sin Almindelighed er smuk."

"Det er den," sagde Christian, "og lod mig drikke paa et vedblivende godt Sammenhold i Familien Bjørn."

Man drak Skaalen med Glæde, og Selgren sagde:

"Jeg hedder rigtignok Bjørnsen, men mit oprigtige Slægtnavn er Bjørn, jeg vil derfor kaste „sen" bort og kalde mig Bjørn."

"Nej, sikken Mængde Bjørne vi saa blive i Bjørnegade!" raabte Overkanoneren. —

Vor Fortælling nærme sig sin Ende. Selgren og Fanny nyde en velfortjent Lykke. Han lever et smukt og stille Huusliv og anvender en ikke ringe Deel af sin Formue til at gjøre vel i Stilhed, men han seer altid med egne Øjne. Paa en af sine Vandringer til de Fattiges Boliger traf han en Lille-Zuleasten sin Ungdomsven, Lieutenant, nuværende Lehnsharoon Rønfeldt. De studsede ved at møde hinanden paa et saadant Sted, men det kom til en Forklaring mellem dem, Begge havde det samme smukke Grinde, at give den Fattige en glad Zuul. Venfæbnet fornæbdes, og de og deres Familier komme ofte sammen. —

Tiden er ogsaa faret hen over Bjørnegade. Det Huus, der havde været Bidne til Slægten Bjørns Glæder og Sorger, eksisterer ikke mere; thi den ene Side af Gaden blev revent ned i 1868, og den anden vil snart følge efter. Det gif alle af Slægten Bjørn meget til Hjerte. I det gamle byggede Nyboders Sted er et Kvarteer med høje, kaserneagtige Huse og skumle usunde Gader i Begreb med at rejse sig.

Overkanoneer Bjørn er kommen til at boe i en anden Gade i Nyboder. Han er Pensionist, og hans største Glæde er at spadserere med sine Børnebørn, Selgrens to raske Drenge.

„Det er Kjærneunger,“ siger han, „men det er ogsaa Bjørneunger.“

Ende.

The following is a list of the
 names of the persons who
 have been admitted to
 the office of the
 Secretary of the
 Board of Education
 since the last meeting
 of the Board.

The following is a list of the
 names of the persons who
 have been admitted to
 the office of the
 Secretary of the
 Board of Education
 since the last meeting
 of the Board.

The following is a list of the
 names of the persons who
 have been admitted to
 the office of the
 Secretary of the
 Board of Education
 since the last meeting
 of the Board.

The following is a list of the
 names of the persons who
 have been admitted to
 the office of the
 Secretary of the
 Board of Education
 since the last meeting
 of the Board.

The following is a list of the
 names of the persons who
 have been admitted to
 the office of the
 Secretary of the
 Board of Education
 since the last meeting
 of the Board.

The following is a list of the
 names of the persons who
 have been admitted to
 the office of the
 Secretary of the
 Board of Education
 since the last meeting
 of the Board.

